

ΠΑΝΟΡΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΤΟΣ Γ' ΔΡΙΘ. 112

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΕΛΚΑ
ΔΕ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

Φροντίζετε πάντοτε διά την περιποίησιν τῶν ποδιῶν σας, με τὸ τελειότερον σύστημα τῆς ραδιοθεραπείας. Τὸ πεντικιούρ, ὅπως ἐφέρετε, δὲν ἀποτελεῖ πλέον κοκεταρίαν, ἀλλὰ προξενεῖ μεγάλην ἀνακούφισιν τοῦ ὁργανισμοῦ. Ἡ γνωστὴ Ρουμανὶς καλλιτέχνις κ. ΜΑΙΡΗ, ἐκτελεῖ ἐπιστημονικὸν πεντικιούρ.

Κατόστημα ΚΑΒΒΑΔΙΑ
Ὁδὸς Σταδίου 2—Τηλ. 29-388

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ

Παθολόγος — Παιδίατρος

Ὁρφῶς 47 — Τηλ. 26,560

ΑΘΗΝΑΙ

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ

ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

Ἐξεδόθη εἰς 7ην ἔκδοσιν συμπληρωθεῖσα με πλείστας νέας συνταγὰς Μαγειρικῆς καὶ ζαχαροπλαστικῆς, καὶ πλουτισθεῖσα με πληθώραν χρωματιστῶν πινάκων καὶ νέων εἰκόνων.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα πολυτελῶς δεμένη δρᾶχ. 180.

ΑΠΟΤΡΙΧΣΙΣ ΕΠΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ριζική, ἀνώδυνος καὶ ἀνευ οὐλῶν διὰ τοῦ τελευταίου μηχανήματος ἐλεκτροκοσσυλασιδὸν ἐν συνδιασμῷ μετὰ εἰδικῆς ὁποθεραπείας. «Αἰσθητικὸν ἰνσπίτοϋτον Α. ΘΗΝΩΝ» ὁδὸς Βουκουρεστίου 38. 5-8 μ. μ. Τηλέφ 24-309.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ἰατρὸς

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25-582

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἑκαστὸν ἀσθενή

ΤΟ CRAYON NELSON

Ἀπέκτησε τὴν πρώτην κατανάλωσιν καὶ κατέστη ἀπαραίτητον γιὰ κάθε κομψὴ κυρία, διότι ἔχει τὴν μεγαλυτέραν διάρκειαν ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ δὲν ἐξαλειφεται. Στρώνει ἰδεωδῶς καὶ ὁμοιομερῶς ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ δὲν ἀφίνει κατὰ τόπους χρωματισμένα τὰ χεῖλη μετὰ τὸ φαγητὸν ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα κραγιόν.

Κατασκευάζεται εἰς τρεῖς χρωματισμοὺς καὶ εἶναι ἀπαραίτητον εἰς ὅλας τὰς Κυρίας, ποὺ γνωρίζουν τὴν ἀξίαν τῶν ἑλκυστικῶν χειλέων.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα καὶ φαρμακεία.

ΛΟΦΟΡΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ...

Ὁ Γάλλος Χημικὸς Α. Thomasen, Σύμβουλος τῶν μεγαλυτέρων ἐργοστάσιων, ἔδωκε τὴν τελευταίαν ἐφεύρεσιν του σχετικῶς με τὴν κατασκευὴν τῶν κραγιόν χειλέων εἰς τὴν Ἀρωματοποιάν «Cana».

Σήμερον τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ κατασκευάζεται με ὅ,τι τελειότερον ἢ ἐπιστήμη ἔχει νὰ μᾶς ἐπιδείξη.

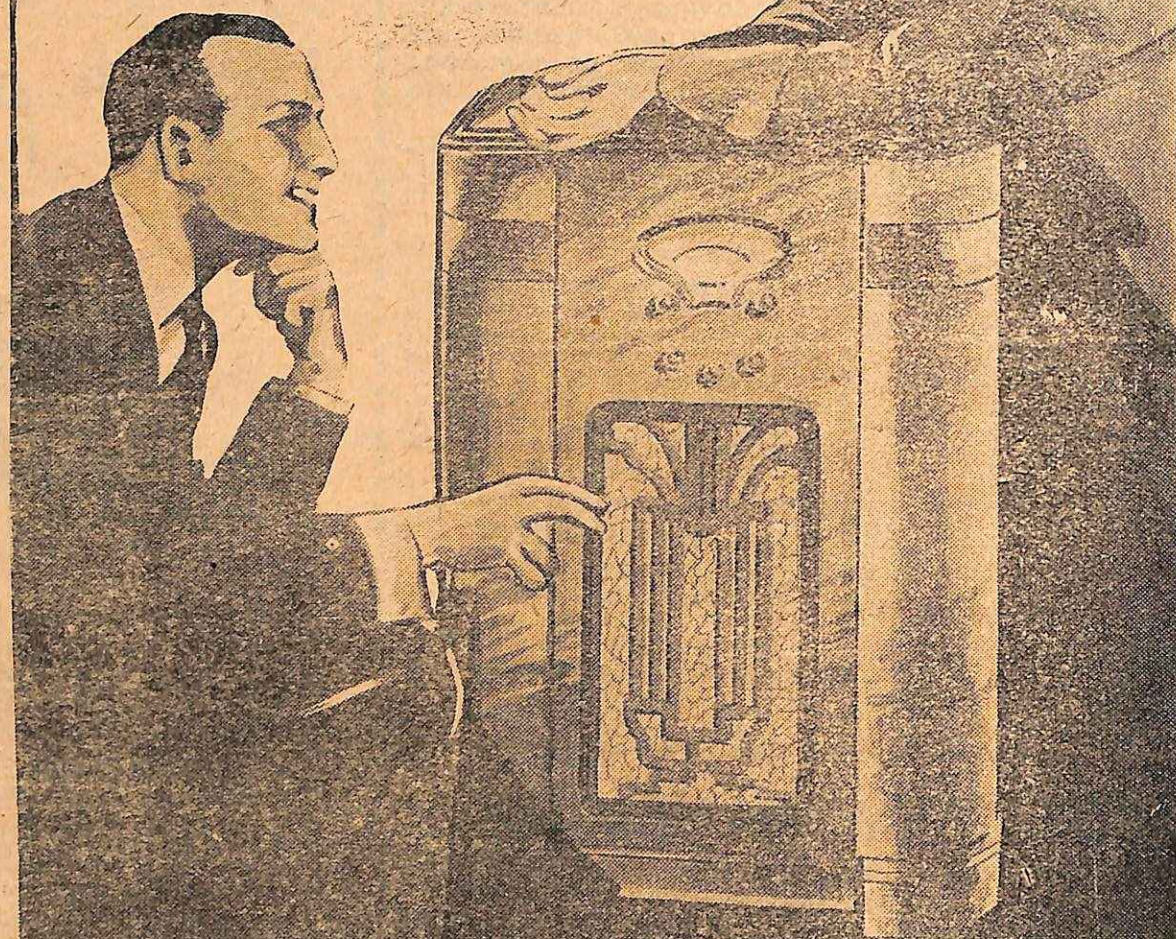
Εὐρίσκεται εἰς 3 σταθεροὺς χρωματισμοὺς: ὅταν τὸ φορήτῃ τὰ χεῖλη σας δὲν φαίνονται ὅτι εἶναι βαμμένα. Τόσον εὐκόλος εἶναι ὁ συντονισμὸς του με τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου σας.

Ἐπὶ πλέον κρατᾷ εἰς τὰ χεῖλη σας 48 ὁλόκληρες ὥρες, πράγμα ποὺ σὰς κάμνει νὰ ἀποφεύγετε τὸ συχνὸ βάψιμο.

Δοκιμάσατε καὶ δα ἴδητε γιὰτὶ κάθε γυναῖκα με γούστο εἶναι πάντα ἐφωδιασμένη με τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ.

Μέ' ένα ΑΤΤΩΤΕΡ ΚΕΝΤ

ΜΠΟΡΕΙΤΕ Ν' ΑΚΟΥΤΕ ΟΛΟΥΣ
ΤΟΥΣ ΣΤΑΘΜΟΥΣ ΤΟΣΟΝ ΚΑΘΑ-
ΡΑ, ΜΕ ΤΟΣΗΝ ΠΙΣΤΟΤΗΤΑ, ΣΑΝ
ΝΑ ΕΥΡΙΣΚΕΣΘΕ ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ
ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ

ΑΤΤΩΤΕΡ ΚΕΝΤ

ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 9

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Αγκαλιασμένοι οι δυο έραστοι
ξεκουράζονται από
τις έρωτικές τους
τρέλλες...

ΤΟ ΣΜΑΡΑΓΔΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Η Λίλιαν, πιστή σύ-
ζυγος κι' άφοσιωμένη
μητέρα που ο γάμος της μ' έναν άνδρα αυταρχικού χαρα-
κτήρος και πολύ μεγαλύτερου της την είχε κάνει δυστυχι-
σμένη, δεν μπορούσε ν' αναγνωρίσει τον εαυτό της.

Πώς, την παραμονή της άναχωρήσεώς της από την Βε-
νετία απ' όπου έφαιγε για νά ακολουθήσει το Μεξικό τον
σύζυγό της, ξεχνούσε δέκα χρόνων έντιμη οικογενειακή
ζωή, ξεχνούσε το παιδί της, για νά βρίσκεται τώρα ξα-
πλωμένη στην άγκαλιά του έραστού της; Αυτή ή βραδυά,
ή'αν ή μόνη ευτυχισμένη βραδυά της ζωής της. Ένοιωθε
τον εαυτό της ανάλαφρο σαν ένα λουλουδάκι που τόσον
καιρό ή'τιν χωρίς φως και τώρα τούστελνε τα χρυσά φιλιά
του ένας μαγευτικός ήλιος...

Κι' ο Μπιάνκο, ο έραστής της, την κύταζε σαν ζαλισμέ-
νος. Ξεχωρίζοντάς την μέσα στη συλλογή των γυναικείων
καρδιών που είχαν χτυπήσει γι' αυτόν, τώρα μόλις αντι-
λαμβάνονταν πως άγαπούσε για πρώτη φορά.

Είχαν γνωρισθί σ' ένα μπαρ. Τό γέλιο της τον έτρέλ-
λανε, ή ματιά της τον έπυρπόλησε, κι' ή τρελλή αυτή πε-
ριπέτεια, τούφερνε τώρα τύψεις και άγωνία...

Κι' ενώ ή Λίλιαν σφιγμένη επάνω του κοιμό'αν ευτυ-
χισμένη, στο ταπεινό ξενοδοχείο που είχαν καταρύγει, αυ-
τός συλλογιζόταν τό στοίχημα που είχε βάλει στη λέσχη
πριν από λίγες μέρες.

«Αν δεν φέρω, ως την Τρίτη τό πρωί στις έννιά, εις έν-
δειξιν έρωτικής κατακτήσεως, τό σμαράγδι που φορεί στο
λαμό της ή φημισμένη για την άρετή της Λίλιαν, σύζυγος
ένος μέλους της λέσχης, ύπο-
χρεούμαι νά πληρώσω από έκ-
τό φράγκα στον καθένα από
τούς παρευρισκομένους».

Οι φίλοι προσεπάθησαν νά
τον άποτρέψουν, αλλά δεν τό
κατώρθωσαν. Ξαφνικά, μπήκε
μέσα στην αίθουσα κι' ο σύζυ-
γος της Λίλιαν. Τόν άκουσε, έ-
κιτρίνισε, τόν έπροκάλεσε, κι'
εδέχθη νά βάλι μαζί του ένα
άκόμη επικύνδυνο στοίχημα:

Νά μονομαχήση μ' αυτόν που
ήταν ένας από τούς πιό καλλι-
τερους σκοπευτάς, άν έχανε τό
στοίχημα. «Αν ο Μπιάνκο έφε-
ρνε τό σμαράγδι, ή μονομαχία
θά γινόταν κανονικά. Έν έναν-
τία περιπτώσει, ο σύζυγος της
Λίλιαν θά πυροβολούσε πρώτος
κι' από τη σφαίρα του θάηταν
άδύνατο νά γλυτώσει.

Η Λίλιαν, ή άπράξιμη αυ-
τή ύπαρξις, άναπαύονταν τώρα
στην άγκαλιά του. Τό σμαράγδι
άκτινοβολούσε στον κρινένιο
λαιμό της. Νά της τό πάρη; Ούτε καν έσκεφτόταν ένα τέ-
τοιο πράγμα.

Δέν είχε τό δικαίωμα. Νά θυσιάση όμως έτσι τη ζωή
του; Κι' όμως την άγαπούσε τόσο πολύ τη ζωή!... Άπο-
τραβήχτηκε από την Λίλιαν, κάθισε σ' ένα τραπέζι και της
έγραψε:

«Σ' άγαπώ. Η άγάπη μου όμως αυτή σημαίνει θάνατο!
Άγαπώ τη ζωή πιό πολύ από σένα...»

Νά ζήση!

Ένας λυγμός τόν διέκοψε. Η Λίλιαν ξύπνησε άπότομα,
κατατρομαγμένη.

—Δέν ξέρεις πόσο φοβήθηκα, άγάπη μου, τού είπε. Έν-
νοιώσα έναν έφιάλη: είδα στον ύπνο μου πως σου συνέ-
βη κάποιο δυστύχημα! Πάρε αυτό τό σμαράγδι... φέρνει
γούρι! Εγώ τι νά τό κάνω πιά άφού γνώρισα έσένα, ά-
φού σέ νοιώθω κοντά μου νά με λατρεύς και νά σ' ά-
γαπώ;

Τότε ο Μπιάνκο βαθειά συγκινημένος και με τά μάτια
βουρκωμένα, έξέσχισε τό γράμμα που είχε άρχισι νά γρά-

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΥΠΟ Α. ΦΙΛΕΝ

φη. Κι' άρχισε ένα άλλο, γεμάτο
έρωτικό πάθος και φλο-
γερές φράσεις, δσες δεν
είπε σε όλη τη ζωή του
—γιατί άγαπούσε τώρα
για πρώτη φορά!

«Επαιξε. Έχασε. Θά επλήρωνε!

Η Βενετία, κουρασμένη από τό γλέντι, την εύθυμία, την
μέθη και τόν έρωτα, κοιμόταν δολόκληρη. Η γιορτή είχε
τελειώσει. Και μαζί μ' αυτήν, ή έρωτική νύχτα της Λίλιαν
με τόν Μπιάνκο.

Ξέρουν όμως πως δεν θά ξαναϊδωθούν κι' ο καθένας
απ' αυτούς προσπαθεί νά καταπνίξη μ' ένα ψέμμα την ά-
πελπισία και την άπογοήτευσή του.

Η Λίλιαν θά φύγη τό βράδυ για τό Μεξικό, ο Μπιάνκο
λίγες μόλις ώρες ζωής έχει...

Κι' όμως δίνουν ένα ραντεβού, άγκαλιάζονται με πάθος:

—Απόψε στις έννά, άγάπη μου...

—Απόψε...

Χωρίζονται. Ο Μπιάνκο πηγαίνει στη λέσχη κι' εκείνη
ξαναγυρίζει στο σπίτι της.

Ο άνδρας της την έρώτησε.

—Από πού έρχεσαι;

—Με ποιό δικαίωμα με ρωτάς; Μάθε πως επέστρεψα
θυσιάζοντας την εύτυχία μου και την εύτυχία ενός άλλου
προσώπου, μόνον και μόνο για τό παιδί μου. Αυτό νομί-
ζω θά σου είναι άρκετό.

Στη λέσχη, όλοι περιμένουν μ' άγωνία τη συνάντηση
του Μπιάνκο με τόν σύζυγο της Λίλιαν. Και μόλις ο Μπιάν-
κο έμφανίζεται, χλωμός και ταραγμένος, μιά θανάσιμη σιω-

πή τόν υποδέχεται.

—Κύριοι, λέγει. Έχασα τό

στοίχημά μου. Άς τελειώνου-

με λοιπόν τό συντομώτερο.

Έπάνω σ' ένα τραπέζι με

πράσινο βελούδο, υπάρχουν δυό

πιστόλια.

Σε λίγη ώρα οι δυό αντίπα-

λοι έφθασαν στο πεδίο της τι-

μής. Ώρισαν τούς μάρτυρες κι'

έκείνοι έμέτρησαν την από-

σταση, που είχε καθοριστή για

τη μονομαχία. Ο προσβεβλημέ-

νος σύζυγος σηκώνει τό πιστόλι

του και πυροβολεί πρώτος... κι'

ο Μπιάνκο σωριάζεται στην άγ-

καλιά ενός φίλου του.

Τους άφίνουν μόνους. Ο

Μπιάνκο άναπνέει με δυσκολία.

Τά δάκτυλά του που τρέμουν

ψίχνουν κάτω από τό σακκάκι

του νά βρούν τό σμαράγδι. Η

ζωή τόν έγκαταλείπει γρήγορα.

Στό πρόσωπό του απλώνεται ή

γαλήνη τού θανάτου.

Και στά χείλη του, κίτρινα

τώρα, στά χείλη εκείνα που άκόμη έχουν επάνω τους την

υγράδα των θερμών της φιλιών, διαγράφεται ένα χαμόγελο

εύτυχίας.

Ένα δάκρυ κυλάει στά ώχρά μάγουλά του, ένας βαθύς

στεναγμός έξογκώνει τά στήθεά του, φαίνεται σαν ν' άπο-

ζητά ή εκείνη για νά της δώση τό στερνό του φιλί.

—Νά της πής, ψιθυρίζει στόν φίλο του, πως είμαι ευτυ-

χισμένος... νά μην μάθη ποτέ... νά της πής πως ήταν για

μένα ή πρώτη... κι' ή τελευταία άγάπη μου...

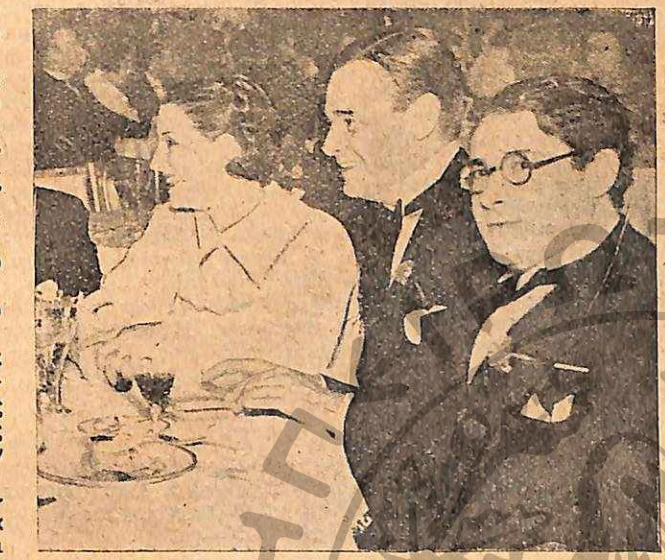
Εκλείσε τά μάτια για πάντα.

—Λίλιαν... ψιθύρισε πάλι, θά σ' άγαπώ και... στην άλ-

λη ζωή.

Τά χείλη του κλείσανε σφιχτά και τό πρόσωπό του πή-

ρε τήν τελευταία θανάτου.

Α. ΦΙΛΕΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ 369

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

16.8.85

36014

Α. ΦΙΛΕΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΩΝ

Α. ΦΙΛΕΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ 369

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

16.8.85

36014

Α. ΦΙΛΕΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΩΝ

Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΑΠΟ ΤΙΣ
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ
ΑΡ. ΒΑΛΛΩΡΙΤΗ

ρέμια τῶν πανισχύρων πασ-
σάδων.

Σύμφωνα μὲ τοὺς θρύλ-
λους ἐκείνους, οἱ ὁμορφες χα-
νούμισες, παρέσυραν ἕως
τὰ ἀπόκρυφα διαμερίσματά
τους τοὺς νέους, κι' ἀφοῦ γλεν
τοῦσαν μαζί τους ὁλόκληρες
νύχτες, τοὺς παρέδιναν ὑπε-
ρα στο δῆμιο, ἢ τοὺς ἐδήλη-
τηρίαζαν. Κι' ἔτσι δὲν ὑπῆρ-
χε φόβος νὰ μαρτυρήσουν ὅ-
τι τοὺς εἶχαν χαρίσει τὸν ἔ-
ρωτα καὶ τὴν ὁμορφίαν τους.

Ἐφοβήθη λοιπὸν διὲν ἦταν
δυνατὸ νὰ συνέβαινε καὶ κατὰ
παρόμοιο.

Ἡ εὐνοουμένη τοῦ Χασεκῆ
ἦτανε θυμωμένη. Φαίνεται πὼς
ἐξήλεψε κι' ἡ ἀφορμὴ ἦταν ὁ
Μεϊντάνης, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθε-
λε νὰ ὀρκισθῇ τὴν ἑλάνη ἡ-
ταν ἀδελφὴ του.

— Κυρά μου! τῆς εἶπε τότε
τὸ νεαρὸ κλεφτόπουλο: Ἄδελ-
φή μας εἶναι, πιστέψτε μας. Θέ-
λεις νὰ σοῦ ὀρκισθῶ; Στὸ
ὀρκίζομαι...

Ἡ Λαμὰ γιὰ λίγες στιγμὲς
ἔμεινε κυττάζοντας τοὺς δυὸ
πολεμιστὰς. Ἐνῶ ὁ Μεϊντάν-
νης σιωποῦσε, ὁ σύντροφός
του μὲ μεγάλην προθυμίαν ὀρ-
κίζόταν ὅτι ἐκεῖνη ποὺ ζήτη-
σαν ἦταν ἀδελφὴ τους.

Τέλος, χωρὶς νὰ δείξῃ ἂν
εἶχε πιστέψῃ εἰς τὴν σκεπτικὴν.
— Δὲν ξέρω νὰ φερῶ ἐδῶ
καμμιὰ κοπέλλα. Μὰ θάπρεπε
νὰ μάθω, καὶ θὰ σοῦ παραγ-
γείλω.

— Σ' εὐχαριστῶ, κυρά μου!
τῆς ἀπάντησε, ὁ Μεϊντάνης.
Δὲν θὰ λησμονήσω ποτε τὴν
καλωσύνην σου. Μά...

— Τὴ θέλεις νὰ εἰπῇς;

— Θὰ μπορέσω τάχα νὰ σὲ ξαναῖδω;
Καὶ πάλιν ἡ Λαμὰ ἔμεινε συλλογισμένη στιγμὲς ἄρκε-
τές, κι' ἐκύτταζε τὸν Μεϊντάνη σὰν ἀφηρημένην.

Τὴ σκεπτόταν;
Τὸ μικρὸ κλεφτόπουλο ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ, γιὰ τὴν φο-
βόταν πάντοτε κάποια προδοσία ἐκ μέρους τῆς.

— Μένεις ἐδῶ στὴν Ἀθήνα; ρώτησε τέλος.
— Θὰ μείνω καιρὸ πολὺ. Στ' ἄλλους ὑποθέσεις μου, μὲ ἀ-
ναγκάζουν νὰ μὴ φύγω. Μὰ θάρω ὅμως ἀπὸ ὅπου κι' ἂν
βρίσκειται, θάρω στὴ στιγμὴ ἂν καταλάβω πὼς αὐτὸ εἶνε
ἡ ἐπιθυμία σου.

— Καὶ ποῦ θὰ μείνεις;

Τὴ φορὰ αὐτὴ ἀνησύχησε κι' ὁ ἀρχικλέφτης. Ἦτανε φρό-
νιμο νὰ τῆς μαρτυρήσῃ τὸ κρυφτό του; Μήπως ἐκεῖνη
γιὰ τὸν ἕνα λόγον ἢ τὸν ἄλλον, τὸν ἐπρόσδιε;

Ἄλλ' ὅταν τὴν ἐκύτταζε κατὰματα, καὶ διέκρινε στὸ
πρόσωπό της τὴν εὐκρινίαν, καὶ στὸ βλέμμα της τὴν
ἰκεσίαν, δὲν μπόρεσε νὰ τῆς εἰπῇ ψέματα.

— Μένω, τῆς εἶπε, στὸ σπῆτι τοῦ Βαλάση, κοντὰ στὸ
Θησεῖον;

Κι' ἐκεῖ θὰ μείνω, ὅσο βρίσκομαι ἐδῶ.

Ὁ Μάνος φαίνότανε ἀνήσυχος, κι' αὐτὸ δὲν διέφυγε τῆς
προσοχῆς τῆς Λαμὰ.

ΠΑΝΘΕΟΝ

— Καλὰ, εἶπε. Ἐκεῖθ' αὖ σοῦ παραγγείλω, ἂν ἔχω τίποτα,
κι' ἐκεῖ θάρω νὰ σὲ βρῶ στὴν ἀνάγκη... Μείνε τώρα ἐδῶ
καὶ περίμενε. Θὰ φύγω μὰ δὲν θ' ἀργήσω πολὺ.

Ἐβγήκε κι' ἐκλείδωσε τὴν πόρτα.

Τὸ νεαρὸ κλεφτόπουλο κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ἐξέρεις ποῦ πάει τώρα; εἶπε στὸν Μεϊντάνη. Νὰ κου-
βαλήσῃ ἐδῶ ἐκείνους ποὺ θὰ μᾶς κρεμάσουν μπροστὰ στὸ
τζαμί.

Κι' ἐπειδὴ ὁ καπετάνιος στεκόταν συλλογισμένος:

— Τράβα τὴν πιστόλα καὶ τὸ μαχαίρι σου! τὸν συνεβοῦ-
λευσε. Τουλάχιστον νὰ μὴν πᾶμε σὰν ...τὰ μικρὰ παιδιὰ.

Εἶτε διότι δὲν ἐπίστευε ὅτι θὰ τοὺς ἐπρόσδιε ἢ καὶ
γιατὶ ἔβλεπε ὅτι ἡ ἀμυνα ἦταν ἄσκοπη, ὁ Μαϊντάνης δὲν
ἀκολούθησε τὰς συμβουλὰς τοῦ μικροῦ φίλου του.

Ἐκάθησε ἡσυχος κοντὰ στὸ παράθυρο, καὶ παρατηροῦσε
ἕξω. Εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐξημερώνῃ πιά κι' ἔβλεπε καθαρά.

Πηγαίνοντο κατὰ οἱ στρατιῶτες, καὶ εἰ προῖτά-
μενοὶ τοὺς ἔβλεπε διαταγές. Εἶτε γιὰ τὸ φοβόνταν δι' οἱ
δὴθεν ἔμποροι ἐκρύβοντο ἀκόμη μέσα στὸ ἀνάκτορο, σὲ
κάποια γωνιά, ὅπου δὲν τοὺς ἀνεκάλυπταν, εἶτε γιὰ τὴν αὐτὰ
ἔκαναν κάθε μέρα, τοποθετοῦσαν φύλακες σὲ κάθε ἐξοδὸ,
ἄλλους στὸν κῆπο, παντοῦ ὅπου ἦταν χρῆσιμο γιὰ νὰ προ-
λάβουν κάθε ἀπρόοπτο.

Ἐβλεπε λοιπὸν ὁ Μεϊντάνης, διὲν δὲν μπορούσαν νὰ
φύγουν πιά. Ἀφοῦ ἀφήσανε κι' ἐπέρασε ἡ νύχτα, κι' ἀφοῦ
τὸ σκοτάδι δὲν τοὺς ἐπροσέταυε πλέον, πὼς θὰ κατάρ-
θωναν νὰ ξεγελάσουν τοὺς τόσους φρουροὺς καὶ νὰ περά-
σουν μέσα ἀπ' ὅλους αὐτοὺς;

Ἐνὰ λοιπὸν ἐκ τῶν δυὸ θὰ συνέβαινε: Ἡ θὰ ἔμειναν
κι' αὐτὴ τὴ νύχτα κρυμμένοι ἐκεῖ μέσα, ἢ θὰ ἐπιχειροῦ-
σαν νὰ βγοῦν πολεμώντας. Τὸ δεύτερο αὐτὸ δὲν μπορού-
σε νὰ γίνῃ. Ἀλλὰ καὶ τὸ πρῶτον ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐπι-
κίνδυνο.

— Ἄς μείνουμε, ἐδῶ ἐσυλλογίσθη ὁ Μεϊντάνης. Ἀλλὰ
καὶ μήπως τότε οἱ κίνδυνοι θάηναι μικρότεροι;

Ἐπέρασε σχεδὸν μισὴ ὥρα, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποί-
ας οἱ δυὸ Ἕλληνες ἔκαναν ἀπειρες σκέψεις καὶ πλήθος
σχεδίων.

Τώρα εἶχε ἀρχίσει ν' ἀμφιβάλλῃ κι' ὁ Μεϊντάνης γιὰ τὴν
εὐκρινίαν καὶ τὴς καλῆς προθέσεως τῆς χανούμισσας.

Γιὰ τὸ ἀργοῦσε;
Μήπως εἶχε πάει νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς φρουροὺς; ἢ μή-
πως τάχα ἐτοίμαζε τὸ δηλητήριο, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ τοὺς
σφαλοῦσε τὸ στόμα γιὰ πάντα;

Ὅταν ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μπῆκε ἡ Λαμὰ κρατώντας στὸ
χέρι ἕνα δίσκον μὲ φλιτζάνια καφέ, ἕνα μικρὸ χαμόγελο φά-
νηκε στὰ χεῖλη τοῦ πολεμιστοῦ.

Δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ κι' ἡ παρομικρότερη ἀμφιβολία
ὅτι, ἤθελε νὰ τοὺς δηλητηριάσῃ, καὶ γιὰ μιὰ
στιγμὴ αἰσθάνθηκε τὸση ἀηδία καὶ τὸση ἀγανάκτη-
ση ἐναντίον της, ὥστε ἐσκέφθηκε νὰ πάρῃ τὸ μα-
χαίρι καὶ νὰ τὴν μπῇξῃ στὰ στήθια της.

Ἐν τούτοις συνεκρατήθηκε.

Γιὰ τὴν ἄλλω; ἢ γιὰ τὴν ἐσκότωση;

— Ἡ γυναῖκα αὕτη, σκέφθηκε, ἀγωνίζεται νὰ
σώσῃ τὴ ζωὴ της τῆς. Δίκην ἔχει καὶ δὲν πρέπει
νὰ μοῦ κακοφαίνεται.

Μποροῦσε βέβαια νὰ μὴν πῇ
τὸν δηλητηριασμένον καφέ.

Τὴ ἐσθμαίνειν, ἐν τούτοις; Ἀ-
φοῦ ἡ Λαμὰ εὗρισκε ὅτι τὸ συμ-
φέρον της ἦταν νὰ τὸν ἐξοντώσῃ,
θάρω ἄλλον τρόπο νὰ τὸ ἐ-
πιτύχῃ.

Ἐπομένως, ἐσκέφθη, ἔτσι κι'
ἄλλοιως χαυμένος εἶμαι.

Ἡ Λαμὰ ἀφῆσε τὸ δίσκον εἰς

ἕνα τραπέζι. Χα-
μογέλασε καί τῃς:

— Ἀπὸ τὸν τρό-
πο ποῦ μὲ κυττά-
ζεις, καταλαβαί-
νω ὅτι ἐβαλες στὸ
νοῦ σου κακὴς ἰ-
δέες...

— Κυρά μου...

— Σκέφθηκες ἴδιον

ΠΑΝΘΕΟΝ

ἔρριξε μέσα στὸν καφέ δηλητήριο ἢ ὑπνωτικό, ἔτσι δὲν
εἶναι;

— Ὅχι, δὲν φοβήθηκα ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Μὰ κι' αὐτὸ
ἂν εἶχε καμωμένο ἐγὼ θὰ τὸν ἐπῖνα. Ὁ θάνατος θάηναι
γλυκὸς κι' αὐτός, ἀφοῦ θὰ ἐρχότανε ἀπὸ τὸ χέρι σου.

Τοῦρριξε ἕνα θερμὸ βλέμμα ἡ χανούμισσα κι' εὐχαρι-
στημένη ἀπὸ τὰ λόγια του εἶπε:

— Σὲ πιστεύω... Θὰ τὸ πῆς λοιπὸν;

— Ναι.

— Κι' ἂν ἀκόμα σοῦ εἰπῶ ὅτι ἔχω δηλητήριο μέσα;

— Καὶ τότε. Ἀφ' οὗ ἐσὺ τὸ θέλεις, θὰ πεθάνω στὰ
πόδια σου.

— Μοῦ τὸ ὀρκίζεσαι;

— Ναι.

Ἡ Λαμὰ τοῦ ἐπρόσφερε τότε τὸν καφέ.

Ὁ Μεϊντάνης ἐπῆρε τὸ φλιτζάνι, ἀλλὰ τὸ νεαρὸ κλεφτό-
πουλο μ' ἕνα πῆδημα βρέθηκε δίπλα του.

— Ὅχι! τοῦ εἶπε. Αὐτὸ δὲν γίνεται...

Ἡ Λαμὰ γέλασε.

— Ἐχέῃ δίκην ὁ μικρός, εἶπε. Δὲν πρὶν νὰ πεθάνῃς.
Τόσο νέος καὶ τόσο λεβέντης ἐσὺ, χρειάζεσαι στὴν πατρί-
δα σου καὶ στοὺς ἀγαπημένους σου. Δόσμου τὸ δῶ...

Τὸ ἐπῆρε, καὶ πρὶν ἐκεῖνοι ἐννοήσουν τοὺς σκοποὺς τῆς,
ἦπτε ὁλόκληρον τὸ περιεχόμενό του.

— Χανούμισσα! ἔψιθύρισε ὁ ἀρχικλέφτης. Γιατὶ τὸ κανες
αὐτό;

— Γιάννη μου. Δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ πεθάνω;

— Ἀνήσυχος ὁ Μεϊντάνης τῆς ἐπίασε τὰ χέρια καὶ τῆς
τᾶσφιζε δυνατὰ.

— Ἐνὰ ἀντιφάρμακο! τῆς εἶπε. Δὲν ὑπάρχει τὸ ἀντι-
φάρμακο;

— Ναι, ἡ ἀγάπη σου! Κι' ἂν μοῦ τὴν δώσης θὰ σωθῶ.
Τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε.

— Κακίε, τοῦπτε. Νόμισες λοιπὸν πὼς ἦταν δυνατό νὰ
σὲ σκοτώσω ἐγώ; Ὅχι, Γιάννη μου, ὄχι! Τέτοιο πρᾶγμα
δὲν τὸ ἐσκέφθηκα καὶ τρέμω νὰ συλλογίζωμαι πὼς εἶναι
δυνατὸ νὰ πάθῃς ἐσὺ κακὸ. Δὲν εἶχα τίποτε στὸν καφέ
μέσα. Κι' ἂν ἀργήσῃς, τὸ κανα γιὰ τὴν ἐφρόντισα νᾶβρω τὸν
τρόπον νὰ σωθῇς.

— Ἡμουν βέβαιος. Καὶ δὲν εἶδες ὅτι δὲν δίστασα νὰ
τὸν πῶ;

Ἐκεῖνη χαμογέλασε κι' εἶπε.

— Ἄς μὴν μιλάμε τώρα, γι' αὐτά. Ξημερώνει καὶ πρέπει
νὰ φύγῃς γιὰ τὴν ἀρχιστράτηγον.

— Νὰ φοβάσαι τί;

— Τίποτα... ἀνοήσιες ἴσως δικές μου. Ἐγὼ θάηθελα νὰ
μείνῃς γιὰ πάντα ἐδῶ, νὰ σ' ἔχω διαρκῶς κοντὰ μου, γιὰ
νὰ βρίσκωμαι ἀδιάκοπα στὸ εὐτυχισμένο ἐκεῖνο ὄνειρον
πούσῃς αὐτὴ τὴ νύχτα ποὺ πέρασε. Μὰ... δὲν μπορεῖ νὰ
γίνῃ, τώρα τουλάχιστον. Ὁ Χασεκῆς θάρω νὰ μὲ βρῇ σὲ
λίγον, καὶ σεῖς δὲν πρέπει νὰ σάστε ἐδῶ.

Τὰ μάτια τοῦ Μάνου ἐπέταξαν σπῖθες. Ἄν μπο-
ροῦσε νὰ συναντηθῇ μὲ τοὺς Χασεκῆ, θὰ τὸν ἐσκό-
τωνε τότε ἀδιαφορώντας γιὰ δὲν.

— Πρέπει νὰ φύγετε, ἐξηκολούθησε ἡ Χανούμισσα.

Καὶ μάλιστα τὸ γρηγορότερον.

— Νὰ φύγουμε. Ἀλλὰ πῶς;

— Συνεννοήθηκα μὲ τὴν πιστὴν μου σκλάβαν, κι' αὕτη
θὰ μᾶς βοηθήσῃ. Θὰ φορέσῃς γυναικεῖα ροῦχα

καὶ θὰ βγῇτε μαζί. Ἐσὺ θὰ ντυθῇς μὲ
τὰ ροῦχα τῆς γρηῃς νταντᾶς μου, καὶ
θὰ γῇς σκεπασμένο τὸ πρόσωπο, ὅπως
κάνῃ πάντοτε ἐκεῖνη. Ἡ σκλάβαν μου
θὰ τῇχῃ ξεσκεπαστο. Κι' ἔτσι θὰ περά-
σετε μέσα ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς ποῦ φυ-
λάει καὶ θὰ φύγετε, χωρὶς νὰ σὰς ὑ-
ποπτεύθουν.

Τὸ τοῖμαρτο σχέδιον αὐτό, ἦταν ἐξαι-
ρετικὰ ἐπικίνδυνο.

Πῶς θὰ μπο-
ροῦσε νὰ ξεγελά-
σῃ τὸσον κόσμον
καὶ νὰ τὸν κἀν
νὰ πιστέψῃ ὅτι ἡ-
τὰν γυναῖκα;

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΑΣΥΛΛΗΠΤΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠ.

Ο Μπέσκιν και η σύντροφός του έγευμάτιζαν μαζί εκείνο το βράδυ σ' ένα εστιατόριο που συνεκέντρωνε δλη την αριστοκρατική κοινωνία του Λονδίνου.

—Όταν έτελειώσαν το φαγητό, ο Μπέσκιν, παρά τη συνήθειά του, έμεινε σιωπηλός.

—Έχω την εντύπωση πως κάτι το σοβαρό σας απασχολεί, του είπε η Μύριελ.

—Ναι, αυτό το γράμμα! απήντησε βγάζοντας από την τσέπη του και δίδοντας της μια έπιστολή.

—Η Μύριελ την άνοιξε και διάβασε:

Ξενοδοχείο «Κλάριτς» Πέμπτη.

Αγαπητέ μου Μπέσκιν,

Σας ειδοποιώ πως θα εξαφανίσω έναν πίνακα ζωγραφικής ο οποίος κατά την γνώμην μου είναι ένα από τα ωραιότερα έργα της αγγλικής τέχνης, αφού ανήκει στον ζωγράφο Γκαίνσμπέρου.

Εμπρός λοιπόν φίλε μου, εάν καλό λαγωνικό της Σκώτλαντ Γιάρντ πού είσαι, σου βρίσκω απασχόληση. Μην άργοπορήσεις!

Δικό σου «Μάτιους».

—Ο έγκληματίας αυτός είναι προικισμένος μ' άρκετο πνεύμα! είπε η Μύριελ στον άστυνομικό Μπέσκιν. Τι σκεφθήκατε ύστερ άπ' αυτό το γράμμα;

Ο Μπέσκιν είχε προσκολλημένο το βλέμμα του σε δυο κυρίους που ήταν σ' ένα διπλανό τραπέζακι.

—Τι θα κάνω ύστερα άπ' αυτό το γράμμα; Κυττάξετε αυτούς εκεί τους κυρίους και προσπαθήστε να το βρήτε μόνη σας.

Η Μύριελ έρριξε μια ματιά κι' αντίκρουσε δυο παράξενα άτομα. Ο ένας, ο νεώτερος φορούσε μαύρα ρούχα. Στεκόταν όρθος και μιλούσε με έναν κοντόχοντρον άνθρωπο με ψηλό καπέλλο και με γενειάδα.

—Εξαιρετικά ύποπτο ζευγάρι! είπε η Μύριελ αφού τελείωσε την παρατήρησή της.

—Σύμφωνοι! Και γι' αυτό με απασχολούν πολύ! ψιθύρισε ο Μπέσκιν. Προσπαθώ λοιπόν κάτι να θυμηθώ αλλά δεν τ' κατορθώνω. Το πρόσωπο του ενός, εκείνου με την ελαφρή γενειάδα κάπου το έχω ξαναϊδής, αλλά δεν θυμάμαι πού...

Η Μύριελ χαμογέλασε:

—Να σας τ' πω εγώ; Είδατε σήμερα το πρωί τη φωτογραφία του στην εφημερίδα που διαβάσατε, το «Νταίλλυ Μίρορ». Αυτός ο άνθρωπος; Έκαμε την έκθεση πτηνών και λέγεται Σίτονγκ.

—Έρχεται από το Νόρβις και κέρτισε το πρώτο βραβείο καναρινιών. Νομίζω επίσης πως είναι και εργοστασιάρχης ύποδημάτων.

—Ναι έχετε δίκιο, απήντησεν ο Μπέσκιν. Τώρα θυμάμαι.

Ο Πέτερ Μπέσκιν είχε τ' παρυσιαστικό περιγρηγορδάν

έφτασε στο ξενοδοχείο «Χρυσούς Λέων» του Νόρβις. Στις έννηα το πρωί κατέβηκε να πάρη το πρόγευμά του με τη φωτογραφική μηχανή κρεμασμένη στην πλάτη και μ' ένα στυλ στο χέρι.

—Υστερα βγήκε για να ιδή τα αξιοθέατα της πόλεως και κατά το απόγευμα άρχισε ν' ασχοληται με την υπόθεση που τον ενδιέφερε.

Πήρε βόλτα δλα τα στενά δρομάκια ώσπου έφθασε μπροστά σ' ένα κατάστημα του ο. πολου ή επιγραφή έλεγε: «Σί. τονγκ και Μπέινες» Έργοστα. σιάρχει παιδικών υποδημάτων.

Ο Μπέσκιν έρριξε μια ματιά από τη βιτρίνα, μπήκε έπειτα κι' έπλησίασε τον καταστηματάρχη.

—Ονομάζομαι Μπέινες, του είπε. Είσαθε ο κ. Σίτονγκ, ο περίφημος έκθετης καναρινιών;

Είδα τα καναρινία σας στην έκθεση κι' ήθελα ν' αγοράζω μερικά.

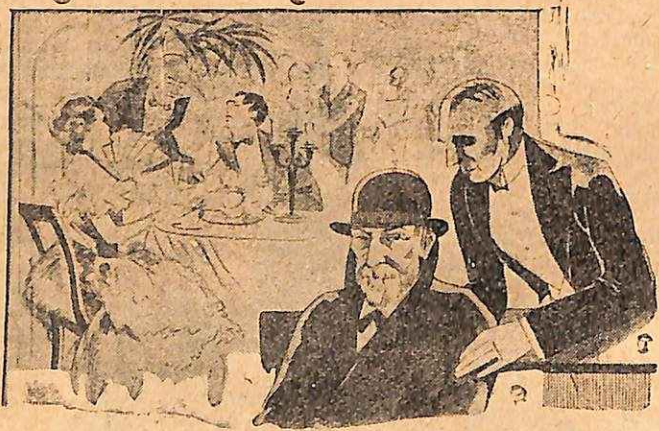
—Ούτ' ένα δεν υπάρχει πιά! Τα πούλησα όλα σχεδόν στο ίδιο άτομο.

—Θα μπορούσατε να μου πείτε σε ποιόν τα πουλήσατε;

—Το καλοκαίρι, ναί. Όταν νοικιασθή όμως, το δάσος

ΠΑΝΘΕΟΝ

372

συνδικάτο του οποίου προτότατο ένας πλούσιος άμερικανός όνόματι Μάρτεν Βάντερλερ.

—Είναι πολύ ενδιαφέρον τόπος ψυθύρισε ο Μπέσκιν.

—Βεβαίωτα. Οι δέ πίνακες που περιέχει το σπίτι του Βάντερλερ, είναι περίφημοι.

—Και επιτρέπουν σ' όλους τους επισκέπτες ν' τους βλέπουν;

—Το καλοκαίρι, ναί. Όταν νοικιασθή όμως, το δάσος

ΠΑΝΘΕΟΝ

372

ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ

για το κυνήγι, απαγορεύεται η είσοδος.

Ο Μπέσκιν, ύστερα από δρόμο δέκα περίπου χιλιομέτρων, αντίκρουσε το «αγριόσπιτο». Μόλις έφθασε, πήδησε από το αυτοκίνητό του και προχώρησε με προφυλάξεις. Στο δρόμο του χτήματος την ώρα εκείνη υπήρχαν μερικοί κυνηγοί. Ο άστυνομικός ταραχτηκε μόλις τους είδε. Ο ένας άπ' αυτούς τον έπλησίασε, έσκυψε και του είπε σ' αυτή:

—Επί τέλους, έφτασες, αγαπητέ μου Μπέσκιν! Σε περιμέναμε από χθές!

Τρεις ημέρες άργότερ, ο σερ Λάουτον, δ οικητής της άστυνομίας του Κόρφολκ είδε την Μύριελ ν' μπαίνει στο δωμάτιό του σάν κερυνό. Υστερα του διηγήθηκεμια παράξενη κι' ενδιαφέρουσα ιστορία.

—Πρέπει να ξέρετε, της απήντησε ο Λάουτον αφού την άκουσε, πως στο Κόρφολκ δεν υπάρχει συμμορία δολοφόνων, γιατί ο κόσμος είναι τόσο λίγος που ξέρει ο ένας τι κάνει ο άλλος.

—Δεν ξέρουν όμως τι κάνει ο Μάτιους. Ο Μπέσκιν δεν

θα έρχόταν, αν δεν είχε σοβαρές ένδειξεις πως η συμμορία των δολοφόνων μένει άκριβώς εδώ! Έπειτα, πως εξηγείτε την εξαφάνισή του; Ασφαλώς θα τον συνέλαβε η συμμορία!

—Σήμερα το πρωί βρήκαμε το αυτοκίνητό του άναποδογυρισμένο στο Ρόχαμ.

Τον άναζητήσαμε παντού αλλά δεν τον βρήκαμε. Ίσως να πληγώθηκε και να άπομακρύνθηκε από το αυτοκίνητό του ζητώντας βοήθεια. Περιμένω από στιγμή σε στιγμή νεώτερα.

—Σας πληροφορώ, κύριε Λάουτον, είσε η Μύριελ, πως εδώ μένει κάποιος όνόματι Σίτονγκ που τρέφει καναρινία.

—Ναι, τον ξέρω.

—Αί, λοιπόν αυτός μπορεί να μ'ας διαφωτίσει.

Σε λίγες ώρες ο Λάουτον κι' η Μύριελ έμπαιναν στο κατάστημα του Σίτονγκ.

—Κύριε Σίτονγκ, του είπε η Μύριελ, ζητούμε κάποιον φίλο μας που εξαφανίστηκε και σας παρακαλούμε να μ'ας βοηθήσετε.

—Και πως σκεφθήκατε πως είμαι σε θέση να σας βοηθήσω;

—Γιατί ο φίλος μου, φεύγοντας μου είπε πως έρχόταν να σας ζητήσει μια διεύθυνση. Ξέρουμε πως ήλθε και πως του την δώσατε.

Θέλουμε λοιπόν να την μάθουμε κι' εμείς!

Ο Σίτονγκ σιτηρίχτηκε για μια στιγμή στο γραφείο του και μουρμούρισε:

—Δεν θα μ' άφισουν επί τέλους ήσυχο. Λοιπόν ο Μπέσκιν είναι στο «αγριόσπιτο» που βρίσκεται είκοσι χιλιόμετρα μακριά άπ' εδώ, απήντησε άγανακτισμένος.

Μόλις άπεμακρόνησαν από το κατάστημα του Σίτονγκ, η Μύριελ είπε στον συνοδό της:

—Θέλω να μου κάνετε μια χάρη. Να με συνοδεύσετε ως εκεί μαζί με μερικούς άστυνομικούς το ταχύτερο.

—Ευχαρίστως, αλλά θα σας πω πως δεν το βρίσκω και τόσο επείγον.

—Κι' όμως πρέπει, κ. Λάουτον, γιατί δεν ξέρετε την θρασύτητα του κακούργου Μάτιους.

Στο δρόμο η Μύριελ έμαθε από τον συνοδό της πως ο Βάντερλεφ είχε τελευταίως προσλάβει ως έπιστάτη του χτήματος έναν από το Νόρβις ενώ όλοι οι άλλοι υπη-

ΠΑΝΘΕΟΝ

373

ρέτες ήσαν από το Λονδίνο.

Η κυρία είσοδος του «αγριόσπιτου» ήταν σιδερένια, τ'α παράθυρα της προσόψεως του ήσαν κλειστά και τ'α παντζούρια κατεβασμένα.

Μόλις έφτασαν εκεί ο Λάουτον και η Μύριελ, τους έπλησίασε ο έπιστάτης του χτήματος ο οποίος έβείβαι ενός ποδηλάτου. Έβγαλε το καπέλλό του και κύτταξε έρωματικά τον κ. Λάουτον.

—Θα γίνη σήμερα κυνήγι; τον ρώτησε ο άστυνομικός.

—Όχι κύριε, άνεβλήθη, απήντησε ο έπιστάτης.

—Γιατί;

—Μου φαίνεται πως συνέβη κάτι το έκτακτο. Οι περισσότεροι από τους κυρίους αυτούς που έπρόκειτο να κυνηγήσουν κατοικούν στη πόλη. Τους άκουσα λοιπόν να τηλεφωνούν επανειλημμένως χτες το μεσημέρι. Μετά το φαγητό, έφυγαν.

—Κι' οι υπηρέτες τους, τι έγιναν;

—Έφυγαν κι' αυτοί. Εγώ είμαι από το Νόρβις. Μάλιστα σήμερα το πρωί πληρώθηκα με την έντολή να εγκαταλείψω το χιήμα άπόψε το βράδυ. Κυρία, προέθεσε στρεφόμενος προς την νέαν, μήπως είσαθε η λαίδη Μύριελ;

—Ναι, απήντησε εκείνη.

—Έχω ένα γράμμα για σας, είπε βγάζοντας από την τσέπη του έναν φάκελλο. Ο κ. Βάντερλεφ σας περιμένει φαίνεται, γιατί μουπε να σας το δώσω μόλις σας ιδώ.

Η λαίδη Μύριελ άνοιξε τον φάκελλο και διόβασε:

«Αγριόσπιτο» Τετάρτη βράδυ.

Φιλτάτη λαίδη Μύριελ.

Καλώς έμάντευσά φαίνεται. Υπελόγιζα πως θα έφθάνετε έδω προς το μεσηέρι, μαζί με άστυνομικούς όπλισμένους ως τα δόντια.

Είμαι πολύ στενοχωρημένος που δεν μπόρεσα να σας περιμένω.

Πάντως δεν φάνηκα κακός στον φίλο σας Μπέσκιν. Έπεσε τόσο άπερίσκεπτα στα χέρια μας, που σήμερα σκέπτομαι πως δεν πρέπει να άσχολοόμαι πιά στα σοβαρά μαζί του. Έξ άλλου έχω πάλι με το μέρος μου την επιτυχία. Το πορτραίτο του Γκαίνσμπόρκ είναι πολύ ώραιότερο άπ' ό,τι το φανταζόμουν. Κάτι που μου έκανε κατάπληξη είναι η όμοιότης αυτού του πορτραίτου με την εμφάνισή σας στην γιορτή της κυρίας ντε Γκινιόλ.

«Ορβουάρ Μάτιους».

Υ. Γ. Λησμόνησα κάτι. Αν θελήσετε να μπήτε στο «αγριόσπιτο» κι' άκουμπήσετε στο κεφάλι της τρίτης άψίδος που στολίζει το τζάκι, θ' άνοιξη μια πόρτα που θα σας οδηγήσει στη περίφημη κρύπτη όπου θα βρήτε ζωντανό τον Μπέσκιν.

Μια άνησυχία έπιασε και τους δυο.

—Έλεγε τάχα την αλήθεια; Είχε άπλως φυλακίσει τον φίλον της, ή μήπως τον είχε σκοτώσει, και στην κρύπτη εκείνη που τους επιδείκνυε θάβρισκαν το πτώμα του;

Το τελευταίο αυτό τους φαινόταν πιθανώτερο.

Ο Μπέσκιν ήταν ένας επικίνδυνος αντίπαλός του, και ο Μάτιους δεν θ' άφηνε την ευκαιρία να του διαφύγει. Άσφαλώς θα τον είχε σκοτώσει.

—Ότι ήταν δυνατόν να είχε στήσει και γι' αυτούς κάποια παγίδα, δεν το φοβήθησαν.

Ετρεξαν προς το «αγριόσπιτο», βρήκαν εύκολα την κρύπτη κι' άπ' εκεί τράβηξαν έξω τον Μπέσκιν κατακλιμένο. Το πορτραίτο έλειπε από τον τοίχο του σαλονιού και έπάνω σ' ένα τραπέζι βρισκόταν φαγητό και κρασί.

—Πολύ ευγενής, κακόβρογος, είπε ο κ. Λάουτον.

—Όστόσο, αν ο Μάτιους φέρεθηκε ευγενικά σ' αυτούς, για τον Σίτονγκ όμως δεν έκανε το ίδιο.

Ο έμπορος των καναρινιών βρέθηκε εκείνο το βράδυ με μια σφαίρα στην καρδιά μέσα στο κατάστημά του.

Φ. ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ

373

Η ΧΩΡΑ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Στη Παταγονία, οι μισοί κάτοικοι βόσκουν πρόβατα κι' οι άλλοι μισοί δεν κάνουν άλλη δουλειά παρά να ληστεύουν! Το έγκλημα, σ' αυτή τη χώρα είναι η... προσφιλέστερη απασχόληση των κατοίκων.

Μιά μέρα, μπήκαμε, ο οδηγός μου κι' εγώ, σ' ένα πρατήριο για ν' αγοράσουμε μύρα. Βρήκαμε όμως το κατάστημα, που διηύθυνε ένας γερομυρ, έρημο και άδειο. "Ενας υπάλληλος μάς επληροφόρησε πως την περασμένη νύκτα επέδρασε σ' αυτό μια συμμορία ληστών. Αποτέλεσμα της νυκτερινής αυτής επιδρομής ήταν να σκοτωθούν, όχι μόνον ο καταστηματάρχης, αλλά και δυο ξένοι που ζητήσαν να καταλύσουν στο Πανδοχείο. Κι' ο υπάλληλος αφού μάς διηγήθηκε λεπτομερώς την επιδρομή, μάς πρόσθεσε ότι έσώθη γιατί επρόλαβε να κρυφθί.

—Δεν αποκλείεται όμως, μου επρόσθεσε να έχω κι' εγώ, αύριο ή μεθαύριο, την ίδια τύχη... Στην Παταγονία, κανείς δεν μπορεί να είναι βέβαιος αν θα ξημερωθί ζωντανός.

Στην Παταγονία το έγκλημα θεωρείται πράξεις συνήθης και δεν προσεγγί πιά την παραμικρή έντυπωση...

Όσο, βρέθηκε ένας ληστής που κατόρθωσε ν' "αναδειχθί" και σ' αυτήν ακόμα τη χώρα του εγκλήματος και να γίνη θυμολόγος.

Ο ληστής αυτός λέγεται Τσάμπερς κι' άρχισε τη σταδιοδρομία του από κάου-μπόυ στο Τέξας.

Μιά μέρα, είχε την τύχη ν' αποκαλύψη τα λείψανα ενός δεινοσαύρου, σε μια λίμνη της Παταγονίας. Μιά επιστημονική αποστολή έφθασε έσπευσμένος από τη Νέα Υόρκη για να μελετήσει αυτό το μυθικό τέρας. Ο Τσάμπερς πήρε παράσημο και σημαντικές ύλκες άμειβες για τη σπουδαία ανακάλυψή του.

Ενώ όμως θα μπορούσε αξιόλογα να περάση την υπόλοιπη ζωή του με το ποσό που συνεξέκρινε και να αγοράση ένα αγρόκτημα και να ζήση εκεί ήσυχος, προτίμησε να στροβιλιστή σε μιάν επικίνδυνη περιπέτεια.

Σήμερα, ο Τσάμπερς είναι γνωστός σ' όλη την Παταγονία με το όνομα: «Ο άνθρωπος που σημαδεύει από μακριά τα τακούνια των άστυνομικών». Έννοείται πως ο ήρωας μας δεν περιορίζει την σκοπευτική του δεινότητα σ' αυτό μόνον. Συχνά, πολύ συχνά, όταν πλνίτεται, περνά ευχάριστα την ώρα του, κόβοντας στα δύο, με μια σφαίρα περιστρόφου, όσα τσιγάρα βλέπη στο στόμα των ανυπόπτων διαβατών!.. Ο καθένας γλεντάει σ' αυτόν τον κόσμο, όπως μπορεί...

Μιά μέρα, είχα την... μεγάλη τιμή να γνωρίσω προσωπικώς τον Τσάμπερς.

Θυμάμαι πως την ημέραν εκείνην τριγυρόντα άσκοπα σε μιά ερημική τοποθεσία, συνοδευόμενος από τον οδηγό μου, από τον υπάλληλο του γερμανικού πανδοχείου και από έναν μαύρο υπηρέτη μου.

Κατά το βράδυ, παρουσιάστηκε ξαφνικά μπροστά μας αναπηδώντας πίσω από μερικούς θάμνους, ένας ψηλός μαυριδερός καβαλάρης που τα μάτια του πετούσαν σπίθες. Μόλις με είδε, έβγαλε άμέσως το πλατύγυρο καπέλλο του με μιά χειρονομία τελείως ιπποτική.

Και συνεστήθηκε μόνος του: —Τσάμπερς!

Οι συνοδοί μου τον κύτταζαν με τρόμο. "Εγώ τον έβλεπα με θαυμασμό. Δεν ξέρω γιατί δεν μου έκανε κακή έντυπωση εκ πρώτης όψεως...

—Πού πηγαίνει ή κυρία; με ρώτησε με μεγάλη ευγένεια.

—Γυρίζω άσκοπα, δεξιά κι' αριστερά! του αποκριθήκα.

—Σας συμβουλεύω να φροντίσετε να βρῆτε ένα καταφύγιο γιατί σε λίγο θα ξεσπάση φοβερή θύελλα. Το μόνο οίκημα που βρίσκεται εδώ κοντά είναι ή καλύβα της αγγλίδας... Δεν λέγω, βέβαια, πως είναι ευχά

ριστος τόπος διαμονής, αφού όμως δεν υπάρχει άλλος καλύτερος...

Και λέγοντας αυτά ο Τσάμπερς έβγαλε και πάλι το καπέλλο του και χάθηκε μπροστά από τα μάτια μας, αφού μούριξε μιά παράξενη ματιά!

Ζήτησα πληροφορίες από τους οδηγούς μου γι' αυτή την καλύβα της αγγλίδας κι' έμαθα τότε πως εκεί έμενε μιá πολύ έξυπνη και πεντάμορφη γυναίκα, ή οποία παρέσυρε τους άνδρες με την καλλονή της, στο ερημητήριο της και τους σκότωνε αφού προηγουμένως τους λίστευε.

Και τα πτώματά τους τα πετούσε μέσα σ' ένα πηγάδι, κοντά στην καλύβα της...

—"Εγώ, κυρία, φοβάμαι να έλθω! μου είπε ο μαύρος, τρέποντας από τον φόβο του.

Προσπάθησα να τον καθησυχάσω... Και συνεχίσαιμε την πορεία μας.

Ύστερα από λίγη ώρα φθάσαμε στην καλύβα της αγγλίδας. Ο μαύρος εξακολουθούσε να τρέμη όλοκληρος.

Πλησιάζαμε το πηγάδι των πτωμάτων, όταν άκουσα τον μαύρο να λέγη:

—Άκουω φωνές μέσα από το πηγάδι! θά είναι τα φαντάσματα των σκοτωμένων που ζητούν εκδίκηση!

Ο μαύρος έβγαλε από τον κόρφο του ένα λαγοπόδαρο κι' άρχισε να τριβίη μ' αυτό το μέτωπό του, γιατί έπίστευε πως μόνάχα έτσι θα μπορούσε να διώξη από πάνω του τα κακά πνεύματα!

Ο οδηγός μου, ο υπάλληλος κι' εγώ σκάσαμε τα γέλια...

Ξαφνικά όμως το αίμα πάγωσε στις φλέβες μας; Μέσα από το πηγάδι άκούσαμε να βγαίνουν υπόκοφα βογγητά πόνου!

Κυτταχθήκαμε έντρομοι... Όταν άρχη δεν τολμούσαμε να πυστήσουμε σ' αυτά μας... Μα όταν σε λίγο ξανακούσαμε τα βογγητά, τότε καταλάβαμε πως δεν είχαμε γελαστή...

Είχε δίκαιο λοιπόν ο μαύρος που φοβότανε να πλησιάση στο καταραμένο πηγάδι;

Ο οδηγός μου, ένας δίσπιστος και παμπόνηρος Σκώτος, ξαναβρόηκε πρώτος την ψυχραιμία του.

—Πρέπει να εξακριβώσουμε τί συμβαίνει! είπε σφίγγοντας τις γροθιές του.

Πλησίασε με σταθερό και αποφασιστικό βήμα στο πηγάδι, έσκυψε από πάνω του και ύστερα γυρνώντας προς έμάς φώναξε:

—Έλάτε να ιδήτε και να με βοηθήσετε να βγάλουμε από μέσα δυο πληγωμένους.

Δυο πληγωμένοι!

Ποιοι τάχα να ήταν; Χωρίς άλλο θύματα της Αγγλίδας. Και τώρα λοιπόν θα ορώτανε και ή δική μας σειρά; Για το πηγάδι έκεينو προοριζόμαστε;

Εν τούτοις επροεπείνα τους σώσουμε και σ' αυτό επιδοθήκαμε.

Ύστερα από πολλούς κόπους κατορθώσαμε ν' ανασύρουμε από το πηγάδι, δυο μεσάκοπους αγριανθρώπους που ήσαν κι' οι δυο βαρειά τραυματισμένοι στο στήθος από σφαίρες περιστρόφου. Μόλις ο υπάλληλος του πανδοχείου διέκρινε καλά τα χαρακτηριστικά τους όπισθοχώρησε τραυλίζοντας.

—Μα τους ξέρω, αυτούς! Είναι οι δολοφόνοι του άφεντικού μου!

Οι δυο ετοιμοθάνατοι, άνοιξαν με κόπο τα μάτια τους κι' ο ένας απ' αυτούς ψιθύρισε:

—Ναι, έμεις σκοτώσαμε τον γερμανό και τους δυο άλλους ξένους. Μα δεν προφτάσαμε να χαρούμε τα λεπτά που τους πήραμε. Μας τάνκλεψε ο Τσάμπερς!.. Αυτός μάς πυροβόλησε πριν από λίγη ώρα και μάς έρριξε στο πηγάδι. Το αίμα με το αίμα πλερώνεται!

Η φρίκη μου ήτανε τόση, ώστε διέκοψα το ταξίδι μου.

Ο έρως σ' όλον τον κόσμο

Πώς έρωτεύονται στην Ανατολή.—Έρωτικές έξομολογήσεις με 200 από το Ο.—Στην Περσία, στην Ίνδοκίνα κλπ.

Είναι γνωστό πως σε κάθε γωνιά της γῆς όπου κατοικούν άνθρωποι υπάρχει και ο έρως. Αλλά σε κάθε χώρα, είναι και διαφορετικός ο τρόπος με τον όποιον τον εκφράζουν δυο νέοι.

Στις χώρες της ανατολής, όπου το κλίμα είναι θερμότερο, ο έρως εκδηλώνεται εις μικρότερον ηλικίαν παρά εις την Δύσην όπου το κλίμα είναι ψυχρότερο.

Ας ρίξουμε λοιπόν μιá ματιά στα διάφορα μέρη του κόσμου για να μάθουμε τον τρόπον των έρωτικών εκδηλώσεων.

Ο έρως στην Περσία.

Τίποτε δεν γίνεται εκεί αν δεν συμβουλευθώ προηγουμένως το ώροσκόπιο των άστέρων, την μορφή των φυτών και τα τιτίβισμα των πουλιών.

Οί έρωτευμένοι πρέπει να ανήκουν στον ίδιο άστερισμό, δηλαδή να έχουν γεννηθί τον ίδιο μήνα. Γιατί τότε μόνον ο άνδρας θα μπορεί να παρακολουθί τη νέα, να της τραγουδά έξω από το σπίτι της και να της στέλνει έρωτικές επιστολές και τραγούδια.

—Θέλεις ένα περιστέρι, θέλεις ένα περιστέρι λευκό σαν καί σένα; Άντα σαν την ψυχή σου; —έρωτά την έρωτευμένη ή γρηά μεσίτρα—. Αν δέχεσαι, ψιέ μου τότε μιá ριζένια φρυγανιά και βάλε επάνω σ' αυτή ένα βέλος και δός μου την έξουσιοδότηση να την πάω σ' εκείνον που πονεί ή καρδιά σου, και που λαχταρούν να τον αντικρύσουν τα δμορφα μάτια σου.

Η ώρα και κοπέλλα ψήνει τη φρυγανιά στην όποιαν ανακατεύει πικραμύγδαλα για να υπενθυμίση στον νέο πως ο γάμος δεν είναι και τόσο γλυκός. Εκείνος τότε στέλνει ένα βάζο γεμάτο μέλι, πράγμα που σημαίνει ότι της προσφέρει μιá ζωή γλυκειά κι' ώραία.

Μά ή νέα διατάζει άμα και ισο ζητεί ένα περιδέραιο από κυπαρισσόμηλα που επάνω στο καθένα πρέπει να είναι ζωγραφισμένη ή χαραγμένη μιá έρωτική σκηνή. Καί ή σκηνή αυτή πρέπει να της άρесе; διαρρηκτικά στέλνει πίσω το περιδέραιο και όλα τελειώνουν.

Εν τέλει ζητεί από τον άρραβωνιστικό να παραμείνη έπτά ήμερες κοντά στον πατέρα και την μητέρα του, δίνοντας παραδειγμα ταπεινότητας. Έπειτα θά τον δεχθί μπροστά στον θρόνο της και θά του άπευθύνι διάφορες έρωτήσεις. Αν λοιπόν συμφωνήσουν στις έρωταποκρίσεις, τότε μπορούν να συζητήσουν για γάμο.

Χωρισμένοι από ένα λευκό σεντόνι, ο σύζυγος κι' ή σύζυγος ανταλλάσσουν έρωτικά λόγια και στίχους κι' όρκίζονται αιώνια πίστι, άφοσίωση, και άλληλοβοήθεια, ενώ οί προσκεκλημένοι ψάλλουν έν χορῶ.

Η ανταλλαγή των έρωτικών στίχων και λέξεων μπορεί να διαρκέση μέχρις ότου κουρασθούν κι' οί δυο τους, έκτος αν ένας από τους προσκεκλημένους τους άφαιρέση το σεντόνι...

Οί δυο σύζυγοι τότε χτυπιούνται με μιá φούχτα ρύζι πράγμα που φέρνει πλούτο και γονιμότητα.

Πώς άγκαπουν στη Φιλανδία.

Τά έρωτικά ειδύλλια πλέκονται τον χειμώνα στις χιονοδρομικές.

Το ψύχος δεν μειώνει την έρωτική φλόγα κι' όταν ανταλλάζουν τις πρώτες έρωτικές ματιές ο νέος άποφασ ζει ν' αποτανθί στον πατέρα της κόρης. Εν έλλειψει τούτου άπευθύνεται στον μεγαλύτερον άδελφό της.

Ενα βράδυ συγκεντρώνει μερικούς φίλους του και χτυπά την πόρτα της αγαπημένης του μετεμψιόμενος σε προσκυνητή!

—Ποιός είναι; ρωτά ο πατέρας.

—Προσκυνηται που τους έπιασε ή ύχτα και που ζητούν φιλοξενία πριν εξακολουθήσουν τον δρόμο τους.

—Ζητούν επίσης να ίδουν τους θησαυρούς σου, λέγει ένας από τους φίλους του όποψηφίου γαμπρού.

Ο πατέρας καταλαβαίνει για ποιόν θησαυρόν μιλάνε κι' αφού τον παρακαλέ- λένουν ακόμη, άπαντά.

—Εμπα και ζήτησε μόνος τον θησαυρό σου, αν μπόρής! Κι' όταν τον βρής ζήτησε τον κι' εγώ θα σου τον παραχωρήσω!

Ο θησαυρός είναι ή αγαπημένη, φυσικά, ή όποία στο μεταξύ έχει μετεμψιεσθί κατά τρόπον ώστε να είναι άγνωστη. Άλλοίμονο όμως αν κάνη μιá κίνηση για να δώση γνωριμία! τότε διαλύεται άμέσως ο γάμος. Ο άρραβωνιστικός με τους φίλους του μπαίνουν στο σπίτι και ό όποψηφιος κυττάζει με προσοχή τα πρόσωπα που κάθονται γύρω από τη φωτιά. Έχουν όλα μετεμψιεσθί κατά τον ίδιο τρόπο, άνδρες γυναίκες και παιδιά. Έχουν γυρισμένες τις πλάτες αίσιαπούν. Αρχίζει λοιπόν ό όποψηφιος κι' έρευνά κι' όταν καταλάβη πως έπληρώσε την κοπέλλα, λέγει στον πατέρα της:

—Αυτός είναι ο θησαυρός που ζητώ και αν δεν μου τον δώσης θα σου τον κλέψω.

Αν όμως ο όποψηφιος κάνη λάθος και δεν βρῆ την νέα, τότε τον διώχνουν με χίλιες δυο κοροϊδίες. Αν όμως την βρῆ, τότε ξεσκεπάζει το πρόσωπό της και την φιλεί στα μαλλιά προφέροντας τον όρκο του άρραβώνος.

Την ημέρα του γάμου ή μνηστή συνοδεύομένη από τον πατέρα της προσπαθεί να ξεφύγη από τον γαμπρό, άλλ' αυτός όμως, βοηθούμενος από τους φίλους του, δεν την αφήνει να φύγη.

Ο έρως στην Ίνδοκίνα.

Ο νέος που άποφασίζει να παντρευθί, καιροφυλαχτεί να συναντήση την νέα στον κήπό της, όπου την πλησιάζει και της δίνει μιá καρύδα. Αν ή νέα την σπάση και το δώση να πιή, από τον χυμό της. Το πράγμα σημαίνει ότι δέχεται τον έρωτά του. Την άλλη μέρα ο όποψηφιος συναντά τον πατέρα της στην αγορά και του λέγει:

—Εμοιράσαμε μιá καρύδα με την κόρη σου. Πόσα ζητάς να μου την δώσης;

Και άρχίζουν την συμφωνία ή όποία καταλήγει πάντα σε φαγοπότι και γιορτή στο σπίτι, από το όποιο φεύγουν τη νύκτα ή νύφη και ο γαμπρός και ξαναγυρίζουν ύστερα από έπτά ήμερες για να παντρευτούν. Σ' αυτό το χρονικό διάστημα δοκιμάζουν αν ταιριάζουν οί χαρακτήρες των. Έπειτα αν συμφωνήσουν γίνεται ο γάμος.

Αν όχι, τότε ή νέα γυρίζει μόνη της στο σπίτι κλείνει τον δωμάτιό της κι' όταν άποφασίση να βγῆ έξω φορεί ένα κόκκινα μαντήλι εις ένδειξιν της ντροπής που έπαθε.

Ο έρως στον Καναδά.

—Έχεις ώραίο άλογο; ρωτά ή κόρη τον νέον που την έχει φλερτάρει από καιρό.

Αν ο νέος την συμπαθεί, χωρίς να της άπαντήση πηγαίνει και καβαλλικεύει το άλογό του και ξαναγυρίζει να την άναμώση. Την βρίσκει τώρα μαζί με τον πατέρα της και της λέγει:

—Να το άλογο μου! Είναι ώραίο σαν τη ζωή που θέλω να σου χαρίσω.

Την παίρνει επάνω στη σάλλα και φεύγει καλπάζοντας. Στην επιστροφή το σπίτι της νέας είναι έτοιμο να όποδεχθί τους μελλονόμενους κι' ό πάσ ωρ τους εύλογεί και τους διαβάτσει ένα μέρος από την άγία γραφή.

Ύστερα γίνεται ή τελετή του γάμου, με ά την όποία απο- ακρύνονται όλοι από το σπίτι για ν' άφι- σουν μόνους τους νεονόμενους!

Ε. ΑΛΤΕΡ

Η ΜΑΓΙΑ, ΤΟ ΠΟΡΦΥΡΕΝΙΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Ο Χάρου Ντάβινσον βγήκε στη βεράντα του σπιτιού του και ρώτησε τον γέρο Ρανάθ, τον υπηρέτη του ;
— Είναι έτοιμη η «τάγκα» ;
— Μάλιστα κύριε.
— Κι' η Μάγια πού είναι ; Δεν την βλέπω !
— Δεν ξέρω, κύριε. Μου φαίνεται πως δεν σηκώθηκε ακόμη. Θά είναι άρρωστη... Έτσι παράξενα είναι, κύριε, τα κορίτσια.

Ο Χάρου χαμογέλασε και κατέβηκε γρήγορα στον κήπο. Ήταν ολάνθιστος. Τα λουλούδια λές και γελοῦσαν μέσα στο πρωινό φως του ήλιου. Ο Χάρου έρριξε γύρω του μια χαρούμενη ματιά κι' ύστερα ανέβηκε στην «τάγκα» την πλεχτή άμαξα.
— Στόν σταθμό του Λακσάρ, — έλεπε στον Ρανάθ, πού είχε κα-

θίσει κι' άλλες στη θέση του άμαξα κι' είχε πάρει στα χέρια του τα γκέμια.

Ο γέρος ινδός χτύπησε το καμτσίκι του και τα δυο άλογα ώρμησαν σαν άστρα-πη πάνω στον κατάσπρο δρόμο.

Έξη ώρες ταξίδι μέσα στον κάμπο του Γάγγη. Ο Χάρου κα-ταριόταν την τύχη του κά-θε φορά πού έκανε αυτό το ταξίδι με τη «τάγκα». Τα τρανιάγματα, οι κακοτοπιές ή σκόνη, ο ήλιος ή ξέστη, τον τρέλλαναν.

Στο πρώτο ξεπό-σταμα, στην άκρη του δρόμου, μια ά-γρια σκηνή τον έκα-νε να πηδήσει κάτω από το άμαξι : ένας γέρος ινδός μαστίγω-νε σκληρά μια μισό-γυμνη κοπέλλα, πού σφάδαζε μπροστά στα πόδια του.

— Τι έκανε ή θυ-γατέρα σου ; τον ρώ-τησε θυμωμένος. Γι-ατί την δέρνεις ;

Ο γέρος ινδός έσχυψε το κεφάλι ταπεινά :

— Συγχώρησέ με κύ-ριε ! Αυτό το παληοκόρι-τσο μου λέγει πως ένα άρνι-έπνιγχε στο ποτάμι. Μά' έγω εί-μαι βέβαιος ότι το πούλησε. «Ε-τσι έκανε και ή μητέρα της όταν ήταν νέα, για να αγοράξει στο-λίδια και μεταξωτά από τους πρκαματευτάδες.»

— Βοήθησε την να σηκωθεί και μην την ξαναχτυπήσεις, γιατί θά μαστιγώσω έσένα Μπορεί να λήη αλήθεια ! του φώναξε ο Χάρου Ντάβινσον.

— Αλήθεια, κύριε ! έλεπε αναστενάζοντας ή κοπέλλα. Ο πα-τέρας τότε την πήρε μέσα στη καλύβα τους κι' ύστερα ξαναγύρισε μ' ένα δεμάτι σανό για το άλογο της «τάγκα».

Το ταξίδι ξανάρχισε μέσα στη ξέστη κουραστική, άνυπόφορο. Στόν άλλον σταθμό ο Ρανάθ κτύπησε τον σκυθρωπό Χάρου και χαμογέλασε. Έκεινος έκατάλαβε τι συλλογιζόταν ο έμπιστός του.

«Έχει δίχρη, σκέφτηκε ο Χάρου. Γιατί έμπόδισα εκείνον τον πατέρα να δείρη την κόρη του ; Μήπως έγω ο ίδιος δεν πρόστα-ξα τον Ρανάθ να μαστιγώσει την Μάγια, επειδή θέλησε να φύγη κουρά από το σπίτι μου ; Με ποιο δικαίωμα θά την βασάνιζα ; Ή Μάγια δεν είναι κανένα δικό μου πράγμα. Ποιος μου την έδωσε ;

Κι' αλήθεια, την όμορφη Μάγια δεν του την είχε δώσει κανείς, ούτε είχε αγοράσει μόνος του. Ή μικρούλα ινδή ή γλυκειά, μικρούλα κοπέλλα των δέκα όχτώ χρόνων, με το αγαλματένιο κορμί είχε πάει μια μέρα στο σπίτι του κι' είχε πέσει στα πόδια του ζητώντας προστασία. «Έπειτα, από λίγες μέρες, όταν ο φόβος της πέρασε του έλεπε :

— Ο πατέρας μου έχει μεγάλη δύναμη, αλλά έγω δεν θέλω να παντρευτώ τον άνδρα πού έπιμένει να μου δώσει Κράτησέμε κοντά σου. Κρύψέ με στο σπίτι σου. Τό δικό μου βρίσκεται πολύ μα-κριά από δω πέρα. Ο πατέρας μου θά νομίζει πως χάθηκε μέσα

στη ζούγκλα και πως με κατασπάραξαν οι τίγρες.

Ο Χάρου ένοιωσε πως κοκκίνησε από την ντροπή. Πώς μόρε-ρεσε να δώσει μια τέτοια προσταγή ; Ή Μάγια ήταν σεβαστή ο-πως και κάθε ξένος.

Θά την λυπήθηκε ο Ρανάθ και δεν θά την έδειρε! συλλογιζότανε.

Κι' ύστερα, την ώρα πού έτρωγαν στη σκιά ενός δένδρου, τον ρώτησε :

— Για πές μου, Ρανάθ, τη μαστίγωση τη Μάγια ;

— Όχι, κύριε !

— Γιατί ; τον ρώτησε πάλι.

— Γιατί κύριε, αν την έδερα, ή Μάγια θά συλλογιζόταν πως είσαι κακός. Κι' αυτό δεν είναι αλήθεια. «Έπειτα, είμαι γέρος, κύριε. και ξέρω πως καμιά φορά ή άνυπακοή κάνει ευχαρίστηση στον αφέντη... Κύριε... δεν μπορούσα έ-γώ, ένας τιποτένιος άνθρωπος να μαστιγώσω μια... πριγκίπισσα !

Αυτά του τα λόγια έκχαν τον Χάρου να του περάση όλος ο θυμός του. Θά μπορούσε να πη κανείς πως τα περίμενε για να εξηγήσει ο ίδιος το παρά-ξενο αίσθημα πού τον έκανε να δοκιμάζει ή όμορφη ινδή.

Ή Μάγια τον συγκλό-νισε, όπως ο μεσημεριά-τικός ήλιος φλόγιζε το αϊ-μα του, κι' όπως ή ζούγ-κλα τον έκανε ν' άνατρι-χιάζει.

Αυτή ή άγνη κοπέλλα σαν ένα πορφυρό λου-λούδι, έκανε την καρδιά του να ξεχειλίσει από ιρυ-φερότητα. Πόσες φορές δεν είχε πει.

— Α ! «Ας ήταν αλή-θεια πως ο πατέρας της ήταν από ευγενική γενιά. Και τώρα, ο Ρανάθ του φανέρωσε το μυστικό.

— Μπορείς, να όρκι-σής ότι ή Μάγια είναι κόρη έ-νός πριγκίπια ; — τον ρώτησα.

— Μάλιστα, κύριε, του άπην-τησε ο Ρανάθ. Ο πατέρας της βασι-λεύει στην Μπαντούρ.

— Έκανε καλά πού δεν την άγγι-ξε, του έλεπε ο Χάρου. Να της έτοιμά-σης μια κάμαρη για να κοιμάται μο-νάχη και να μην της δώσης πιά καμιά διαταγή.

— Μά δεν την πρόσταξα ποτέ μου, κύριε !

— Και τότε ποιος της έλεπε να με σεβίση στο τραπέζι, να μου κάνει άερα την ώρα πού κοιμάμαι και να φροντίζει για μένα ;

— Δεν ξέρω, σαχίμπ.

Ο Χάρου τελείωσε το φαγητό του σιωπηλός. Έπειτα ανέβηκε πάλι στην «τάγκα», και συνέχισε το ταξίδι του.

Στό Λακσάρ έμεινε δυό μέρες. Έπειτα, όταν έτελείωσε τις δουλειές του ξαναγύρισε στο σπίτι του.

Όταν συνήντησε τη Μάγια της χαμογέλασε, για πρώτη φορά μπροστά του.

Κατά το ήλιοβασιλέμμα ο Χάρου την φώναξε κοντά του.

— Γιατί θέλεις να φύγης ; την ρώτησε.

Ή Μάγια δεν άπντησε, μόνον έκρυψε το πρόσωπό της με το κεφάλι. Τα μάτια της είχαν βουρκώσει από τα δάκρυα.

— Σαχίμπ, συγχώρησέ με... Δεν μπορώ πιά να ζώ κοντά σου, γά θά κλάψω πολύ, γιατί σε αγαπώ. Μά τώρα είναι ακόμη καιρός.

Ο Χάρου, την σήκωσε από γονατιστή πού ήταν μπροστά στα πόδια του και την έσφιξε στα δυνατά μπράτσα του.

Ή Μάγια τρέμοντας σύγκορη από τον έρωτα κούφτηκε στην άγκαλιά του, Κι' όπως ο Χάρου φιλούσε γλυκά κι' απαλά τα χείλη της, νόμιζε πως έδινε φιλή ο' ένα μωρομένο πορφυρένιο λουλούδι !.

Σ. ΓΚΟΤΤΑ
ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΙΑ ΣΕΝΑ! ΛΥΠΗΣΟΥΜΕ, ΑΝΤΙΟ!

ΥΠΟ Ε. ΜΑΡΙΝΟ

Στον πύργο του Βίλλεζουστ ή Ζινέτ Λαφορτύ είχε προσληφθή κατόπιν μιας άγγελίας στην έφημερίδα. Ο Βαρώνας Παύ-λος ντε Βίλλεζουστ ζητούσε μια μορφωμένη δεσποινίδα, πε-πειραμένη δακτυλογράφο, με άπογο παρουσιασ ικό και χωρίς οι-κογενειακές υποχρεώσεις. Ή δεσποινίς Λαφορτύ έγραψε στον βα-ρώνα σχετικώς και μέσα στο γράμμα έβαλε και μια φωτογραφία της. Ή άπάντησις δεν άργησε νάρθη κι' έτσι ή Ζινέτ προσελήφθη.

Ο βαρώνας ήταν ένας άνθρωπος ως σαράντα χρόνων και έδη-μοσίευε φιλολογικά βιβλία. Περνούσε τους περισσότερους μήνες του έτους στον πύργο του όπου ζούσε με τη γυναίκα του και το κοριτσάκι του, μόλις τεσσάρων χρόνων. Ήταν οικονομικώς άνε-ξάρτητος και κατείχε άριστη κοινωνική θέση.

Ή δεσποινίς Λαφορτύ δέχτηκε κι' έγκατεστάθη στον πύργο ο-όποιος περιετοιχίζετο από έναν άπέραντον κήπο και ύψηλα τει-χη. Ή βαρώνις ήταν μια γυναίκα πού το παρουσιαστικό της έ-μοιαζε με φάντασμα, κι' έδειχνε πως υπέφερε πολύ. Ή Μαρκέλ-

λα, το κοριτσάκι, ήταν κι' αυτή μελαγχολική. Απεναντίας όμως ο βαρώνας ήταν ύψηλός, δυνα-τός, με διαπεραστική ματιά. Ή έρ-γασία της Λαφορτύ ήταν να δακτυ-λογραφή τις σελίδες του μυθιστο-ρήματος πού ο ν. Βίλλεζουστ της υπαγόρευε σχεδόν κάθε ήμέρα. Αλ-λά αυτή όμως δεν άργησε να κατα-λάβη πως επρόκειτο για ένα έργο χωρίς καμμιάν άξία και πως ο βα-ρώνας πολύ συχνά έσκυβε επάνω της καιμέτην πρόφαση να βλέπει έ-κεινα πού έγραφε αυτή στη μηχανή, πλησίαζε τα χείλη του στα ξανθά μαλλιά της και τα φιλούσε έλαφρά.

Στόν πύργο έρχόταν συχνά ένας άνεπιός της βαρώνις, ένας νέος ό-χρός και φοβιστάρης πού ή Μαρκέλλα τον υποδεχόταν με χαρές μπροστά στη μητέρα της. Ή ώραία δακτυλογράφος κι' ο νέος, Γκαστών ντε Μιγιέρ, δεν άργησαν να αγα-πηθούν. Ο βαρώνας την είδε μια μέρα πού τον είχε άγκαλιασμένο από τη μέση, κι' έκατάλαβε.

— Μην έμπιστεύεσθε τον άνε-πιό μου, της έλεπε άργότερα, γιατί κάτω από το φοβιστάριο ύφος

του κρύβει μια ψυχή κακή κι' εκδικητική. Κάποτε μάλιστα τον έσωσα από τη φυλακή. Ή γυναίκα μου τον αγαπά πολύ κι' αυτός έπωφελεται της αδυναμίας της αυτής για να της παίρνει χρήματα. Μάλιστα φοβούμαι... μά μπορώ να σάς έμπιστευθώ το μυστικό μου ;... Ναι. Φοβάμαι. μήπως μια μέρα πέσετε θύμα αυτού του άπατεώνας.

— Τι λέτε, κύριε βαρώνε ;

— Βεβαιότατα ή βαρώνη είναι άρρωστη, το ξέρετε ; κι' αυτός περιμένει από μέρα σε μέρα τον θάνατό της γιατί ξέρει πως στη διαθήκη της υπάρχει γραμμένο ένα μεγάλο ποσό από την περιου-σία της γι' αυτόν... Έγώ γνωρίζω τον Γκαστών και δεν φοβούμαι να σάς πω πως είναι ικανός να έπιταχύνη τον θάνατό της με κά-ποιο φοβερό σχέδιο...

— Είναι φορτιστικό αυτό πού άκούω !

— Αλλά όμως είναι ή πραγματική αλήθεια. Μην τον έμπι-στεύεσθε λοιπόν και βοηθήστέ με να τον παρακολουθώμε... Οά κάνετε μια καλή πράξη...

Μερικά γεγονότα, πολύ σύντομα έπεβεβαίωσαν εκείνα πού έ-λεγε ο βαρώνας, τις κατηγορίες δηλαδή πού είχε πη έναντίον του άνεπιού του. Κάθε φορά πού εκείνη έρχόταν για να έπισκεφθή τη θεία του, της έτοιμάζε το φάρμακό της. Άλλ' αυτό άντί να την ώφελη την έφερνεν άπ' έναντίας σε χειρότερη κατάσταση.

Ή νέα ζούσε τώρα σε μια περίεργη κι' έξακολουθητική άγω-νία : Ή σκέψις πως εκείνος ο συμπαθητικός νέος και αξιοπρεπής μπορούσε να είναι ένας δολοφόνος την έβασάνιζε άδιάκοπα.

Μια μέρα ή Ζινέτ καθόταν σ' ένα μικρό σαλόνι του πύργου.

Σ' ένα πλαγινό δωμάτιο ή Μαρκέλλα έπαιζε μπροστά στα πόδια της μητέρας της. Σε λίγες στιγμές άκούστηκε το σφύριγμα του Γκαστών πού περνούσε από τον κήπο.

— Νάτος ! μουρμούρισε ή Ζινέτ κυριευμένη από ένα άκατανό-ητο συναίσθημα φόβου. Έν τούτοις ώθούμενη από το γυναικείο ένστικτο της καλαισθησίας έβγαλε από την τσάντα της το καθρε-πτάκι της κι' έρριξε μια ματιά στο χαριτωμένο πρόσωπό της.

Την ίδια στιγμή ένα ξεφώνημα τρόμου έξφυγε από τα χείλη της. Είχε ιδη μέσα τον μικρόν καθρέπτη πού κρατούσε στα χέρια της, έναν άνθρωπο μ' ένα μικρό μπουκαλάκι στα χέρια να σκύβη επάνω στα ποτήρια πού βρισκόταν σ' ένα τραπέζι πίσω από τις πλάτες της. Τον άνεγνώρισε : ήταν ο βαρώνας Βίλλεζουστ. Έ-νας πέπλος διαλύθηκε μπροστά στα μάτια της. Είδε την πραγμα-τική αλήθεια. Ο Βαρώνας ήθελε ν' άπαλλαγί από την άρρωστη γυναίκα του και προσπαθούσε μέρα με την ήμέρα να της σβήσει τη ζωή, να έπιταχύνη τον θάνατό της με μια διαβολική μηχανο-

γραφία : Έρριχνε δηλητήριο μέσα στο ποτήρι όπου ο Γκαστών έτοιμά-ζε το φάρμακο για τη βαρώνη, για να φαίνεται έτσι πως ο νέος της έ-δηλητηρίαζε σιγά-σιγά τη ζωή. Κι' εκείνη, ή Ζινέτ Λαφορτύ, έγινε ο άκούσιος αλλά και κύριος μάρ-τυς του προπαρασκευαζόμενου έγ-κλήματος.

Ύστερα από λίγες στιγμές μη-τε στο δωμάτιο ο Γκαστών.

— Πώς είναι ή θεία ; ρώτησε.

— Καλύτερα, άπάντησε ο βα-ρώνας. Σε περιμένει για να της δώσης το φάρμακό της. Έχει τη γνώμη πως το φάρμακο την όφελει όταν της το δίνης έσύ.

— Τότε λοιπόν να της το έτοι-μάσω άμέσως.

Πήρε ένα ποτήρι, έρριξε σ' αυ-τό το φάρμακο και νερό κι' έπρο-χώρησε να φύγη. Άλλ' ή δακτυλο-γράφος σηκώθηκε άπότομα από τη θέση της και με χαμόγελο τον πλη-σίασε.

— Πώς είσθε, κύριε Γκαστών ; ρώτησε αλλά για μια στιγμή έφε-ρε το χέρι στην καρδιά της, κλονί-στηκε και έκανε να σωριασθή στο

δάτωμα. Πέφτοντας όμως άφηκε μια κραυγή κι' άρπαξε το χέρι του Γκαστών. Το ποτήρι με το φάρμακο έπεσε κάτω κι' έσπασε.

— Ζινέτ, άγαπημένη μου, τι σάς συμβαίνει !; φώναξε ο Γκα-στόν κι' έσχυψε για να την πάρη στην άγκαλιά του.

Ή δεσποινίς Λαφορτύ άνοιξε τα μάτια και το βλέμμα της καρφώθηκε στο πρόσωπο του Βαρώνα με μια τέτοια έκφραση πού τον ανάγκασε να στρίψει το κεφάλι του και να κιντάξει άλλο.

Την άλλη μέρα ένας ύπνρετής έδινε ένα γράμμα στη βαρώνη εκ μέρους του συζύγου της πού μ' αυτό της καθιστούσε γνωστό πως είχε πάρει την άπόφαση ν' άπομακρυνθή για πάντα άπ' αυτή και να ζήσει έλεύθερος το υπόλοιπο της ζωής του περιμένοντας πολύ σύντομα να πάρη και το διαζύγιο του. Την ίδια σχεδόν στιγ-μή ο ύπνρετής παρέδωσε στην δακτυλογράφο ένα γράμμα πού έ-γραφε μόνο λίγες λέξεις. «Για σένα λυπήσουμε ! Αντίο για πάντα».

Από κείνη την ήμέρα ο βαρώνας δεν ξανάδωσε σημεία ζωής. Ή Ζινέτ δεν τον συνάντησε πουθενά.

Μ' όλα ταύτα ένα ρωμάντζο, πού της έπεσε στα χέρια την έκανε να πιστέψη πως ήταν δικό του. Γιατί σ' αυτό του το έργο έβγανε όλο τον βαθύ πόνο της καρδιάς ενός δυστυχισμένου που σκότωσε τον άδελφό του για την άγαπημένη του. Ένός έρω-τωμένου πού έσφύρησε ψηθροζίζοντας τι λέξεις πού της είχε στείλη φεύγοντας : «Για σένα λυπήσου με ! Αντίο για πάντα...»

Ε. ΜΑΡΙΝΟ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Δέν μπορώ νά κατάλαβω πώς σχηματίσατε αυτήν την αντίληψη, Μπεβέρλεϋ, είπε ο Ρίγκντεν, όταν και οι δυο άνδρες βγήκαν από την πιγνηρή αίθουσα του δικαστηρίου και βρέθηκαν κάτω από τη διαυγή ατμόσφαιρα του τροπικού απομεσημέρου. Από την αρχή της διαδικασίας απέδειχθη ότι πρόκειται περί φόνου. Η γυναίκα τὰ παραδέχτηκε όλα. Ώμολόγησε την ένοχή της και μολαταύτα την άθωώσατε.

Οι δυο φίλοι συζητούσαν για τη δίκη ή οποία μόλις είχε τελειώσει. Επρόκειτο για ένα από τα κοινά επεισόδια της ζωής των ίθαγενών, με πρωτεύοντα πρόσωπα μια νέα γυναίκα, έναν ηλικιωμένο σύζυγο και τον αναπόφευκτο έ- ραστή.

Στην περίπτωση αυτή η γυναίκα είχε όμολογήσει με ειλικρίνεια ότι την υποχρέωσαν νά παντρευτή έναν άνθρωπο που δεν της άρεσε κι' ό οποίος ήταν κατά τρεις φορές μεγαλύτερος της. Παραδέχτηκε ότι είχε έραστή, αλλά αρνήθηκε ν' αποκαλύψει την ταυτότητά του, και όπως συμβαίνει συνήθως, δεν θέλησε νά τον υποδείξει κανείς απ' όσους γνώρισαν τό άνομο αυτό είδύλλιο.

Περιέγραψε λεπτομερέστατα πώς ό άντρας της έπρεσε χάμω νεκρός εϋθύς μόλις έφαγε από τό φαί που του μαγειρεύει με τά ίδια της τά χέρια. Ό θάνατός του δεν προήλθε από φυσικά αίτια και τοϋτο γιατί υπάρχουν ακόμα μερικά δηλητήρια της Μαλασίας, των όποιων ή δραστηριότης είναι άγνωστη στους τοξικολόγους, και τά ίχνη της θανατερής επιδράσεως στον οργανισμό του άνθρώπου, άπα- ρατήρητα.

Σε δύο σημεία όσotόσο έμεινε άκλόνητη, μολονότι παραδέχθηκε ότι ό θάνατός του ώφειλόταν σε δηλητηρίαση: Επέμενε πρώτα ότι δεν γνώριζε από δηλητήρια και ότι ό έραστής της έδω και μερικές μέρες δεν βρισκόταν στην κατασκήνωση.

—Σύμφωνοι, παραδέχτηκε ό Μπεβέρλεϋ. Η κατάθεσις νης ήταν σαφής. Παραδέχτηκε την ένοχή της ενώ μπορούσε κάλλιστα νά ισχυρισθί ότι ήταν άθωα. Πώς θα της κατέρριπτε κανείς τόν ισχυρισμό της; Αυτό μονάχα έδειχνε την ένοχή της, και την άθώωσα. Επειδή όμολόγησε δίχως νά υπάρχει λόγος. Υστερα μου ήρθε στο νου μία παρόμοια δίκη. Η υπόθεσις της 'Αλίκη Ουάρτον. Εί- χες άκούσει τίποτα σχετικό για την πολύκροτη εκείνη δίκη !]

—Ναί, διάβασα τά πρακτικά, άπάντησε ό Ρίγκντεν. Μου φαίνονται ότι ή άθώωσή της ώφειλόταν μάλλον στην ικανότη- τητα του συνηγόρου της, παρά στην έλλειψη πειστη- ρίων.

—Ευχαριστώ για τό κοπιημένο, είπε γελαστά ό Μπε- βέρλεϋ. Έγώ ήμουν ό συνήγορός της. Έχεις όμως λάθος, όσον άφορά την ένοχή της. Η γυναίκα αυτή ήταν θύμα και και όχι έγκληματίας. Άθώωθηκε από τό δικαστήριο, αλλά καταδικάστηκε απ' όλες τις γυναίκες. Έλα στην καλύβα μου νά πιής ένα ούσκου. Έχω νά σοϋ πω μερικές λεπτομέρειες της υπόθεσεως εκείνης οι όποιες ποτέ δεν έφθασαν ως τό δικα- στήριο.

Όταν αναπαύθηκαν και οι δυο στή βερά- ντα, ό Μπεβέρλεϋ είπε :

—Θά είχες άκούσει για την ειδικότητα του Ουάρτον. Ήταν ό καλλίτερος χημικός

αυτής της χώρας, και γνώριζε ό- λες τις συνθετικές ιδιότητες των βιτάνων. Οι ίθαγενείς τόν έτρε- μαν και οι λευκοί τόν σέβονταν. Η έπιστημονική του κατάρτιση στο κεφάλαιο αυτό ήτανε άναμφι- σβήτητη. Ός χαρακτήρας όμως δεν ήταν και τόσο καλός. Ήταν δύστροπος, ζηλιάρης, και σκληρός. Η 'Αλίκη Ουάρτον ήταν κατά δέκα χρόνα νεώτερα του και τελείως αντίθετου χαρακτή- ρος. Γνωρίστηκαν στο Πανεπιστήμιο, την ιατρική έδρα του ό- ποιου και είχε ό Ου- άρτον. Εκείνος ήταν καθηγητής κι' εκείνη φοιτήτρια.

Μή με ρωτάς τί βρήκε σ' αυτόν

378

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ

ΟΙ ΚΑΡΔΙΕΣ ΔΕΝ

τόν άνθρωπον κι' τόν συμπάθησε. Οι γυναίκες είναι μυ- στηριώδεις στα σεξουαλιστικά ζητήματα.

Τόν παντρεύτηκε λοιπόν, κι' ήρθε νά εγκατασταθί μαζί του έδω στην Μαλαισία, βοηθώντας τον στις έπιστημονι- κές του έρευνες. Άλλ' έπειδή τόν ύπεσκέλιζε στις έπιστη- μονικές έρευνες και τό Βρετανικό Ίνστιτούτο της Χημείας υιοθέτησε δυό—τρείς γνώνμες της σχετικές με τά δηλητή- ρια των τροπικών φυτών, ή ζήλεια του Ουάρτον ύπερέβη κάθε λογικό όριο κι' από τότε άρχισε νά καταστρώνει τό σχέδιο νά την έξοντώσει.

Έκείνον τόν καιρό έφθασε στην Μαλαισία ό νεαρός έπι- στήμων Κράν, ως ύποδιευθυντής των Πειραματικών Φυτειών της Κυβερνήσεως. Ήταν νέος νεστιμώτατος, και πολύ έξυπνος στή δουλειά του. Η άφιδιή του στον Πειραματικό Σταθμό της Μαλαισίας, ευχαρίστησε τόν σύζυγο της 'Αλί- κης, και τοϋτο γιατί από την πρώτη στιγμή σκέφθηκε νά τόν χρησιμοποιήση ως όργανο των μυσάρων του σχεδίων. Με τό πρόσχημα ότι ήταν πολύ άπασχολημένος έπεισε τόν Κράν νά βοηθήσει την γυναίκα του στις έπιστημονικές της αναζητήσεις. Έτσι κάθε βράδυ ό νέος β. ισκόταν στην κα- λύβα της 'Αλίκης, κι' ό Ουάρτον στην λέσχη άφινοντάς τους μόνους. Φυσικά οι κακές γλώσσες άρχισαν νά λένε πολλά. Ό Ουάρτον όμως αντί νά διαφεύδη τις φήμες που διαδίδονταν εις βάρος της συζυγικής του τιμής αντίθέτως τις υπέθαλπε...

Η πραγματικότητα ήταν διαφορετική και τίποτα απ' αυ- τές τις άνοησιες που κυκλοφορούσαν δεν συνέβαιναν. Οι σχέσεις των δυο νέων ήσαν φιλικώτατες με την κυριολε- κτική σημασία της λέξεως.

Η σεμνή συμπεριφορά του Κράν, όπως ήταν επόμενο άνησυχούσε τόν Ουάρτον και τοϋτο γιατί έματάνε τά κα- ταχθόνια σχέδιά του. Κατόπιν αυτού ό άπαίσιος σύζυγος άρχισε νά συμπεριφέρεται στην γυναίκα του με σκληρό- τητα, πράγμα που την έλυπούσε, αλλά δεν της άλλαζε τά αίσθήματα προς τόν άνθρωπο ό οποίος ήταν ό νόμιμος σύζυγός της.

Μία μέρα ό Κράν άνήγγειλε ότι θα έρχόταν από την 'Αγγλία ή άρραβωνιαστική του με την όποια θα παντρευό- νταν σ' ένα μήνα στην Σιγγαπούρη. Πρώτος ό Ουάρτον έφερε την είδηση αυτή στην λέσχη, όπου κάποιος φίλος βασιζόμενος στην ύποτιθεμένη ευχαρίστηση του Ουάρτον

για τό γεγονός αυτό, του έκαμε τόν άκόλουθο ύπαινιγμό.

—Άγαπητέ Τζάκ, ή γυναίκα σου θα χάσει τόν καλλίτερο και μοναδικό φίλο της.

Ό Ουάρτον άπάντησε :

—Δεν έχεις άδικο· και νά σοϋ πω την αλήθεια ή είδησις αυτή χτύπησε άσχημα σ' αυτά της. Μπορώ νά σοϋ πω ότι φαίνεται άπαρηγόρητη. Πολύ φοβούμαι δι- οι σχέσεις τους είχαν ύπερβη τά όρια της φιλίας. Πάντως, για τό αίσθημα αυτό που ύποπτεύεσαι ύ- πεύθυνος είμαι έγώ. Τό παραδέ- χομαι.

Τό τρίτο βράδυ από τότε που έγινε γνωστή ή είδηση αυ- τή, ό Ουάρτον φεύ- γοντας για τη λέ- σχη, είπε στή γυναίκα του :

—Απόψε πρόκειται νά συμμετά- σχω σε μία σοβαρά σύσκεψη στή λέσχη και θα έπιστρέψω άργά. Μην με περιμένεις. Δώσε στον Τζίμ ένα ούσκου, και κατόπιν πήγαινε νά κοι- μηθής.

Και πρίν βγί από τό δωμάτιο γέμισε με ούσκου την μικρή κρυστάλ-

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΝΟΜΟΥΣ

λινή καράφα από μία μπουκάλια. Κιτόπιν στην θέση της μισοάδειας τώρα μπουκάλιας άφησε την καράφα τή γεμάτη ούσκου.

Η 'Αλίκη όμως δεν έπρεσε νά κοιμηθί όπως της είχε συ- στήσει. Είχε σκοπό νά συζητήση με τόν σύζυγό της όταν θα έπέστρεφε από τη λέσχη, για κάποιο ζήτημα που θεω- ρούσε σοβαρό.

Ό Ουάρτον δεν έδειξε την παραμικρή έκπληξη όταν έγύρισε στίτι κι' είδε την γυναίκα του νά τόν περιμένει. Άντιθέτως τό ύψος του μαρτυρούσε ότι έπεριμένε από

πρίν αυτή την νυχτερινή ύποδοχή. Μόλις εί- σήλθε στην καλύβα, έρριξε μία έξεταστική ματιά γύρω, και την ρώτησε.

—Έφυγε ό Τζίμ;

—Ναί, έφυγε από νωρίς άπόψε, του άπα- ντησε ή 'Αλίκη. Κι' εϋθύς άμέσως έπρόσθεσε ξερά: Τζάκ, τί ήταν εκείνο που έρριξες μέσα στην καράφα;

—Υποθέτω ότι ήταν ούσκου, της ά- πάντησε.

—Τίποτ' άλλο, έκτός από τό ούτ- σκου, δεν έρριξες μέσα;

—Μή λές άνοησιες. Τίποτ' άλλο έ- κτός από ούσκου δεν έρριξα. Μήπως

φαντάσθηκες ότι τό άνακά- τεψα με κανένα δηλητήριο; Όραία. Για νά σοϋ βγάλω την ιδέα είμαι πρόθυμος νά πιώ κι' έγώ από τό ούσκου της κα- ράφας.

Πράγματι πήρε την κρυ- στάλλινή καράφα, γέμισε ένα ποτήρι μ' ούσκου, τό ήπие με την μεγαλύτερη άπάθεια και κατόπιν άποσύρθηκε στο δω- μάτιό του. Τό άλλο πρωί βρέ-θηκε στο κρεβάτι του άναί- σθητος και τό άπόγευμα της ίδιας ήμέρας πέθανε.

Η αυτοψία απέδειξε ότι ό θάνατός του ώφειλόταν σε δη- λητηρίαση, και ή ανάλυση που έπακολούθησε στο ούσκου της μπουκάλιας και της καράφας, έδειξε ότι και τά δύο περιε- χόμενα περιείχαν ένα θανα- τηφόρο άλκαλοειδές από- σταγμα ενός φυτού της Μα- λαισίας. Και τό όποιο είχε την διπλή ιδιότητα νά είναι άγευστο και άχρωμο.

Τότε, ή παρατήρηση που- καμε ό Ουάρτον στην λέσχη στον φίλο του που αναφέραιε παραπάνω, συνδυαζόμενη με την άνευρεση μέσα στο συρτάρι της τουαλέτας της 'Α- λίκης, του άδειου φιαλιδίου που περιείχε τό δηλητήριο, ώ- ρια ότι δηλητηρίασε τόν άνδρα της. Η 'Αλίκη ισχυρίσθηκε και είπε ότι τό άδειο φιαλίδιο τό βρήκε κάτω στο πάτωμα κοντόν.

Η πεποίθηση των ύπερασπιστών της άρχισε νά κλονί- ζεται, όταν όμολόγησε στο δικαστήριο ότι εϋθύς μετά την άναχώρησή του συζύγου της άδειασε άμέσως την καράφα από τό ούσκου που είχε, και την έαναγέμισε με νέο ούσκου που έχυσε από την μπουκάλια. Για ποιο λόγο τώκανε αυτό δεν θέλησε νά εξηγήσει. Επίσης είπε ότι άφησε τόν Κράν νά φύγει νωρίς εκείνο τό βράδυ, δίχως νά του προσφέρει τό ούσκου του. Η ύπεράσπισή μου ήταν πολύ δύσκολη, και τοϋτο γιατί δεν είχα έπιχειρήματα ώστε νά καταρρίψω τό

κατηγορητήριο. Η μόνη δικαιολογία που χρησιμοποίησα στην άγόρευσή μου ήταν τό έξακριβόμενο γεγονός ότι τό ίδιο πρωί ό Ουάρτον είχε κυτήσει άσχημα τόν μικρό ίθα- γενή ύπηρετή για κάποια μικροκλοπή πουχε διαπράξει. Πράγματι ή πιθανότητα της άντεκδικήσεως του ύπηρετου δη- μιούργησε ένα στοιχείο άμφιβολίας στο δικαστήριο για την ένοχή της, κι' έτσι άθωώθηκε. Μόνον δε κατόπιν, όταν ξε- χάστηκε τό πράγμα και ή πελάτισά μου άνεχώρησε για την 'Αγγλία, μούστειλε ένα γράμμα στο όποιο μου έξέθετε με θαυμαστή σαφήνεια τί ακριβώς είχε συμβή.

Φαίνεται, λοιπόν, όπως συμπεράνα από τά γραφόμενά της, ότι ή 'Αλίκη, την μοιραία εκείνη στιγμή, βγήκε από τό δωμάτιο για λίγα λεπτά, κι' έπιστρέφοντας άντελήφθη τόν σύζυγό της νά ρίχνει μέσα στην καράφα με τό ούσκου, ένα ύγρο από κάποιο μικρό φιαλίδιο που κρατούσε στο χέρι.

—Τί είν' αυτό Τζάκ; τόν ρώτησε.

—Τίποτα που νά σ' ενδιαφέρει, της άπάντησε εκείνος, και δίχως νά προβή σε καμιά

άλλη έξηγήση έγκατέλειψε την καλύβα και πήγε στή λέσχη.

Εϋθύς άμέσως ή 'Αλίκη που άντελήφθη ότι είχε παρεξηγη- θή άδειασε την καράφα από τό δηλητηριασμένο ούσκου, την έ- πλυσε προσεκτικά και την έα- ναγέμισε με νέο ούσκου που- χυσε από την μισοάδεια μπου- κάλια. Δεν άφισε τόν Τζάκ νά την συντροφεύσει κι' έπρεσε βα- ρειά σ' ένα κάθισμα και περι- μένε την έπιστροφή του Ουάρ- τον, άποφασισμένη νά του ζη- τήσει έξηγήσεις για την άίσχρη συμπεριφορά του.

—Πολύ καλά τόν διέκοψε ό Ρίγκντεν. Αφού τό ούσκου της καράφας τό δηλητηρίασε ό Ου- άρτον, τότε γιατί ήπие ό ίδιος απ' αυτό; Τό λησμόνησε αυτό; —Απεναντίας, έδω ακριβώς έγκείται ή στανική πανουργία του δηλητηριαστοϋ, τοϋ άπάν- τησε ό Μπεβέρλεϋ. Αφού έα- ναγέμισε την καράφα με άνό- θευτο ούσκου, άδειασε τό δη-

λητήριο μέσα στο ύπόλοιπο ούσκου πουχε άπομείνει στην μπουκάλια, και κα- τόπιν, περιμένε, ώπου είδε από τόν καθρέφτη του τοίχου ότι ή γυναίκα του είχε έπιστρέψει και τόν παρατη- ρούσε. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή κράτησε έπιδεικτικά τό άδειο φιαλίδιο πάνω από τό στόμιο της καράφας. Αυ- τός ήταν άλλωστε κι' ό σκοπός του: Νά τόν

δή ότι δηλητηρίαζε τό ούσκου της καράφας, ώστε όταν έρχόταν ό Κράν, νά είχε την βεβαι- ώτητα ότι δεν θα τοϋδινε νά πιή από τό ούσκου της καράφας, που θα θεωρούσε δηλητηριασμέ- νο, αλλά από τό ούσκου που ύπήρχε στην μπου- κάλια. Έτσι θά τόν δηλητηρίαζε εκείνη, και τά έλατήρια της πράξεώς της θά ήταν, συμφώνως

με τους ύπολογισμούς του Ουάρτον ή ζήλεια. Ότι την έγκατέλειψε ήθελεν ό άγαπημένος της για νά παντρευτή μίαν άλλη. Τό άθωο ούσκου της καράφας θ' άποτελούσε τό «έλλοθι» του. Θά έπινε κι' ό ίδιος απ' αυτό και θ' άποδει- κνύταν ότι ήταν άνόθευτο. Γιατό άλλωστε και τό ήπие με την κακεντρέχη άπάθεια. Δυστυχώς όμως γι' αυτόν...

Ό Ρίγκντεν κούνησε τό κεφάλι του: —Απορώ όμως, παρατήρησε με δικαιολογημένη έκπλη- ξη, γιατί νά μην καταθέσει τις άγνωστες αυτές λεπτομέρειες στο δικαστήριο, έφ' όσον κινδύνευε αν όχι ή ζωή της, άλ- λά τοϋλάχιστον ή τιμή της και ή έλευθερία της.

Ό Μπεβέρλεϋ γέλασε. —Γιατί, άπάντησε, οι γυναίκες είναι άκατανόητες στην ψυχή τους: έξακολουθούσε νά είναι έρωτευμένη με τόν σύζυγό της...

TANZO ΓΚ

Ο "Ονεστ Τζών Μπάρ, κυβερνήτης του πλοίου τού «Ψαρώνι» παρακολουθούσε με τάρκωλα απότόν κατάστρωμα, το μαύρο σημάδι που έπλεε στην ήρεμη θάλασσα, και πλησίαζε στη ναυαγιστική βάρκα του πλοίου.

— Είναι μια άκυβερνητη βάρκα, μίστερ Λάουτον, είπε ο πλοίαρχος στον έπιβάτη που στεκόταν πλάι του, και ό οποίος για λόγους ασφαλείας ταξίδευε με τόννομα Λάουτον ενώ λεγόταν Μάξ Νίξον. Μάλιστα εξέχει κι' ένα χέρι. Κάποιοι ναυαγός πού ίσως να είναι και νεκρός. Βρίσκεται εκεί μέσα. Η ύπόνοια του πλοίαρχου απέδειχθη αληθινή.

Μέσα στην βάρκα βρισκόταν ένας νεκρός άνδρας. Τόν ανέβασαν επάνω στο κατάστρωμα του πλοίου κι' ο ναύτης Πούρσερ "Ορυ, είπε ότι τόν έψαξαν, αλλά δεν του βρήκαν τίποτα πού να δείχνει την ταυτότητά του. Μόνο ύπήρχε κάτι πού φούσκωνε στη μέση του. Κι' ο πλοίαρχος δέταξε να τόν ψάξει καλλίτερα.

Ο ναύτης τράβηξε από τη μέση του άγνωστου νεκρού ένα κομπολόι από πενήντα μαργαριτάρια! Ο Νίξον πούηταν ένας τυχοδιώκτης, έστάθη με τά μάτια όρθάνοιχτα.

Μιά δλόκληρη περιουσία δίχως κανέναν άπαιτητή στην κατοχή ενός άνωνύμου πτώματος.

— Ένας από τούς ναύτες, επρότεινε να μοιράσουν τό εύρημα. Αλλά ο πλοίαρχος τόν έβρισε.

Ο Νίξον, ένώ οι άλλοι συζητούσαν τό πράγμα με ζωνρότητα, κατέστρωσε τό σχέδιό του. Για την έπιτυχία του βασιζόταν στην τιμιότητα του πλοίαρχου Τζών Μπάρ και την πίστη της Κόλι Ντούραντ Νίξον.

Η Κόλι, ή νόμιμη σύζυγός του, ήταν μιγάς, και κατοικούσε σε μία καλύβα κατασκευασμένη από δέντρα μπαμπού σε μία άκτι της νήσου Μαγκνταλένας. Πάντα περί ενε πιστά την άφιξη του Μάξ, ό οποίος πήγαινε στο συζυγικό σπίτι δποτε του γούσταρε.

Τώρα άλλες σκέψεις παρατάσσονταν στο μυαλό του Νίξον. Πρώτα σκεφτόταν ότι ήταν άγνωστος στο πλοίο με τό πραγματικό του όνομα και γνωστός μόνον ως Ρέυ Λάουτον. Ύστερα σκέφτηκε ότι ό νεκρός ναυαγός με τό φορτίο τών πενήντα μαργαριταριών ήταν τελείως άγνωστος, και τελευταία επανέφερε στη μνήμη του ότι οι ναυτικοί κανονισμοί υποχρεώνουν τόν πλοίαρχο του σκάφους να θάψη τό πτώμα πετώντας τό στη θάλασσα.

Μιά, λοιπόν, και ό πλοίαρχος ήταν τίμιος, άσφαλώς θα κατέληγε στην απόφαση, να φυλάξει τά μαργαριτάρια και να τά παραδώσει στην χήρα του νεκρού. Δηλαδή ό άγνωστος νεκρός έπρεπε να ήταν παντρεμένος, σύμφωνα με τά σχέδια του Νίξον.

Πραγματικώς αυτό είπε στο δεύτερο πλοίαρχο. "Αλλά επενέβη ό ναύτης Χότζ, και άξίωσε να μοιράσουν τά μαργαριτάρια σ' όλο τό πλήρωμα.

— Άχρεϊ! τοΰ βροντοφώνησε ό Μπάρ. Στο πλοίο μου άπαγορεύω τήν έπιβίβαση. Και μέμια γερή γροθιά τόν έαπλώσε κάτω στο κατάστρωμα, καί τόν διέταξε να έτοιμασθώνάβγη στο πρώτο λιμάνι πού θάφθοναν γιατί τόν έδιωχνε από τό πλοίο.

Στό μεταξύ ό Νίξον είχε πλησιάσει τό πτώμα. Ο διαπληκτισμός του πλοίαρχου με τόν Χότζ τούχε δώσει τήν εύκαιρία πού ζητούσε. Με άστρα πιαία ταχύτητα έβγαλε τό ρολόι του και τώχωσε στην άπό μέσα μικρή τσέπη του σοκκακιού του νεκρού. Κατόπιν ξαναπήγε στη θέση του βέβαιος ότι δεν τόν άντελήφθη κανείς.

Πάνω στο χρυό καπάκι του ρολογιού ήταν χαραγμένο τ' όνομα και ή διεύθυνση του κατόχου του: δηλαδή «Μάξ Νίξον, Μαγκνταλένα».

— Ξαναψάχτε τις τσέπες του νεκρού μίστερ Κρούμ διέταξε ό πλοίαρχος.

Ο υποπλοίαρχος υπάκουσε, και ύστερ' από μία στιγμή έβγαλε από τήν τσέπη του άγνώστου, τό χρυσό ρολόι.

Ο πλοίαρχος πήρε τό ρολόι, άνοι-

ΕΝΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΛΑΝ ΕΛΣΤΟΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

νοιξε τό πίσω καπάκι και είδε τό όνομα και τήν διεύθυνση. Κατόπιν έκάλεσε όλο τό πλήρωμα, κι' άρχισενά ρωτάη, όλους, μήπως είχαν γνωρίσει καμιά προηγούμενη φορά τόν νεκρό.

Ο Νίξον φρόντισε να μείνη τελευταίος, και όταν ήρθε ή σειρά του έκανε πώς κάπου είχε άκουστά εκείνο τό όνομα. Ίσως στη νήσο Ντουμένκα ή στην Μανταλένα. — Μστερ Κρούμ, ειπετότεό πλοίαρχος, όταν τόν άλλο μήνα άγ'υσοβολήσουμε στη νήσο Μαγκνταλένα, θυμηθήτε μου να ρωτήσω στις άρχές για τις συγγένιες πούχει κάποιος Μάξ Νίξον.

Ο ψευδο-Λάουτον πετούσε από τη χαρά του. "Επιτέλους! Ο εύσυνειδητος πλοίαρχος θα παρέδιδε τά πενήντα μαργαριτάρια πού άείζαν τ' όλιγώτερο 5.000 λίρες στη Κόλι Ντούραντ Νίξον, τήν όποία θα θεωρούσε ως τήν χήρα του νεκρού. Η Κόλι θα άναστατωνόταν από τήν θλιβερή είδηση του θανάτου του και τούτο γιατί τόν άγαπούσε τρελλά. Ο Μάξ όμως δεν θ' άργούσε να τής σκουπίσει τά δάκρυα όταν θ' παρουσιαζόταν όλοζώντανος στο συζυγικό σπίτι και τής έλεγε ότι τόν λήστεψαν και τού πήραν τό χρυσό ρολόι και τά πενήντα του μαργαριτάρια.

"Εξαφνα άκουσε τόν πλοίαρχο να λέη. — Μίστερ Κρούμ, θα προτιμούσα να μην πεταχθώ ό νεκρός, στη θάλασσα. Κατασκιάσατε ένα πρόχειρο φέρετρο, κι' άβριο τά έημερώματα πού θα φθάσουμε στο λιμάνι της νήσου Σάμπα, τόν παρδίδουμε στις άρχές να τόν θάψουν εκεί.

Αυτή ή απόφαση δεν καλάρωσε στον Νίξον, και τούτο γιατί ή γυναίκα του όταν μάθαινε τό μέρος όπου ήταν θα μένος—και θα τό μάθαινε έπειτα από ένα μήνα από τόν ίδιο τόν πλοίαρχο ό οποίος θα πήγαινε να τήν συναντήση για να τής παραδώσει τά μαργαριτάρια—μπορούσε να παραγγείλη τήν μετακομιδή τών όστών του για να τά θάψη στο προαύλιο του σπιτιού της, όπως είναι τό έθιμο σε όλα τά νησιά του Ειρηνικού.

Γέλασε με τη σκέψη αυτή, και επανήλθε στην περαιτέρω κατάστρωση του τολμηρού του σχεδίου: "Επρεπε ν' άποβ'αστή στο πρώτο λιμάνι και να μην τόν ξαναϊδή ό πλοίαρχος. Κατόπιν θα επέστρεφε στην νήσο Μαγκνταλένα και θα παραμένη κρυμμένος και άθέατος ως δτου θα παρδίδοντο στη γυναίκα του τά πενήντα μαργαριτάρια. Ύστερα θα έπακολουθούσε ή νεκρανάστασή του και τό άρπαγμα τών μαργαριταριών.

Η άξία τών μαργαριταριών αυτών δικαιολογούσε με τό παραπάνω αυτή τήν άπρόοπτη περιπέτεια του Νίξον. Κλεισμένος σ' ένα δωμάτιο, ενός παραλιακού ξενοχείου της νήσου Σάμπα, παρακολουθούσε μ' ενδιαφέρον από τό άνοικτό παράθυρο τήν... κηδεία του.

Όταν δέ βεβαιώθηκε ότι ό νεκρός ναυαγός της βάρκας, βρισκόταν στο μνήμα, άνέπνευσε με άνακούφιση.

Σε λίγο άναχώρησε από τό λιμάνι και τό «Ψαρώνι». "Εφευγε κι' αυτός ό έφιόλιτης.

Κάθισε σε μία καρέκλα κι' έφερε στα χείλι του τό ποτήρι με τό ούισκυ. Έξαφνα όμως άκουσε ένα χτύπημα στην πόρτα και πριν προφτάση να πη λέξι, φάνηκε στο κατώφλι ό ναύτης Χότζ κάνοντας ένα άπαίσιο μορφασμό Προχώρησε δυό τρία βήματα, μέσα στο δωμάτιο,

και είπε στον κοτάπληκτο Λάουτον.

— Τι παιχνίδι είναι αυτό πού παίζεις, κα-

ΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΛΑΝ ΕΛΣΤΟΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

πετάνει;

Ο Νίξον πετάχτηκε από τό κόθισμά του. Ήταν κατακκόκινος. Μήπως ήξερε τίποτα αυτός ό έκβιαστής; Θυμήθηκε τότε ότι ό πλοίαρχος τόν είχε διατάξει να έγκαταλείψη τό σκάφος στο πρώτο λιμάνι, ώστε με τό δικηο του βρισκόταν έξω από τό πλοίο. Τόν είχαν διώξει.

— Δεν σε καταλαβαίνω φίλε, του άπάντησε ό Νίξον. Τι παιχνίδι έννοεις;

— Νά... έκαμε μισοκακόμοιρα ό πονηρός ναυτικός Θέλω να πώ για τό ρολόι σου πού έχωσες στην τσέπη του άγνώστου νεκρού.

— Τρελλάθηκες;

— Άπεναντίας, μίστερ Μάξ Νίξον. Μην ξεχνάς ότι έγώ σου κάνα πλάτες σ' αυτή τη δουλειά.

Ο Νίξον κατέβαλλε μία προσπάθεια να λογικευθώ. Κάθισε στη καρέκλα και γέμισε δυό ποτήρια με ούισκυ. Τόνα ποτήρι τού πρώτου κοντά στο Χότζ.

Ο ναύτης ήπιε τό ούισκυ του και κάθισε κι' αυτός σε μιά άλλη καρέκλα.

— Άς μιλήσουμε σάν δυό καλοί φίλοι, μουρμούρησε. Πενήντα δεν ήσαν αυτά τά μαργαριτάρια;

Ο Νίξον δεν άπαντούσε.

—Θάχετε οικογένεια στη Μαγκνταλένα... "Ετσι δεν είναι καπετάνιε; ώραιο τό κόλπο σας. Θ' αφήσετε τόν πλοίαρχο να παραδώσει στη γυναίκα σας τά μαργαριτάρια και κατόπιν θα κάνετε τήν εμφάνισή σας. "Ετσι δεν λογαριάζετε; Κι' όμως καπετάνιε, δεν είσθε άσφαλής. γι' αυτό δεν θα κάνατε άσχημα άν ζητούσατε τη συνδρομή μου.

Ο Νίξον έκαμε τόν κουτό, περιοριζόμενος στην άνήνευση τών προθέσεων του άνεπιθυμήτου συντρόφου.

Και τι θα με συμβούλευες να κάμω έσύ Χότζ τόν ρώτησε.

— Τό «Ψαρώνι» του έξήγησε ό άλλος, δεν θα πιάση στο λιμάνι της Μαγκνταλένα παρά έπειτα από ένα μήνα. Και τό γράμμα πού πρέπει να στείλεις σπίτι σου ώστε να ειδοποιηθούν οι δικοί σου με τήν ύπόθεση τών μαργαριταριών, πρέπει να φθάση εκεί πριν από τήν άφιξη του πλοίου.

— Και πώς μπορώ να στείλω γράμμα άφου είμαι νεκρός και θαμμένος; ρώτησε με άπορία ό Νίξον.

— Σε λίγο ώρα θ' άποπλεύση ένα ρυμουλκό για τήν νήσο Ούπολου, του έξήγησε πάλι ό Χότζ. Ο κυβερνήτης του ρυμουλκού είναι φίλος μου και μην ξεχνάς ότι από τήν Ούπολου θα περάσει μετά δυό μέρες ένα ταχυδρομικό πλοίο, τό όποιο κατόπιν θ' άναχωρήσει για τήν Μαγκνταλένα.

— Όποτε μπορεί τό γράμμα να φθάση εκεί γρήγορα.

— Πολύ πιο γρήγορα από τό ψαρώνι, πού θ' άργήση πολύ γιατί θα κάνει μεγάλο κύκλο.

Ο Νίξον κούνησε τό κεφάλι του και ξαναγέμισε τά ποτήρια. Στο μεταξύ δέ εκείνο ό Χότζ του άνάπτυνε τό σχέδιό του, τό όποιο ό Νίξον παραδέχθηκε.

Έπειτα από τριάντα ώρες ό Νίξον με τόν Χότζ άποβ'ίζονταν στην άκτι της νήσου Ούπολου, ή όποία απέχει από τήν Σάμπα 150 μίλλια. Τό μοναδικό και μεγάλο κατάσχημα στο παραλιακό χωριό, πού πουλούσε άπ' όλα τά είδη, διευσθυνόταν από κάποιον Νεοζηλανδό όνομαζόμενον Τζέιν, μία πύλη άγνωριμία του Χότζ. Ο τελευταίος συνέστησε τόν σύντροφό του στον καταστηματούχο ως Ρέυ Λάουτον.

— Άπ' έδω, ό φίλος μου, ήρθε στο νησί για να ρίξη μία ματιά στις φυτείες.

Ο Νίξον παράγγειλε πιστά. Ήπιαν και οι τρεις ήρθαν

στο κέφι, κι' ένώ ό Νίξον άπασχολούσε τόν καταστηματούχο ό Χότζ, έσφράγισε τό γράμμα πού έπρόκειτο να ταχυδρομήσει ό Νίξον στη γυναίκα του. "Η σφραγίδα ήταν κανονισμένη με τήν ήμερομηνία «14» τήν όποιαν όμως άντικατέστησε ό Χότζ με τόν αριθμό «7».

Όταν ό πλοίαρχος Μπάρ επέστρεψε στην νήσο Μαγκνταλένα ό Νίξον με τόν Χότζ βρίσκονταν εκεί από πολλές μέρες και κρύβονταν σ' ένα έρημικό μέρος. Στο γράμμα του πού είχε στείλει στην γυναίκα του έγραφε ότι ήταν κάτοχος 50 μαργαριταριών και έτσι όταν ό Μπάρ τήν έπεσκέφθη, εκείνη τούδειξε τό γράμμα.

Ο πλοίαρχος όταν πείσθηκε για τήν ταυτότητά της, τής άνήγγειλε τό θάνατο του συζύγου της. Και τής παρέδωσε τά διαμάντια.

Η Κόλι παρά λίγο να τρελλαθώ από τήν λύπη της για τόν θάνατο του Μάξ τόν όποιον θεωρούσε αληθινό.

Πέρασαν τρεις μέρες, στο διάστημα τών όποιών ό πλοίαρχος Μπάρ πούδξ αίτίας μιάς βλάβης του πλοίου του παρέτεινε τήν διαμονή του στο λιμάνι έπισκέπτετο ταχτικά τήν άπαρηγόρητη χήρα.

Η παραμονή του πλοίου όμως δεν άρεσε στον κρυμμένο Νίξον και τούτο γιατί δεν μπορούσε να κάμει τήν εμφάνισή του σπίτι και ν' άρπάξει τά μαργαριτάρια. "Αλλά έπρεπε όμως ν' άπαλλαγώ και από τόν άνεπιθύμητο σύντροφό του πού ζητούσε τό μεριδίό του. Τού έπετέθη λοιπόν ξαφνικά μιά μέρα με τό μαχαίρι, τόν τραυμάτισε έλαφρά αλλά στο τέλος ό Χότζ κατώρθωσε να διαφύγει.

—Κι' άν πήγαινε σπίτι; σκέφθηκε ό Νίξον. Κι' άν τόν έπρό-

βιζε;

Παράφρων από τήν άνησυχία έτρεξε στο σπίτι του "Εκεί όμως δεν βρήκε κανένα. Ρώτησε τούς γείτονες και κείνοι τόν πληροφόρησαν ότι είχε άνα-

χωρήσει από τήν Μαγκνταλένα για τήν Ούπολου, όπου έμενε ή μεγαλύτερη της άδελφή.

Η άναχώρησή της είχε πραγματοποιηθώ με τό «Ψαρώνι».

Τοίμασε τά πράγματά του, ναύλησε ένα ρυμουλκό και τοιμάστηκε να πάη να τήν βρή.

Όταν άνέβαινε όμως από τήν πόρτα παρουσιάσθη μπροστά του ό Χότζ άπειλητικός. Οι δυό άνδρες ήρθαν στα χέρια, και ό Νίξον κατώρθωσε να τού βυθισθώ τό μαχαίρι του στη καρδιά.

Όταν έφθασε στην Ούπολου του υπέδειξαν πού έμενε ή άδελφή της γυναίκας του. Πλησιάζοντας όμως στο σπίτι άκουσε χαρούμενες φωνές.

Προχώρησε, και άθέατος κύτταξε από τό παράθυρο και παρέστη έτσι στο γάμο της γυναίκας του με τόν πλοίαρχο Μπάρ.

Ός Λάουτον, ήταν έγκληματίας και καταδικώκταν, ως Νίξον ήταν νεκρός. Και ήττημένος από τήν μοίρα άπομακρύνθηκε.

Τι έγινε δεν έμαθε κανείς ποτέ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Από τούς συντόμους διαλόγους του Μάρκ Τουαίν. — Λατρευτή μου, λέγει ό νέος, σάς άγαπώ υπερβολικά. "Οφείλω να σου όμολογήσω ότι ποτέ δεν άγαπούσα άλλη γυναίκα πριν από σε. Είσαι ή μόνη γυναίκα δι' έμέ, και θα είσαι ή μόνη τήν όποιαν έφίλησα. Με πιστεύεις; — Η νέα έδίστασεν όλίγον, αλλά, τέλος, στήριζουσα τήν κεφαλήν της επί τών ώμων του νέου είπε: — Ναι, σε πιστεύω εις όλα. Και συ επίσης είσαι δι' έμέ ό πρώτος και ό μόνος μου έρωσ. Πριν από σε ποτέ δεν έκούτταξα άλλον άνδρα.

— Σε πιστεύω, σε πιστεύω, είπεν εκείνος. — Και οι δύο έλεγαν τήν αλήθεια. "Ησαν ό "Αδάμ κι' ή Εύα.

Και οι δύο έλεγαν τήν αλήθεια. "Ησαν ό "Αδάμ κι' ή Εύα.

Στή χώρα του πολέμου Συνήθειες και προλήψεις των 'Αθησυνών

Οι 'Αθησυνοί έχουν πολλές προλήψεις, πράγμα που δεν συμβιβάζεται με την πολεμική τους ικανότητα και τον άγροχο χαρακτήρα τους. 'Ο 'Αθησυνιακός λαός είναι έξυπνος, υπερέχων, γενναίος και πολεμιστής.

Ίδου όμως τώρα μερικά από τα άπιστευτα που συμβαίνουν στη χώρα αυτή.

Η θαυματουργός πηγή.

Εκτός από τους 200 αγίους που τους γιορτάζουν κατά το διάστημα του έτους, υπάρχει κι ένας άλλος δνόματι «Μεά» που γι' αυτόν λέγεται πως έφυγε από τη Ρώμη την ημέρα των γάμων του και κατέφυγε στην 'Αθησυνία, όπου έπεριπλανάτο και έζησε εκκλησίες μέχρι της ημέρας που απεσύρθη σε μία τρύγλη της 'Ερυθροίας μεταξύ της «πόλεως της ήδο'ης» και της Νταμπαράς. Μετά τον θάνατό του, το πτώμα έτάφη σ' ένα μοναστήρι το οποίο πήρε και τ'ονομά του.

Η τρύγλη ονομάσθη «Έντα 'Αμπούνα Μεά» (σπίτι του άφιχθέντος πατρός) και αργότερα απέβη καταφύγιον προσκυνητών. Μιά μέρα όμως δυο προσκυνητά είδαν μ' εκκλησίη των πώς από μια γωνιά της τρύγλης έτρεχε νερό το οποίο σήμερα θεωρείται θαυματουργό. Και πηγαίνουν εκεί κατά δεκάδες οι άρρωστοι για να λουσθούν μ' αυτό και να ιδούν την ύγαιαν του, ενώ οι γυναίκες ψάλλουν άσματα. Το νερό της πηγής έξητάσθη και δεν ευρέθη να έχη θεραπευτικές ιδιότητες, πράγμα που αποδεικνύει ότι η θεραπεία των άσθενών επιτυγχάνεται διά της υποβολής.

Μιά γραφική τελετή.

Η πρώτη του 'Αθησυνιακού έτους είναι άφιερωμένη στον 'Αγιο Βαρθολομαίο—'Απόστολον και ή δευτέρα στον 'Αγιον 'Ιωάννην τον Βαπτιστή. Αυτές οι δυο γιορτές τελούνται με κάθε έπισημότητα και γραφικότητα.

Από την παραμονή τους όλα τα παιδιά της περιφέρειας διασκορπίζονται παντού και μαζεύουν κλαδιά τα οποία συγκεντρώνουν γύρω από την εκκλησία και τ' ανάβουν, έπειτα δε χορεύουν γύρω από τις φωτιές για να εκδηλώσουν τη χαρά και τον θαυμασμό τους. 'Αργότερα αρχίζουν έναν δαιμονιώδη χορό, πηδώντας και καταπατώντας τις φωτιές έως ότου σβήσουν τελείως. Το πρωί της επομένης, γυναίκες και άνδρες λούζονται από κεφαλής ποδιών, σε τόπους χωριστούς, στα ρέματα ή σε σπείτια για να μπορέσουν αργότερα να συμμετάσχουν σε μία ιερή τελετή, κατά την διάρκεια της οποίας οι κληρικοί, στολισμένοι με τα άμφιά τους, δίδουν το σύνθημα της αρχής των κινητών εορτών του έτους. Κι' έπειτα ακολουθούν χοροί, τύμπανα, φωνές χαράς και τραγούδια θρησκευτικά.

Η «φωτιά του πολέμου».

Η γιορτή του Σταυρού είναι η κυριωτέρα και η μεγαλύτερη πεστέρα για το 'Αθησυνιακό εορτολόγιο. 'Εορτάζεται την 28ην Σεπτεμβρίου. 'Ο θρησκευτικός χαρακτήρ της εορτής πολύ σύντομα μεταβάλλεται σε γλέντι, πράγμα το οποίο αποδεικνύει πως η θρησκευτική ζωή συνδέεται στενώς με την ιδιωτική ζωή των κατοίκων.

Κατά την εορτήν αυτήν χαρακτηριστική είναι η έκτελεσις της ιεροτελεσίας του πολέμου, κατά την οποίαν ένοπλα τμήματα εκτελούν διάφορες παραστάσεις της μάχης. 'Η παράδοσις αυτή, καθώς λέγεται, ανάγεται σ' ένα ιστορικό επεισόδιο. Πράγματι διηγούνται ότι η 'Αγία 'Ελένη, για να γνωρίση τον τόπο που έτάφη ο Σταυρός του Κυρίου έλασε άρωματισμένες δάδες, ο καπνός των οποίων έσημαίνε μίαν τεράστια άψίδα. Έσκαψε στο άκρον αυτής της άψιδας και βρήκε τον Τίμον Σταυρόν.

'Απ' αυτό το γεγονός έδημιούργησαν οι 'Αθησυνοί την «φωτιά του πολέμου» ή οποία μεγαλώνει διαρκώς γιατί ένας ένας οι στρατιώται, έναποθέτουν σ' αυτήν τα άναμμένα κλαδιά που κρα-

τούν στα χέρια τους εν είδει λαμπάδος. 'Αργότερα δέκα κληρικοί εύλογούν την «φωτιά του πολέμου» ενώ οι στρατιώται και ο άλλος φωνάζουν «'Ολιέ! 'Ολιέ!» από τον ένθουσιασμό των και παρακολουθούν την κατεύθυνσιν του καπνού. Γιατί ο πόλεμος θ' αρχίση από το μέρος εκείνο.

'Αν όμως ο καπνός πάρη κατεύθυνση προς το έσωτερικό της χώρας, αυτό σημαίνει ειρήνη για όλον τον χρόνο.

Μιά παιδική εορτή.

Μεταξύ των άλλων αϊθιοπικών εορτών υπάρχει και μία που άφιερώνεται εξ ολοκλήρου στα παιδιά. Είναι η «γιορτή των άθώων» που συμπίπτει πάντοτε με τα Χριστούγεννα, εις ανάμνησιν της σφαγής των παιδιών που έκανε ο 'Ηρώδης. Αυτή την ημέρα όλα τα παιδιά μαζεύονται γύρω από την εκκλησία κι' αρχίζουν να φωνάζουν λυπητερά καλούντα την επέμβαση των γυναικών οι όποιες για να καταπαύσουν τον πόνο τους και το κλάμ-

μά τους, προσφέρουν σ' αυτά γλυκίσματα και διάφορα δώρα.

'Αργότερα, αρχίζει ένας δαιμονιώδης χορός και φωνές που σημαίνουν δόξαν του ήφιστου γιατί τα άπάλλαξε από κάθε κακό και τους έχάρισε τη ζωή.

Η καταδίωξις των... άνδρων

'Υπάρχει μία μέρα κατά το διάστημα του χρόνου που βασιλεύουν οι γυναίκες. Κατά την ημέραν αυτήν λαμβάνει χώραν η έξοδος και η καταδίωξις όλων των άνδρων από τα χωριά και τα σπείτια. Κι' αυτό το έπεισόδιο γίνεται στις αρχές του Μαΐου, όπου και γιορτάζεται με κάθε μεγαλοπρέπεια και θρησκευτική ευλάβεια η ημέρα της Παναγίας.

Μιά φορά, σ' αυτή τη γιορτή, γινώταν ένα άτέλειωτο συμπόσιο, στο οποίο παρεκάθηντο όλοι οι κάτοικοι και το όποιον έδιδε ο άρχηγός της περιφέρειας ή μία από τις κυριότερες και πλουσιώτερες οικογένειες της χώρας.

'Αργότερα όμως το έθιμο αυτό κατηργήθη γιατί έστοίχιζε αρκετά χρήματα.

Ένας από τους νεωτέρους αγίους.

Κατά την εορτήν της Παναγίας όλες οι γυναίκες της περιφέρειας μαζεύονται σ' έναν ώριμμενον χώρον και τρώγουν, διασκεδάζοντας, το «τετεγνό» δηλαδή μία χορτόσουπα που φτιάχεται από 25 είδη χορτών.

Μετά το συμπόσιον αυτό, οι γυναίκες σκορπίζονται καθ' ομάδας μέσα στα χωριά όπου αρχίζει η καταδίωξις των άνδρων από τους οποίους όμως δεν βρίσκουν ούτε έναν.

Πράγματι οι άνδρες είναι άναγκασμένοι να καταφύγουν στους άγρους ή να κλειστούν όλη την ημέραν αυτήν μέσα στο σπείτι τους.

Οι περισσότεροι όμως άπ' αυτούς φεύγουν το πρωί ένωρίς και ξαναγυρίζουν στο σπείτι τους τη νύκτα.

'Αν λοιπόν οι γυναίκες ήθελον συναντήσιν έναν άπ' αυτούς, τον περιτριγυρίζουν και δεν τον άφίνουν ελεύθερον άν προηγουμένως δεν δεχθούν ένα δώρο ή μία πρόταση γάμου, δυο κατσίκες ή κανένα τάλληρο!

Πολλές φορές όμως στις σπάνιες συναντήσεις των πλένονται κι' ερωτικά ειδύλλια τα όποια καταλήγουν σε γάμους.

Γιατί οι όμορφες των γυναικών αυτών σαγηνεύουν τόσο τους άνδρες ώστε τους άναγκάζουν να τις ζητήσουν άμέσως σε γάμο.

Κι' έτσι λοιπόν η καταδίωξις των άνδρων έχει τον άπώτερο σκοπό τον. Οι τυχερές που θα τους συναντήσουν, δεν ξαναβγαίνουν τον άλλο χρόνο σ' αυτό το κυνήγι..

— Κύριοι, προσοχή! Το γύμνασμα που θα κάνουμε τώρα είναι πολύ δύσκολο! Δεν υπάρχει κανείς που να δέχεται τόσο καλά σαν την μικρή μας όμορφη 'Ιρμα, τη βασιλοπούλα των Πάμπους που γι' αυτήν μας έστειλε συγχαρητήρια ή βασίλισσα Βικτωρία!

'Ήταν ένας γίγας που έλεγε αυτά μέσα στο τσίρκο και άμέσως έπισσε τη μικρή 'Ιρμα και την τίναξε στον άέρα. 'Η μικρούλα στριφογύρσε ψηλά και, πριν πέση πάλι κάτω, ό γίγαντας την άρπαξε από τα πόδια.

Δεξιά μου, στεκόταν ένας κύριος κοντός, καμμία έξηνταριά χρόνων, ό όποιος έκύτταζε προσεχτικά τον γίγαντα που έβριζε όφισις τώρα κάτω το κορίτσι και φώναζε:

— Μπράβο μικρούλα μου! Δώσε τώρα ένα φυλάκι στον μπαμπά!

'Η μικρή έκανε μία στροφή έ πάνω στο ένα της πόδι και με μία φωνή ραγισμένη, που δεν ταίριαζε στην ηλικία της, το έλεπε.

— 'Αφσή με, για να μη σε στείλω...

Και έξεστόμισε μίαν αίσχρολογία.

'Ο κόσμος έσκασε στα γέλια, μα όχι για πολύ, γιατί ό γίγαντας σωριάστηκε ξαφνικά κάτω με τεντωμένα τα χέρια. Πλάι του στεκόταν όρθιος ένας γέρος κατακίτρινος, άπολιθωμένος με γουρλωμένα τα μάτια. Κρατούσε στο χέρι του ένα ματωμένο μαχαίρι και φορούσε μαύρα γάντια.

'Ήταν ό άνθρωπος που πρό όλλγου στεκόταν κοντά μου. Με μία κεραυνοβόλο κίνηση έλαβε βγάλη από τη ζώνη του το μαχαίρι, πήδησε προς τον γίγαντα και τον έκτύπησε στην καρδιά!

'Ο κακόμοιρος ό θεατρίνος ξεψυχούσε. Είκοσι άνθρωποι ώρμησαν έ πάνω στον κακούργο και του πήραν το μαχαίρι. Οι χωροφύλακες έτρεξαν άμέσως και με κόπο τον πήγαν στην άστυνομία γιατί ό κόσμος ήθελε να τον λιντσάρη.

Τό έγκλημα αυτό τό έχαρακτήρισαν ως φρικιαστικό, την άλλη μέρα όί έφημερίδες, άν και ήταν ένας πλούσιος άριστοκράτης και τίμιος, ό κόμης ντε Σαιν—Μισέλ. Στην άνάκριση άρνήθηκε με πείσμα να φανερώση την αίτία του

φόνου, λέγοντας μελαγχολικά πως θα υπερασπιζόταν το δίκαιό του στο δικαστήριο.

Την ημέρα της δίκης ή αίθουσα του Κακούργουδίκειου ήταν γεμάτη από κόσμο. 'Ο κόμης ήταν έκει χλωμός κι' ύστερα από τις καταθέσεις των μαρτύρων ό πρόεδρος τον έκάλεσε ν' άπολογηθή.

— Έχω μία μοναχοκόρη, που ήταν ή μόνη μου παρηγοριά κι' άγάπη σ' αυτόν τον κόσμο! Άρχισε να λέη. 'Η μητέρα της πέθανε στον τοκετό κι' από τότε είμαι χήρος. Τη μονάκριβή μου κόρη, αργότερα μου την έκλεψον αυτοί οι σαλτιμπάγκοι που παριστάνουν στα πανηγύρια. Είναι δέκα χρόνια από τότε. Κι' άν κι' έκανα πολλές κι' άκατά-

παυστες άναζητήσεις, δεν μπόρεσα έν τούτοις να βρω τί ίχνη της... Δεν άπελπίστικα όμως ούτε έπαψα να ψάχνω. 'Όλη μουσχεδόν την περιουσία τήν έόδεψα για να ξαναβρω τό παιδί μου, τη μόνη μου χαρά... Γά χρόνια περνοθάν γρήγορα και λυπηρά για μένα, γιατί κάθε ώρα, κάθε λεπτό άπελπιζώμουν περισσότερο..

...Τέλος, μία μέρα, φόρεσα πένθος για τό κορίτσι μου και τόθαψα μέσα στη ψυχή μου... 'Από εκείνη τη στιγμή ή κόρη μου ήταν πιά νεκρή για μένα, σαν να την είχα θάψει με τα χέρια μου... Και είχα τό κουράγιο να υποφέρω σιγά

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΛΕΒΕΝΤΑΝ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

—σιγά αυτή τη θυσία, και, θά το πιστέψετε; παρακαλούσα το θεό να με λυπηθή για τα βάσανά μου και να μη παρουσιάσθ πιά στον δρόμο μου ή γλυκειά ύπαρξι, που άφοσιώθηκα να λησμονήσω δόλοτελα.

...Τελείωσε! Δεν είχα πιά παιδί!... Τίποτε... 'Ήμουν δολομόναχος!... 'Από τότε, κύριοι, μ' έπιασε μία παράξενη άρρώστεια, που σιγά—σιγά μ' έσπρωχνε προς τό έγκλημα, και τέλος μ' έφερε σ' αυτό τό έδωλο...

...Είπα άρρώστεια, μα καλύτερα να τ'ην έλεγα μανία... Μιά άόρατη δύναμη, μ' έσπρωχνε να τρέχω σιά μέρη όπου μπορούσε να βρίσκειται τό παιδί μου...

...Με γνώριζαν σ' όλους τους μεγάλους δρόμους... Γύριζα όλη τη Γαλλία από την μίαν άκρη στην άλλη σ' όλες τις γιορτές και τα πανηγύρια... Μιλούσα με όλους τους σαλτιμπάγκους, γελούσαν όλοι μαζί μου, άσφαλώς με κοροϊδεύαν, κι' έγώ τα υπέμενα όλα. Και ξέρετε γιατί; 'Ηθελα να ιδω όλα τα παιδιά που έβγαίνουν να παραστήσουν στα τσίρκα και με τους σαλτιμπάγκους. Καιάντησα ό άνθρωπος των πανηγυριών, ό πατέρας όλων των μικρών θεατρίνων... Αίσθανόμουν γι' αυτά μία τρυφερή άγάπη, γιατί μου θυμίζαν τό παιδί μου. Συλλογιζόμουν πως κι' εκείνο θά ήταν σαν κι' αυτό... Μα αργότερα, κοντά στο αίσθημα της άγάπης και της συμπαθείας, γεννήθηκε μέσα μου κι' ένα άλλο. 'Ενα αίσθημα τρομερό, ή ζήλεια!

...Οί λέξεις «πατέρα»—«μητέρα» μου άναβαν τό μίσος. Αυτή ή ζήλεια μεγάλωνε διαρκώς μέσα μου, κι' είχα φτάσει πιά στον παροξυσμό της μανίας, κατά την ημέρα που έγινε έγκληματίας. 'Εκεί, στο Σαιν—Κλου, πηλίσισα μηχανικά έναν σαλτιμπάγκο που έκανε γυμνάσματα μ' ένα κορίτσι ως δέκα χρόνων. Βρήκα τη μικρή χαριτωμένη. Μου φάνηκε πως και τό δικό μου κορίτσι θα είχε την ίδια ήλικία τα ίδια μαλλιά, τό ίδιο πρόσωπο. Και με τη φαντασία μου νόμισα πως ήταν εκείνη!

... 'Ανατρίχιασα! Μιά άπερίγραπτη συγκίνηση με πλημύρισε σε λίγες στιγμές. 'Ετοιμαζόμουν να τρέξω κοντά της μ' άνοιχτή την άγκαλιά. Μα τότε στιγμή εκείνη ό γίγας—σαλτιμπάγκος τη φώναξε για να το δώση ένα φιλί! 'Εκείνη άνοιξε τό στόμα της και το άπότησε με μίαν αίσχρολογία!

...Ζαλλίστηκα. Μου φάνηκε πως είδα την κόρη μου άτιμασμένη και λερωμένη άπ' αυτόν τον άχρείο... Γελούσε... Κι' ό κόσμος έκανε τό ίδιο... Νόμιζα πως όλοι σάρκαζαν με μένα! Τό χέρι μου ψηλάφησε τη ζώνη μου που είχα ένα μικρό μαχαίρι για να κόβω τό ψωμί μου και τό έμψηξα στο στήθος του άχρείου.

Την άλλη μέρα μόλις μπόρεσα ν' άντιληφθώ τί έκανα!

...Ίδου τό έγκλημά μου! 'Εσκότώσα ένα άθώο που δεν έγνωρίζα και που δεν μου είχε κάνει τίποτε. Γιατί; Γιατί μου φάνηκε πως αυτός ήταν ό κλέφτης της κόρης μου...

Δεν ξέρω τί άπόφαση μπορεί να πάρη τό δικαστήριο. Πάντως είμ' έτοιμος για όλα. 'Απευθύνομαι όμως στον οίκτο έ-

κείνων που έχουν παιδιά!...

Τό δικαστήριο τον άθώωσε. Κι' από τότε ό κόμης Σαιν Μισέλ κλείστηκε στον πύργο του για πάντα.

'Υστερα από δυο μήνες πέθανε.

Ένας, ό μοναδικός του ύπνρέτης τον άκουσε να λέγη ενώ ψυχοραγούσε:

—Ζερμαίν! Ζερμαίν! παιδί μου Ζερμαίν!

ΑΝΡΙ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

Ε. ΜΕΝΤΙΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΚΑΠΕΛΛΟ....

ΥΠΟ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

● πολυεκατομμυριοχρος Κέσσελμπαχ, που ζητούσε να βρή κάποιον Πέτρον δούκα, για να εφαρμόσει το σχέδιο που θα τον έκανε ενδοξο, βρέθηκε σκοτωμένος στο ξενοδοχείο Παλλάς και δίπλα στο πτώμα του η κάρτα του Λουπέν. Ο διευθυντής της αστυνομίας Λενορμάν που δεν πίστευε ότι τον φόντο τον έκανε ο Λουπέν, άρχισε τις ανακρίσεις. Βρέθηκε μια ταμπάκαρα με τα στοιχεία Λ. Μ. κι' αυτό τράμαζε τον Κάρολο, τον γραμματικό του Κέσσελμπαχ. 'Αλλά βρέθηκε κι' αυτός σκοτωμένος, κι' ένας ύπηρέτης. Σε μια άκρη ανέκαλυσαν κάτι ανδρικά ρούχα, ένα μαύρο καπέλλο και το στυλέτο με το οποίο είχαν σκοτωθεί τα τρία θύματα. Το ίδιο βράδυ γύρισε και η Δολορές Κέσσελμπαχ, η οποία συντηριμένη από τη δεινή συμφορά, απεύθυνε σε μια βίλλα, κατά σύσταση του πρίγκιπος Σερνίν—του Λουπέν—ο οποίος διωργάνωσε μια ψεύτικη επίθεση εναντίον της και την έσωσε δήθεν. 'Εκεί έμεινε και η τροφός του Λουπέν ή Φραντζέσκα με την νεαράν Εύδοκία, την προστατευομένην του Λουπέν ο οποίος έπειδή ο Πέτρος ο Δούξ επέθανε, έφτιαξε τέτοιον τον ποιητή Μωμπερτί που ήθελε ν' αυτοκτονήσει και τον έβαλε να γνωρισθί με την Εύδοκία. Μια μέρα ο Λενορμάν έμαθε ότι ο Παίρμπαρ—ένας ύποπτος που ήταν στο Παλλάς την ημέρα του φόντου—άπληγα την Εύδοκία, έτρεξε και την έσωσε, και γύρισε στο γραφείο του όπου τον περίμενε η Κέσσελμπαχ και όπου του πήγαν τον Στάινβεγκ, τον γέροντα που είχε αποκαλύψει το μυστικό στον Κέσσελμπαχ. 'Αλλ' αυτός είδε την ταμπάκαρα με τα γράμματα Λ. Μ. έρόμαζε. Τον άρπαξαν όμως κι' αυτόν κι' ο Λενορμάν που ύποπτευε ότι τον είχε πάρει ο Παίρμπαρ με μια καμαριέρα της Δολορές, πήγε να ψάξεί στον κήπο της. 'Αλλ' εκεί τον έπιασαν κι' αυτόν και τον Γκουρέλ και τους έβγαλαν στο Σηκουάνα. Ο Σερνίν έπεσε από την Φραγκίσκαν και της έζητησε πληροφορίες για ότι είχε γίνει εκεί κατά την άπουσία του. 'Εκεί τον συνήντησε ο 'Αλτενχάιμ και τον έπροσκάλεσε σπίτι του. Ο Σερνίν έπληξε κι' αυτός του πρότεινε να συνεργασθούν: κι' έπειδή άρνήθηκε επιχείρησε να τον δηλητηριάσει, και την άλλη μέρα ο μυστηριώδης άγνωστος έπετέθη να τον δολοφονήσει. Μάταια έψαξε να βρή τον Στάινβεγκ κι' έστειλε στον πρωθυπουργό μια έπιστολή.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Κύριε Πρωθυπουργέ,
Γνωρίζω το μεγάλο ενδιαφέρον, που έχετε δια τον κύριον Λενορμάν, σπεύδω να σας ανακοινώσω μερικά γεγονότα, τα οποία έμαθα έντελως τυχαίως.
Ο κ. Λενορμάν είναι φυλακισμένος εις τα υπόγεια της βίλλας Γκλυσίν, εις το Γκάρος, πλησίον του 'Αναχωρητηρίου. Οί λησται του Παλλάς—Οτέλ—απεφάσισαν να τον δολοφονήσουν σήμερα κατά τας δύο μετά μεσημβρίαν.
«Αν ή αστυνομία έχη ανάγκην της συνδρομής μου θα είμαι μετά μίαν και ήμισιον ώραν εις τον κήπον του 'Αναχωρητηρίου, πλησίον της κυρίας Κέσσελμπαχ, της οποίας έχω την τιμήν να είμαι φίλος.
Δέξασθε, κύριε Πρόεδρε, κπ.

«Πρίγκηψ Σερνίν».
— Αυτό είναι πολύ σοβαρόν, αγαπητέ μου κύριε Βεμπέρ, είπεν ο Βαλαγκλαί. Θά προσθέσω ότι πρέπει να έχω με κάθε έμπιστοσύνη εις τας βεβαιώσεις του πρίγκηπος Σερνίν. Έγευματίσαμε πολλές φορές μαζί του. Είναι άνθρωπος σοβαρός και πνευματώδης.
— Μοι έπιτρέπετε, κύριε Πρόεδρε, είπε ο διευθυντής της ασφαλείας, να σας ανακοινώσω και μίαν άλλην έπιστολήν, που έλαβα σήμερα το πρωί κι' αυτήν περί της ιδίας υπόθεσεως;
— Βεβαίως.
Έπηρε την έπιστολήν και εδιάβασε:

«Κύριε,
«Σας πληροφορώ, ότι ο πρίγκηψ Παύλος Σερνίν, ο οποίος αυτοαποκαλείται φίλος της κυρίας Κέσσελμπαχ, είναι ο 'Αρσέν Λουπέν. Έρευνήσατε καταλλήλως και θα πεισθίτε.

«Λ. Μ.
Και ο Βεμπέρ, ενώ ο Βαλαγκλαί, τον εκύτταζε κατάπληκτος, προσέθεσε:
— Την φοράν αυτήν ο φίλος μας Λεουπέν βρσκει αντίπαλον του αναστήματός του. Ένώ τον καταγγέλλει, εκείνος μάς τον παραδίδει. Και ή άλπευτο έπίσθησε στην παγίδα.

— Και λοιπόν; ρώτησε ο Βαλαγκλαί;
— Λοιπόν, κύριε πρόεδρε, θα φροντίσωμε να τους φέρω με εις συνεννόησιν. Και προς έπιτυχία τούτου, εκστρατεύω επί κεφαλής διακοσίων άνδρων.

Είς ένα έστιατόριον κοντά των πλατειών Μαντελέν, ο πρίγκηψ έγευματίζε κατά τας δώδεκα παρά τέταρτον, ενώ ταυτοχρόνως συνωμιλούσε με δύο νέους, που εκάθηντο εις το παραπλεύρως τραπέζι:

— Πόσοι είσθε εν όλω; τους ρώτησε.
— Έξη, καθώς φαίνεται. Ο καθένας μας έχει και ιδιαιτέρη άποστολή. Συνάντησις στη μία και τρία τέταρτα με τον κ. Βεμπέρ κοντά στο 'Αναχωρητήριο.

— Πολύ καλά. Θά είμαι εκεί, αφού πρέπει να ανακαλύψω τον κύριον Λενορμάν, όπως, άλλως τε, διεκήρυξα δημοσίαι.

— Φρονείτε, λοιπόν, άρχηγέ, ότι ο κύριος Λενορμάν δεν επέθανε;

— Χθές έσχημάτισα την πεποίθησιν, ότι ο 'Αλτενχάιμ και ή συμμορία του ώδήγησαν τον κ. Λενορμάν και τον Γκουρέλ εις την γέφυραν Μπουζιβάλ και ότι τους επέταξαν στο ποτάμι. Ο Γκουρέλ φαίνεται ότι έπνιγη, άλλ' ο κ. Λενορμάν άνεσώρθη. Θά δώσω όλας τας αναγκαίας άποδείξεις όταν θα έλθη ή κατάλληλη στιγμή. Τώρα είναι εις τα υπόγεια της βίλλας Γκλυσίν. Το κόλπο θα κάνη μεγάλο κρότο. Έμπρός όμως. Το αυτοκίνητό μου είναι πίσω από την Μαντελέν. Έλάτε να με βρήτε.

Είς το Γκάρος ο Σερνίν έβιωσε το αυτοκίνητο και έπροχώρησαν έως το στενό που οδηγεί εις το σχολείον της δεσποινίδος Εύδοκίας. 'Εκεί έσταμάτησε.

— Άκούστέ με είπε προχωρώντας προς το 'Αναχωρητήριο. Ός αστυνομικοί έχετε το δικαίωμα να μπήτε δεν είναι έτσι; Θά πάτε στο περίπτερον 'Ορτάνς, εκείνο που δεν είναι νοικιασμένο. 'Εκεί θα κατεβήτε στο υπόγειο και θα ίδήτε ένα παλιό παραθυρόφυλλο.

«Αμα το σηκώσετε θα βρήτε το στόμιο ενός τουνελ που φέρνει εις την βίλλαν Γκλυσίν. Η Γερτρούδη και ο 'Αλτενχάιμ συναντώνται σ' αυτό το δρόμο. 'Εκεί έμπηκε και ο βεβαιώθη ότι το τουνελ είναι όπως το άφησα χθές την νύχτα, ότι δηλαδή οι δύο πόρτες που το φράσσουν είναι άνοικτές και ότι εξακολουθεί να βρίσκεται μέσα σε μια τρύπα, κοντά στην δεύτερη πόρτα, ένα πακέτο διπλωμένο μέσα εις μαύρο σέρς, το όποιον έτοποθέτησα εκεί εγώ ο ίδιος.

— Πρέπει να εξαφανίσωμεν το πακέτο;
— Περιττόν, είναι παληόρουχα. Πηγαίνετε, αλλά χωρίς να σας ίδοϋν.

«Έφυγαν και όταν έγύρισαν σε λίγες στιγμές του είπαν ότι οι πόρτες ήταν άνοικτές και το πακέτο στη θέση του.

— 'Ωραία! Είναι μία και είκοσι πέντε. Ο Βεμπέρ με τους άνθρώπους του θα φθάσουν αυτή τη στιγμή. Η βίλλα κατασκοπεύεται. Θά την πολιορκήσουν μόλις μπει ο 'Αλτενχάιμ. Θά παρουσιασθώ τότε... και εις έργον το σχέδιόν μου. Φύγετε...

Ο Σερνίν άπομακρύνθηκε προς την στενωπόν του σχολείου μονολογώντας.

— Όλα πηγαίνουν θαυμάσια. Η μάχη θα γίνη εκεί όπου διάλεξα εγώ. Θά την κερδίσω άφαλώς, άπαλλάσσομαι από τους δύο αντίπαλους μου και μένω μόνος έργολάβος της υποθέσεως Κέσσελμπαχ. Μόνος με δύο ωραία άτομα. Πέτρον τον Δούκα και τον Στάινβεγκ. 'Αλλά στο

γλύκισμα αυτό έχει πέσει κάποια τρίχα... Τί τάχα πρόκειται να κάνη ο 'Αλτενχάιμ; Γιατί βεβαίαι έχει κι' αυτός το δικό του σχέδιο. Από που θα χτυπήσ; Η μήπως με κατήγγειλε στην αστυνομία;

«Επέρασε τον μικρόν κήπον και έσπωσε την πόρτα της εισόδου. Η κυρία 'Ερνεμόν έτρεξε προς αυτόν.

— 'Ηρθε; τον ρώτησε. Τί την ήθελες την Εύδοκία και γιατί την κάλεσε; να φάτε μαζί στο ξενοδοχείον Ρίτς;

Ο πρίγκηψ Σερνίν την άρπαξε από το λαιμό.

— Δυστυχισμένη! άνέκραξε, 'Ηταν παγίς. Πώς δεν το κατάλαβες; Α, πανάθεμά τον, που είναι το γράμμα;

Το έδωσε την έπιστολήν, μίαν έπιστολήν, πλαστογραφημένην.

— Νά το χτύπημα που φοβόμουν! έγρύλλισε. Α, τον έλεινε! Με χτυπάει δι' αυτής. 'Αλλά.. πώς ξέρει; Όχι όχι, δεν ξέρει. Δυο φορές τώρα ένεργεί κατά τύχη... και τις δύο για την Εύδοκίαν. Φαίνεται πως τοϋχει καθήσει στο μάτι. Ω, όχι, αυτό ποτέ! Άκουσε, Φραντζέσκα, είσαι βεβία ότι δεν τον άγχα; Α, σατανά... μου φεύγει ο νους! Υπομονή... πρέπει να σκεφθώ καλά... και τώρα δεν είναι ή κατάλληλη στιγμή.

«Επηγαينوερχόνταν σάν τρελλός. Η γρηά τροφός του, ποτέ δεν τον είχε δη έτσι. Το έξέφρασε τότε την ύπονοιαν ότι πιθανόν ή Εύδοκία να ήτο στής κυρίας Κέσσελμπαχ και ο Σερνίν, που έλπι-σε για μια στιγμή, πήγε στο διαμέρισμα της Δολορές. Η Σουσάννα τον έμπαζε.

— Η Εύδοκία; την ρώτησε.
«Εκείνη δεν ήξερε τίποτα. Είπε μάλιστα ότι είχε να την δη ήμέρες και ο Λουπέν έφυγε. Μια ιδέα του είχε έλθει. 'Αν ο βαρώνος 'Αλτενχάιμ δεν ήταν στην βίλλα Γκλυσίν; 'Αν είχαν άλλάξει ή ώρα της συνεντεύξεως;

Μπροστά στο θεωρείο είδε τον ύπαρχηγόν της δημοσίας Ασφαλείας, που μιλούσε με τους αδελφούς Ντουντεβίλ. 'Αν είχε τώρα την συνειθισμένη του διορατικότητα, θά άντελαμβάνετο την έλαφρή φρίκη, που έτάραζε τον κ. Βεμπέρ, όταν τον έπλησισε.

— Ο κ. Βεμπέρ, αν δεν άπατώμαι; είπε.
— Μάλιστα... Προς ποιόν έχω την τιμήν;
— Πρίγκηψ Σερνίν.
— Άρίστα! Ο κ. ύπουργός της Αστυνομίας μ' έπληροφόρησε περί της σημαντικής έκδουλεύσεως, την όποιαν μάς παρέχετε, κύριε.

— Η έκδόλεις αιτή δεν θα είναι σωστή παρά μόνον όταν σας παραδώσω τους ληστές.

— Νομίζω πώ δεν θ' άργήση. Ένας άπ' αυτούς μπήκε.

— Είναι ο βαρώνος 'Αλτενχάιμ. Οί άνδρες σας είναι έδω, κ. Βεμπέρ;

— Ναί, κρυμμένοι στο δρόμο, εις άπόστασιν διακοσίων μέτρων.

— Λοιπόν, νομίζω ότι μπορείτε να τους συγκεντρώσετε μπροστά σ' αυτό το θεωρείο. Άπ' έδω θα προχωρήσωμε εις την βίλλα. Εγώ, θα κτυπήσω το κουδούνι. Έπειδή δε ο βαρώνος 'Αλτενχάιμ με γνωρίζει, υποθέτω ότι θα μου άνοίξη και θα μω... μαζί σας.

— Το σχέδιον είναι εξαίρετον! είπεν ο κ. Βεμπέρ. Γυρίζω άμέσως.

«Έβγήκε από τον κήπον και έπροχώρησε προς την αντίθετον κατεύθυνσιν του Γκλυσίν. Ο Σερνίν άρπαξε τον ένα Ντουντεβίλ από το χέρι.

— Τρέχα κοντά του, Ιάκωβε! είπε. Άπασχόλησέ τον, όσο χρειάζεται για να μω στο Γκλυσίν. Κατόπιν φρόντισε ν' άργήση ή έφοδος όσο μπορείς περισσότερο. Μω χρειάζονται δέκα λεπτά. Άς περικυκλώσουν την βίλλα. Μόνο

να μωϋν. Καί σύ, Γιάννη πήγαινε να σταθής μπροστά στο περίπτερο 'Ορτάνς, στην έξοδο του υπογείου. Άν ο βαρώνος δοκιμάση να βγή άπ' εκεί, σπάσε του το κεφάλι.

Οί Ντουντεβίλ έφυγαν. Ο πρίγκηψ έγλύστησεν, έξω και έτρεξε έως το ύψηλό κιγκλίδωμα της βίλλας Γκλυσίν. Με ένα πήδημα, άδιαφορών για κάθε κίνδυνον, το διεσκέλισε και βρέθηκε στο προαύλιο. Έτρεξε και άνέβη την σκάλα. Καί ενώ έσκέπτετο με ποιόν τρόπο θα έμπανε μέσα στο σπίτι, ή πόρτα άνοιξε βίαια και παρουσιάσθη ο 'Αλτενχάιμ.

— Πρίγκηψ, του είπε, έτσι συνήθίζετε να μπαίνετε στα ξένα σπίτια; Πολύ θα λυπηθώ γιατί μ' αναγκάζετε να καλέσω τους χωροφύλακας.

Ο Σερνίν τον άρπαξε από το λαιμό τον αναποδογύρισε επάνω σ' έναν καναπέ και του είπε άγρώς.

— Η Εύδοκία... Που είναι ή Εύδοκία; Άν δεν μω πής τι την έκανες, έλεινέ!.

— Σε παρακαλώ να προσέξης, έτραύλισεν ο βαρώνος, ότι μόνος σου μ' έμποδίζεις, να μιλήσω.

Ο Σερνίν έπαυσε να του σφίγγη τον λαιμόν.

— Λέγε! έφώναξε. Η Εύδοκία;

— Υπάρχει κάτι άλλο που είναι πολύ περισσότερον έπείγον, άπήντησεν ήσυχος ο βαρώνος, κυρίως όταν πρόκει-

ται για κατεργαρούς του είδους μας. Πρέπει να μιλάμε ιδιαίτέρως.

«Έκλεψε με προσοχήν την πόρτα, την έσύρτωσε και ώδήγησε τον Σερνίν εις το γειτονικό σαλόνι, που δεν είχαν ούτε έπιπλα, ούτε κουρτίνες.

— Τώρα, του είπε, είμαι στίς διαταγές σου. Σε τι μωρω να σε ύπηρετήσω πρίγκηψ;

— Η Εύδοκία;

— Είναι θαυμάσια...

— Α! βεβαιώνεις;

— Διάβολε! Θά σου μω μάλιστα ότι ή άπρονοησία σου δσον άφορά το ζήτημα αυτό με εξέπληξε. Πώς δεν έλαβες καμμία προφύλαξη; 'Ητο άπαραίτητον...

— Άρκετά. Ποδ βρίσκεται;

— Μεταξύ τεσσάρων τοίχων έλευθερά να περιπατή από τον ένα έως τον άλλον.

— Είς την βίλλα Ντυπόν, χωρίς άλλο; Είς την φυλακήν που έφιαξες για τον Στάινβεγκ;

— Α, ξέρεις; Όχι δεν είν εκεί.

— Άλλά που λοιπόν; Μί-

λα, είδεμή...
— Μπα, αγαπητέ μου πρίγκηψ, και νομίζεις ότι είμαι τόσον ζώνον, ώστε να σοδ προδωώ το μυστικό, με το όποιο σε κρατώ ακόμα αίχμαλώτόν μου; Την αγαπās τη μικρή;

— Σιωπή! έκράυγασεν ο Σερνίν, έξω φρενών. Σοδ άπαγορεύω.

— Καί έπειτα; Μήπως ο έρωσ άτιμάζει; Σε πληροφορώ λοιπόν, ότι εις την περίπτωση αυτήν είμεθα και πάλιν άνιζήλοι. Την αγαπώ και εγώ και χάριν αυτής διεκινδύνεωσα...

Δεν συνεπλήρωσε την φράσιν του, γιατί φοβήθηκε τον τρομακτικό θυμό του Σερνίν, θυμό που μεγάλωνε διαρκώς. 'Αλληλοκυττάζοντο αρκετή ώρα, σάν να έγύρευε ο καθένας τους το άσθενές σημείον του αντιπαλόν του.

Τέλος ο Σερνίν έπροχώρησε και μετόνιον άποφασιστικόν σάν άνθρωπος που άπειλεί μ άλλον, παρά προτείνει συμφωνίαν, του είπε:

— Άκούσέ με! Θυμάσαι την πρότασιν του συνεταιρισμού, που μω έκανες; Η ύπόθεσις Κέσσελμπαχ για τους δύο μας, τά κέρδη στή μέση. Εγώ τότε άρνήθηκα. Σήμερα δέχομαι.

— Πολύ όργα.

— Περίμενε. Δέχομαι κάτι καλύτερο. Άποσύρομαι έντε-

λως. "Όλα δικά σου. 'Εν ανάγκη θά σέ βοηθήσω.
— Καί τὸ ἀντάλλαγμα ;
— Πές μου, πού βρίσκεται ἡ Εὐδοκία
'Ο βαρῶνος ἐσήκωσε τοὺς ὠμούς :
— Μωρολογεῖς, Λουπέν. Μὲ κάνεις νὰ γελάσω. Στὴν ἡ-
λικία σου τέτοιες αἰσθηματολογίες..
'Ακολούθησε νέα τρομερὰ σιγή. 'Ο βαρῶνος τέλος ἐ-
ψιθύρισε :

— Καί νοιώθω ἀληθινὴ ἀπόλαυση νὰ σέ βλέπω ἔτσι νὰ
κλαῖς καί νὰ γυρεύεις ἐλεημοσύνη. "Ε, βλέπεις, λοιπόν, ὅτι
ὁ ἀπλὸς φανταρῶκος μπορεῖ νὰ δίνει μαθήματα
στὸ στρατηγὸ τοῦ ;

— "Ηλθι ! ἐψιθύρισε ὁ Σερνίν.
— Πρίγκηψ, θά σοῦ στείλω τοὺς μάρτυράς,
μυ, ἀπόψε.., ἂν ἐννοεῖται βρ'σκεσαι στή ζωή.
— "Ηλθι ! ἐπανελάβεν ὁ Σερνίν μὲ περι-
φρόνησιν.

— Προτιμᾷς νὰ τελειώνωμε ἀμέσως ; "Όπως
ἐπιθυμεῖς, πρίγκηψ μου" ἡ τελευταία σου ὥρα
πλησιάζει. "Ημπορεῖς νὰ συστήσης τὴν ψυχὴ
σου στὸ θεό. Χαμογελάς; Δὲν ἔχεις δίκιο. Εἶμαι
πολὺ ἀνώτερός σου ἐδῶ.. Σκοτώνω ἐγὼ ἐν ἁ-
νάγκη.

"Εσυρε τὸ ὥρολόγι τοῦ ὁ πρίγκηψ.
— "Η ὥρα εἶναι δὴ, βαρῶνε. Λίγες στιγμὲς

σοῦ μένουν ἀκόμη. Εἰς τὰς δύο
καί πέντε, εἰς τὰς δύο καί δέ-
κα τὸ ἀργότερο, ὁ κ. Βεμπέρ
καί μισὴ ντουζίνα ἄνδρες γεροί,
χωρὶς ἀργοπορία, θά παροβιά-
σουν τὴν πόρτα τοῦ κρησφυ-
γέτῳ σου καὶ θάσὲ ἀρπάξουν ἅ-
πὸ τὸ σβέρκο. Μὴ γελάς, διό-
λου μὴ γελάς. "Η ἐξοδὸς στήν
ὁποία ὑπολογίζεις, ἀνεκαλύφθη
Τὴν ξέρω ἐγὼ καί φρουρεῖται.
Βρίσκεσαι λοιπὸν μέσα στή φά-
κα. Καί ἔπειτα... ἡ καρμανιόλα,
γεραντάκο μου.

"Ο "Αλτενχάιμ ἦταν κατα-
κίτρινος. "Εψέλλισε δέ :

— Τὸ σπῆτι εἶναι πολιορκη-
μένο. "Η ἐξοδὸς τὸ ἴδιο. Μίλη-
σε καί σέ σώζω. Οἱ ἄνθρωποι
ποὺ φρουροῦν τὴν ἐξοδὸν τοῦ
περιπτέρου εἶναι δικοί μου. Σοῦ
δίνω δυὸ λέξεις γι' αὐτὸ καί σὸ
θήκες. Μίλησε.

"Ο "Αλτενχάιμ ἐσκέφθη λίγες στιγμὲς, ἐφάνη ὅτι ἐδίστα-
ζε, ἀλλ' ἐξαφνὰ εἶπε ἀποφασιστικῶς.

— Μπλοφάρεις !.. Δὲν θά ἦσουν τόσοι ἀπλοϊκοί, ὥστε
νὰ πέσης σὺ ὁ ἴδιος στὸ στόμα τοῦ λύκου.

— Ξεχνᾷς τὴν Εὐδοκία. "Αν δὲν ἐπρόκειτο γι' αὐτήν,
νομίζεις ὅτι θά ἦμουν ἐδῶ ; Μίλησε.

— "Οχι !

— "Εστὼ ! "Ας περιμένουμε ! εἶπεν ὁ Σερνίν. "Ενὰ
τσιγάρο ;

— Εὐχαρίστως.

— "Ακούς ; εἶπεν ὁ Σερνίν ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς.
— Ναι, ναί ! ἐψιθύρισε ὁ "Αλτενχάιμ ἐνῶ σηκωνό-
τανε.

Κτυπήματα ἀντηχοῦσαν στὸ κιγκλίδωμα. "Ο Σερνίν ἐπα-
νέλαβε :

— Ξέρεις ὅτι μὲ τὰ ἐργαλεῖα ποὺ ἔχουν δὲν θ'ἀργήσουν
καθόλου ;

— Ναί !

Τὸ κιγκλίδωμα ὑπεχώρησε. "Ακούσθη ὁ τριγμὸς τῆς
πόρτας ποὺ ἀνοίγει.

— Ν' ἀφήσῃ κανεὶς νὰ τὸν πιάσουν ἐπανελάβεν ὁ Σερ-
νίν τὸ δέχομαι, ἀλλὰ νὰ παραδῇ ὁ ἴδιος τὰ χέρια του
στὰ σίδερα, αὐτὸ εἶναι τελεία ἡλιθιότης. "Ελα, μὴ χάνης
καιρό. Πές μου καί φύγε.

— Καί σὺ ;

— "Εγὼ μένω. Τί ἔχω νὰ φοβηθῶ ;

— Κύτταξε !

"Ο βαρῶνος τοῦ ἔδειξε μίαν χαραμᾶδα τοῦ παραθύρου
"Ο Σερνίν ἐκύτταξε ἀπ' αὐτήν καί ὑπεχώρησε μὲ ρίγος
τρόμου

— "Α, ληστή ! ἐμουρμούρισε ἄγρια. Μὲ κατήγγειλες λοι-

πόν καί σὺ ! Δὲν εἶναι δέκα. Εἶναι πενήντα, ἑκατὸ, διακό-
σιοι, οἱ ἄνδρες ποὺ ὀδηγεῖ ὁ Βεμπέρ.

"Ο βαρῶνος γελοῦσε δυνατῶς.
— Καί ἀφοῦ εἶναι τόσοι, θά εἴπῃ ὅτι πρόκειται προφα-
νᾶς περὶ τοῦ "Αγυπέν, ἔ ; Μισὴ ντουζίνα θά ἔφθανε γιὰ
μένα

— Εἰδοποίησε τὴν ὁστυνομία ;
— Βεβαίωτατα !
"Ο Σερνίν τὸν ἐκύτταξε ἄγρια τώρα. "Επειτα ἐγύρισε
τὴν κεφαλὴν καί πάλι ἀπὸ τῆς χαραμᾶδας. Πλήθος χωροφυ-
λάκων διεσκορπίζετο γύρω καί
τώρα τὰ κτυπήματα τῶν ἀν-
τηχοῦσαν στήν πόρτα.

Τὸ νὰ φύγῃ ἦτον ζήτημα μι-
ᾶς στιγμῆς. "Αλλὰ νὰ μὴ παρ-
δώσῃ τὸν "Αλτενχάιμ, ὁ ὁποῖος
μποροῖσε νὰ φύγῃ ἀπὸ κάποια,
ἐξοδὸς, ποὺ δὲν τὴν ἤξερεν αὐ-
τός ;

"Η σκέψις αὐτὴ τὸν συνετά-
ρσσε. "Ο βαρῶνος ἐλεύθερος !
"Ο βαρῶνος νὰ μωρῇ νὰ τρέξῃ
κοντὰ στήν Εὐδοκία γιὰ νὰ τὴν
βασανίσῃ καί νὰ τὴν ἀναγκάσῃ
νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὸν κτηνώδη
ἔρωτά του.

"Επακολούθησαν στιγμὲς
τρομερῆς ἀγωνίας γι' αὐτόν.
Μὲ τὰ βλέμματα καρφωμένα
στὰ μάτια τοῦ βαρῶνου, ἐνόμι-
ζε κανεὶς ὅτι προσπαθοῦσε νὰ
μοντελοῦ τὸ μουσικόν του, ἀφοῦ
εἶχε ἀπελπισθῇ ὅτι θά μπορού-
σε νὰ τὸν πείσῃ νὰ μιλήσῃ.

"Η πόρτα τοῦ διαδρόμου, ἂν
καί ἦτο στερεὰ καί μανδαλωμέ-
νη καλὰ, ἀρχισε νὰ κλονίζεται.
Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐστέκοντο
μπροστὰ ἀπ' αὐτὴν ἀκίνητοι.
"Εφθάνεν ὡς αὐτοὺς ἡ φωνὴ
τῶν χωροφυλάκων καθαρά
πλέον.

— Φαίνεται ὑπερβολικὰ ἡ συ-
χος, τοῦ εἶπεν ὁ Σερνίν.
Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ "Αλτεν-
χάιμ τοῦ κατέφερε μιά τρομερὴ
κλωσιστὴ, τὸν ἀνέτρεψε καί ἐτρά-
πη εἰς φυγὴν. "Ο Σερνίν ἐσηκώ-

θηκε ταχύτατα, ἐπέρασε μιά μικρὴ πόρτα ποὺ ἦταν κάτω
ἀπὸ τὴν μεγάλην σκάλαν καί διὰ τῆς ὁποίας εἶχε ἐξαφα-
νισθῇ ὁ "Αλτενχάιμ καί πηδώντας τέσσερα-τέσσερα τὰ μαρ-
μάρια σκαλοπάτια, κατέβηκε γρήγορος κάτω στὸ ὑ-
πόγειο.

Βρέθηκε σὲ μιά εὐρύχωρη καί χαμηλὴ αἴθουσαν, σχε-
δὸν σκοτεινὴ. Εἶδε τὸν βαρῶνον νάχῃ γονατιστὴν καί νὰ
προσπαθῇ νὰ ἀνασηκώσῃ τὸ σκέπασμα μιᾶς κρυφῆς κα-
ταπακτῆς.

— Βλάκα ! ἐκραύγασεν ὁ Σερνίν ὀρμώντας κατ' ἐπάνω
του. Ξέρεις καλὰ ὅτι στήν ἄκρη τοῦ Τοῦνελ εἶναι ἄνθρω-
ποὶ μου... "Εκτὸς ἐάν.. ἔχῃς ἄλλην ἐξοδὸ ἀγνωστῇ.. ἀλλά..
διάβολε..

Ταῦτοχρόνως ἐπάλαυν. "Ο "Αλτενχάιμ ἀληθινὸς κολοσ-
σὸς, μὲ μπράτσα ἐξαιρετικῶς δυνατὰ, εἶχεν ἀγκαλιάσει τὸν
ἀντίπαλόν του, τὸν ἐφίγγε καί προσπαθοῦσε νὰ τὸν πνίξῃ,
ἐνῶ ἐκεῖνος κατέβαλλε ἀπεγνωσμένη προσπάθειαν νὰ ἐλευ-
θερώσῃ τὰ χέρια του.

"Αλλ' ἐξάδνα ἐφρικίασε "Η καταπακτὴ, ἐπάνω εἰς τὴν
ὁποῖαν ἐπάλαυν μὲ λύσαν, ἐφάνη ὅτι ἐκινεῖτο ἀπὸ τὰ
κάτω. Κάποιος προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἀνασηκώσῃ καί ὁ βα-
ρῶνος κατέβαλλεν ὅλας του τὰς δυνάμεις νὰ μετατοπι-
σθοῦν ὀλίγον γιὰ ν' ἀνοιχθῇ.

— Εἶναι ὁ ἄλλος ! ἐσκέφθη ὁ Σερνίν μὲ τὸν ἀκατα-
νόητον τρόμον, ποὺ τοῦ γεννοῦσε τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο
πλάσμα. Εἶναι ὁ ἄλλος. "Αν περάσῃ εἶμαι χαμένος.

"Ο "Αλτενχάιμ, κατόπιν μιᾶς ὑπεράνθρωπης προσπάθει-
ας μετατοπίσθη καί προσπαθοῦσε νὰ παρασύρῃ καί τὸν
ἀντίπαλόν του.

("Ακολουθεῖ)
ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΟΤΑΝ ΘΑ ΔΙΚΑΖΟΥΝΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ!..

ΥΠΟ Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

Θὰ τὸ ἰδοῦμε κι' αὐτό ; Θὰ ἔρθῃ μέρα ποὺ ἡ γυναικεία κα-
τάκτησις θά φθάσῃ ὡς στήν ἔδρα τοῦ δικαστηρίου ; "Εκλεκτὸς
εὐθυμογράφος, ὁ συνεργάτης μας Δ. Γιαννουκάκης, φαντάζεται
ἔτσι μιά σκηνὴ δικαστηρίου μὲ δικαστὰς—γυναῖκες !

"Η συνεδρίασις τοῦ «μονομελοῦς» εἶχε ἀρχίσει. Στὴν
ἔδρα ἡ Πρόεδρος, μίᾳ ὥριμῃ γυναικί, ὁμορφῇ, πολὺ ἐλκυ-
στικῇ μέσα στὴ μαῦρη τήβενό της, σοβαρωτάτῃ, ἀκουγε τὴν
ἀγόρευσι τῆς εἰσαγγελέως. "Η συνήγορος... ἐκάπιζε, μὲ
ἐνὰ μονόελο κολλημένο στὸ μάτι της, ἡ γραμματεὺς προ-
σπαθοῦσε νὰ κρατήσῃ πρακτικὸ καί ἡ ἀστυφύλας ἐκρατοῦ-
σε ἀπὸ τὸν ὄμο τὸν κατηγορούμενον, καθισμένο στὸ ἐ-
δῶλο.

"Ο κατηγορούμενος—ὁ καυμένος, μόνος ἄντρας μέσα σὲ
τόσες γυναῖκες τὰ εἶχε χάσει— ἦταν ἕνας εὐγενικός καί
συμπαθητικώτατος νέος ὡς εἰκόσι πέντε χρόνων ἄψοχα
ντυμένος καί κομψός.

Κατηγοροῦτο.. ἀλλὰ καλύτερα ν' ἀφήσῃ τὴν εἰσαγγελέα
νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀγόρευσί της :

— Διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς, κυρία Πρόεδρος, ἐξακολου-
θοῦσε ν' ἀγορεύῃ ἡ Εἰσαγγελέως, —μῖα κομψὴ πενήντα—
καί κυρίες, καί διότι ὁ κατηγορούμενος, παραβαίνων ρητὴν
ἀστυνομικὴν διάταξιν περὶ ταχύτητος τῶν αὐτοκινήτων,
δεικνύει ὅτι περιφρονεῖ νόμους τοὺς ὁποῖους ἐθεοποίησεν
ἡμεῖς, ζητῶ τὴν αὐστηροτάτην του καταδίκη.

"Ο κατηγορούμενος παρ' ὀλίγον νὰ λιποθυμήσῃ "Ασφα-
λῶς τὸν ἐσταμάτησε τὸ κουδούνι τῆς Προέδρου, τὸ ὁποῖον
ἐκτύπησε ἡχηρὰ, ἐνῶ ἡ Πρόεδρος ἔλεγε :

—Τὸ λόγο ἔχει ἡ ὑπεράστι-

σις.
"Η συνήγορος ἐπέτρεξε τὸ τσι-
γάρο της σ' ἐνὰ στακτοδοχεῖο,
ἔβασε λίγο τὰ χεῖλη της, εἰσαέ-
λετο τὸ δικαστικὸν τῆς καπελλά-
κι καί ἀρχισε :

—Κυρία Πρόεδρος, κυρία Εἰ-
σαγγελέως. Δὲν πρόκειται νὰ
σὰς ἀπασχολήσω μὲ λόγια πε-
ριττὰ. "Η πολυλογία εἶνε ἐλάτ-
τωμα ἀνδρικόν. "Ο κατηγοροῦ-
μενος ἐμνηύθη ὑπὸ τῆς ὁστυνο-
μίας, διότι ἔτρεχε μὲ τὸ αὐτοκί-
νητό του—μῖα χαριτωμένη κοῦρ-
σα δύο θέσεων—ὕπερ τὴν κεκα-
νονισμένην ταχύτητά.

Αὐτὸ εἶναι ἀναμφισβήτητον.

"Αλλὰ..

—Συγγνώμην κυρία συνήγο-
ρος, διέκοψεν ἡ εἰσαγγελέως.

Μίαν ἐρώτησιν...

Παρακαλῶ, κυρία Εἰσαγγε-
λεῦ..

—Απὸ ποῦ ἔχετε πάρει αὐ-
τὴν τὴν ὥρα καί ζωρίζετα..

—Σὰς ἀρέσει ; Δὲν τὴν ἐπῆρα
ἀπὸ ἐδῶ. Εἶναι μοντέλλο τοῦ
Πατοῦ..

"Η Πρόεδρος ἐπενέβη μὲ μειδίαμα :

—"Αὐ τοῦ Πατοῦ !.. Γιατί ἐνῶ γυρίζω κάθε μέρα ὅλα
τὰ ἐμπορικὰ καί τέτοια γλυκὰ χρῶμα δὲν βρῆκα ποτὲ μου..

"Ο κατηγορούμενος, ἐτόλμησε ν' ἀνησυχῇ :

—Κυρία Πρόεδρος..

—Σιωπὴ, κατηγορούμενε. Κάθισε κάτω.

"Η συνήγορος ἐξηκολούθησε :

—Νὰ σὰς πῶ, κυρία Πρόεδρος, γιὰ νὰ ντυθῇ σήμερα
καλὰ πρέπει νὰ πάτε στὸ Παρίσι.

—Οὐτε λόγος !..

—Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, εἶπεν ἡ εἰσαγγελέως, τὸ ντύ-
σιμο δὲν μὲ ἀπασχολεῖ τόσο. Τὸ γδύσιμο μὲ ἐνδιαφέρει
περισσότερο. Τὰ ντεσσοῦ πρέπει νὰ εἶναι σουανιέ..

"Η γραμματεὺς τὰ ἐμπεδέψε :

—Σουανιέ ; Πῶς τὸ εἶπατε ;

—Τὴ γράφεις γραμματεὺς ; ἐρώτησεν ἡ Πρόεδρος.

—Πρακτικὰ. Τὰ ντεσσοῦ..

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

—Αὐτὰ δὲν εἶναι πρακτικὰ τῆς δίκης. Εἶναι συζήτησις
δικῆ μας.

"Ο κατηγορούμενος ἔκανε νὰ σηκωθῇ :

—Κυρία Πρόεδρος..

—Κάθισε κάτω κατηγορούμενε ! τὸν ἐπετίμησε αὐστηρὰ
ἡ Πρόεδρος καί ἐγύρισε πρὸς τὴν συνήγορον καί τὴν εἰ-
σαγγελέα :

—Φαντασθῆτε, τοὺς εἶπε, ὅτι προχθὲς στήν γκαρσονιέ-
ρα τοῦ Ντιντῆ.. Τὸν ξέρετε τὸν Ντιντῆ τὸν Παρδαλό ;

"Η συνήγορος ἐγέλασε :

—"Αν τὸν ξέρω ; "Ηταν μαϊτρέσσος μου δυὸ χρόνια.

—"Αλήθεια ; ἐνθουσιάστηκε ἡ Πρόεδρος. Νὰ ποῦ συγ-
γενεῦσε. Τώρα εἶναι δικός μου μαϊτρέσσος.. "Ελάτε μὲ μέ-
ρα νὰ πάρωμε μαζί τὸ τσάι. Νὰ θυμηθῇτε καί τὰ παληὰ
σας. "Εγὼ δὲν ζηλεύω.

"Ο κατηγορούμενος ἠθέλησε νὰ ὑπενθυμίσῃ ὅτι ἐδι-
κάζετο :

—Κυρία Πρόεδρος..

—Κάθῃτε κάτω κατηγορούμενε. Μὴ διακόπτης τὸ δικα-
στήριον.. ἐβουχῆθη ἡ Πρόεδρος. Καί στρεφόμενη πρὸς τὴν
συνήγορον τὴν ἐρώτησε :

—Λοιπόν ; Θὰ ἐρθῇτε τὴν Τετάρτη ;

—Εὐχαρίστως κυρία Πρόεδρος.

—Θαρθῇτε καί σεῖς κυρία Εἰσαγγελεῦ ;

—Πολὺ εὐχαρίστως. Θέλω κι' ἐγὼ νὰ γνωρίσω αὐτὸν
τὸν Ντιντῆ τὸν Παρδαλό. "Α-
φοῦ τὸν εἶχατε μαϊτρέσσο καί
εἰς δυὸ σας, μπορεῖ νὰ τριτώ-
σῃ τὸ κακό. Πῶς εἶναι ; Νό-
στιμος ;

"Η συνήγορος ἔδωσε ἐξηγή-
σεις :

—Πολὺ συμπαθητικός. Μοιά-
ζει μὲ τὸν κατηγορούμενον.

—Μπᾶ ; Τίεν.. τίεν.. καί ἐ-
κάρφωσε τὰ φασμαίν της στὰ
μάτια γιὰ νὰ προσέξῃ τὸν κα-
τηγορούμενον.

Αὐτός, ἐπῆρε θάρρος :

—Μοῦ ἐπιτρέπετε κυρία Εἰ-
σαγγελεῦ ;

—Τὶ θέλετε κατηγορούμενε ;

—"Ο Ντιντῆς ὁ Παρδαλός,
εἶναι ἐξάδελφός μου.

—"Αλήθεια ;

"Η πρόεδρος ἀνεπήδησε :

—Γιὰ σταθῇτε.. εἰσεῖς εἰσθε
ὁ περίφημος ἐξάδελφος ποὺ ἔχει
τὴν κοῦρσα μὲ τίς δυὸ θέσεις ;

—Μάλιστα, ἀπάντησε μὲ χα-
ρὰ ὁ κατηγορούμενος.

—Καί γὰρ δὲν μιλάτε τόση
ὥρα ;

—Κυρία Πρόεδρος, δὲν μὲ ἀ-

φήσατε.

"Η Εἰσαγγελέως ἔλαβε τὸν λόγον :

—Παρακαλῶ, κυρία Πρόεδρος, νὰ μὴν λάβετε ὑπ' ὄψιν
τὴν προηγουμένην ἀγόρευσίν μου. "Ο κατηγορούμενος προ-
τείνω νὰ ἀθωωθῇ.. Γραμματεῦς ! Σβῦσε ὅσα εἶπα πρὸ ὁ-
λίγου !

—Νὰ τὰ σβύσω κυρία Πρόεδρος ;

—Διόβολε ! Οὐτε λόγος νὰ γίνεταί. Ἐξάδελφος τοῦ Ντι-
ντῆ..

Λοιπ' νὰ κατηγοροῦμενε σὰς ἀθωώσαμε. Μόνο πέστε μας
μιά δικαιολογία, ἔτσι τοπικῇ, γιὰ τὰ πρακτικὰ. Γιατί ἐτρέ-
χατε τόσο πολὺ ;

"Ο κατηγορούμενος, γελαστός ἀπάντησε :

—Μιά καὶ ἦσαν ἔτσι τὰ πράγματα, νὰ σὰς πῶ τὴν ἀ-
λήθεια. "Ετρεχα σὰν παλαβὸς γιὰ νὰ προλάβω τὸ ραντε-
βοῦ μου μὲ τὴν φιλενάδα μου στὴν Κηφισιά.

"Η Εἰσαγγελέως συνεκινήθη :

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

—Μπράβο του. Τό καυμένο τό παιδί... Μένει στην Κη-
φισιά ή φιλενάδα σας;
—Μάλιστα κυρία Εισαγγελεῦ...
—Στήν Κηφισιά; ἐρώτησε μέ ἐνδιαφέρον ἡ Πρόεδρος.
Ποιά εἶναι;
—Ἡ δεοποινίς Τοῦλα Σφιχτογάμπη...
—Ἡ δημοσιογράφος;
—Μάλιστα!...
Κεραυνός! Ἡ Πρόεδρος ἐκοκκίνησε σάν παπαρούνα.
Ἐτοιμαζότανε ἐκκλήση ἡφαιστείου.
—Μωρὲ τί πήγα νά πάθω... Αὐτὴ ἡ Τοῦλα, ἕνα παληο-
θήλυκο, ἔχει φαγωθῇ νά μοῦ πάρη τὸν Ντιντῆ...
Ὁ κατηγορούμενος ἐπενέβη:
—Ἀπὸ μένα τὴ γνώρισε...
—Ὡστε ὁμολογεῖς κατηγορούμενε;
—Τί νά ὁμολογήσω;
—Ὁμολογεῖς διότι εἶσαι ἔνοχος... Κάθησε κάτω! Ἡ κυρία
Εἰσαγγελεῦς ἔχει τὸ λόγο.
Ἡ Εἰσαγγελεῦς ἐσηκώθηκε, καὶ εἶπε σοβαρά.
—Κυρία Πρόεδρος! Ἐκ τῆς ἀκροαματικῆς διαδικασίας
προέκυψε ἡ ἐνοχὴ τοῦ κατηγορουμένου.
Γραμματεῦς! Σβύσε ἐκεῖνα ποῦ εἶπα πρὶν καὶ γράψε
αὐτά.
Νέα θύελλα ἐξέσπασε. Ἡ συνήγορος εἶχε γίνει ἔξω
φρενῶν:
—Σὰς παρακαλῶ κυρία Εἰσαγγελεῦ... Δὲν ἐπιτρέπονται
αἱ παλινωδίες.
Ὁ κατηγορούμενος εἶχε γίνει κίτρινος, ἀλλὰ μεταξύ δι-
καστηρίου καὶ ὑπερασπίσεως εἶχε συναφθῇ ναυμαχία:
—Δὲν θὰ μᾶς ὑποδείξετε κυρία συνήγορος.
—Θὰ σὰς ὑποδείξω.
—Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ ἀρέσει.
—Σὰς ἀνακαλῶ εἰς τὴν τάξιν.
—Εἶναι αἰσχος νά γίνωνται αὐτά.
—Δὲν δέχομαι συμβουλὰς.
—Σὰς ἀφαιρῶ τὸ λόγο!...
Ἡ συνήγορος ἐσώπασε. Ἡ Πρόεδρος ἐξηκολούθησε:
—Σὰς ἀφαιρῶ τὸν λόγον. Ὅριστε μας! Αὐτὸ δὲ μᾶς
ἔλειπε νά μὴν τὸν καταδικάσωμε. Τῆς Τοῦλας ματρέσσος!
Θὰ τὸν κάψω. Ἡ Τοῦλα θέλει νά μοῦ πάρη τὸν Ντιντῆ καὶ
ὁ αἵτιος εἶναι οὗτος. Καταδικάζεται εἰς τριῶν ἐτῶν—λίγο
εἶναι. — εἰς τεσσάρων ἐτῶν.
Ἡ Εἰσαγγελεῦς διέκοψε.
—Μόνο τέσσαρα χρόνια;
—... Εἰς δεκαπέντε ἐτῶν φυλάκισιν.
—Μὰ κυρία Πρόεδρος, διεμαρτυρήθῃ ὁ κατηγορούμενος.
—Σιωπὴ! Εἶπα! Πάρ' τον ἀστυφύλαξ!
Ὁ κατηγορούμενος ἀπήχθη ἀπὸ τὴν ἀστυφύλακα.
Ἡ Πρόεδρος συγχισμένη, ἐξηκολούθησε:
—Καὶ τώρα ἄς προχωρήσωμε: Εὐδοκία Τσιτσιμπίρα!
Ἡ ἀστυφύλαξ ἐφώνησε στὸ διάδρομο:
—Εὐδοκία Τσιτσιμπίρα...
Ἀποῦσα;
—Ἀποῦσα κυρία Πρόεδρος.
—Θὰ δικάσωμε ἐρήμην; Τί ὑπόθεσις εἶναι, ἐρώτησεν ἡ
Εἰσαγγελεῦς.
—Ἀποπλάνησις. Μηνυτὴς Διονύσιος Μαντάρος, κατηγο-
ρουμένη Εὐδοκία Τσιτσιμπίρα... ἀποῦσα. Νὰ προσέλθῃ ὁ
μηνυτὴς.
Ἐὰς κακορίζικος σαρανταπεντάρης ἐνεφανίσθη.
—Διονύσιος Μαντάρος!
—Παρών!
Ἡ Πρόεδρος τὸν ἐκύτταξε μὲ οἶκτο:
—Σεῖς εἴσθε ὁ παθὼν;
—Μάλιστα, κυρία Πρόεδρος.
—Κατηγορεῖτε τὴν Εὐδοκία Τσιτσιμπίρα διότι σὰς ἀπε-
πλάνησε;
—Μάλιστα.
—Πότε συνέβη αὐτό;
—Πρὸ τριῶν μηνῶν. Τέτοια εἶναι αὐτή, κυρία Πρόεδρος.
Ἐχει διαφθείρει τοῦ κόσμου τοὺς ἄντρες.
—Πόσων ἐτῶν εἰσασσε ὅταν σὰς διέφθειρε;
—Σαραντα πέντε ἐτῶν!
—Πῶ ἐγίνε τὸ πρᾶγμα;
—Ξέρω κι' ἐγώ; Κακὴ ὥρα ἦταν. Μοῦ εἶπε διάφορες
γλυκὲς κουβέντες, μοῦ ὑποσχέθηκε πῶς θὰ μὲ πάρη.
—Λοιπὸν; Λοιπὸν;
—Ἐ; Πολλὰ ἤθελα κι' ἐγώ. Ἐνας ἄντρας ἀπροσάτευσ-

τος εἶμαι! ἔδωσα βάση στὰ λόγια της καὶ παρασύρθηκα.
Κι' ὁ Διονύσιος Μαντάρος ἀρχισε νά κλαίη.
—Καλὰ μὴν κάνεις ἔτσι, τὸν παρηγόρησε ἡ Εἰσαγγελεῦς.
Ἡ συνήγορος ἐπλησίασε:
—Δὲν μοῦ λέτε; Ἐχετε συνήγορο γιὰ τὴν πολιτικὴ ἀ-
γωγὴ;
—Ὁχι.
—Θέλετε νά τὴν ὑποστηρίξω ἐγώ;
—Εὐχαρίστως.
—Τί θὰ τῆς ζητήσετε γιὰ ἀποζημίωσι;
—Δὲν θέλω λεφτά ἐγώ. Δὲν εἶμαι ἀπὸ κείνους... θέλω
νά μοῦ ἀπ'καταστήσῃ τὴν τιμὴ μου, νά μπορῶ νά πηγαίνω
στὴ δουλειά μου μὲ καθαρὸ μέτωπο.
Ἡ Εἰσαγγελεῦς εἶχε συγκινηθῇ:
—Δὲν ὑπάρχει ἀμφβολία, εἶπε, ὅτι ἔχομε μπροστὰ μας
ἕνα ἀπὸ τὰ καθημερινὰ θύματα τῆς ἀνδρικῆς εὐπιστίας.
Καταχρώμενον τῆς δυνάμεώς του, τὸ ὡραῖον φύλλον, μᾶς
προσιστίζει τακτικά, αὐτὴν τὴν κοινωνικὴ πληγὴ. Χιλιάδες
ἐγκαταλελειμμένοι καὶ ἀπροσάτευστοι ἄνδρες θὰ πέρουν
τὸν κακὸ δρόμο, ἐάν δὲν τιμωρηθοῦν τὰ καθάρματα αὐτά.
Ἡ Πρόεδρος διέκοψε:
—Ἐχετε συγγενεῖς;
Ὁ σαρανταπεντάρης παθὼν, ἀπήντησε:
—Μιὰ ἀδελφή. Μόλις τὸ ἔμαθε ἤθελε νά μὲ σφάξῃ!...
Ἡ συνήγορος εὐρήκε ἀφορμὴ ἐπεμβάσεως:
—Ὅριστε. Ἐἴσι δημιουργοῦνται τὰ κοινωνικά δράματα,
καὶ ἀρχισε ν' ἀγρεύῃ ἐνῶ ἡ Πρόεδρος εἶχε βγάλει ἀπὸ τὸ
τσαντάκι της τὰ σχετικὰ ἐργαλεῖα καὶ ἐκοκκίνιζε τὰ χεῖ-
λη της.
—Ἐἴσι δημιουργοῦνται τὰ κοινωνικά δράματα. Ἐπὶ
γαίνει κάθε μέρα ὁ ἀνθρωπὸς ἥσυχος στὴ δουλειά του. Εὐρέ-
θηκε ἡ διαφθορὴς, τὸν παρηκολούθησε, τοῦ ἔπιασε κουβέ-
ντα... Καὶ τώρα σὰς ἐρωτῶ κυρία Πρόεδρος.. Τί ροῦζ βά-
ζετε στὰ χεῖλη σας;
—Σὰς ἀρέσει;
—Ἐχει ἕνα ἐκλὰ πολὺ δυνατό. Ὁ Ντιντῆς πάντα μοῦ
ἔλεγε διότι τὸ ροῦζ ποῦ βάζω ἐγώ, τοῦ ἄφηνε σημάδια διὰ
τὸν φιλοῦσα.
—Θὰ εἶναι πρόστιχο.
—Τὸ δικό σας δὲν βγαίνει;
—Καθόλου, εἶπε ἡ Πρόεδρος. Μπορῶ νά φιλήσω ὅπως
θέλω, τὰ χεῖλη μου θὰ μείνουν ἔτσι.
Ἡ Εἰσαγγελεῦς ἐκύτταξε μὲ τὰ φασμαίν:
—Μὰ αὐτὸ εἶναι θαῦμα τότε ὥστε δὲν ἀφήνει οὔτε
ἴχνος;
—Τίποτα σὰς λέω. Νά, γιὰ νά πεισθῇτε. Πλησίασε κα-
τηγορούμενε.
—Μηνυτὴς εἶμαι.
—Τὸ ἴδιο κάνει. Πλησίασε.
Ὁ Μαντάρος ὁ σαρανταπεντάρης ἐπλησίασε στὴν ἔδρα,
φοβισμένος. Ἡ πρόεδρος τοῦ ἀρπάξε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ
δουὸ της χεῖρα καὶ ἐκόλλησε τὰ χεῖλη της στὰ δικά του.
Ὁ Μαντάρος τὰ ἔχασε. Ὅταν ἡ Πρόεδρος τὸν ἄφησε.
ἦταν ἀκόμη ζαλισμένος.
—Βλέπετε; Δὲν ἄφησε σημάδι.
Ὁ «παθὼν» ἦταν ἔτοιμος νά κλάψῃ:
—Κυρία Πρόεδρος καὶ σεῖς;
—Ἄμ' εἶχε δικαίον παιδί μου ἡ κατηγορουμένη, ξέρετε τί
φιλή ἔχει ὁ ἀφιλότιμος; Ἄντε τράβα καὶ ἄλλη φορὰ νά μὴ
τὸ ἔα ἀκάνης.
—Τί νά μὴν ξανακάνω;
—Νά μὴν ξαναυποβάλης μήνυσι. Ἀπορρίπτεται ἡ μή-
νυσις.
—Δὲν θὰ βρῶ τὸ δικαίό μου;
—Τὸ δικαίον εἶναι μὲ τὸ μέρος τῆς κατηγορουμένης. Τὸ
δικαστήριον ἐπείσθη ἐξ αὐτοψίας.. καὶ τί αὐτοψίας.
Πάρ τον ἀστυφύλαξ.
Ἡ ἀστυφύλαξ ὑπήκουσε καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τοὺς
ὤμους:
—Ἄντε τράβα, τοῦ εἶπε. Θὰ μὲ περιμένῃς ὅμως
ἀπ' ἐξω. Θέλω κι' ἐγώ νά δοκιμάσω αὐτὸ τὸ περίφημο
φιλή!...

Τί τὰ θέλετε; Ὅταν θὰ δικάζουν οἱ γυναῖκες θὰ συμ-
βαίνουν αὐτά καὶ πάλι θὰ εἶναι λίγα!...

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ
ΠΑΝΘΕΟΝ

Ἐλισάβετ Ἀλὲν

ΠΑΘΕΟΝ

Κίτυ Κάρλσον

ΠΑΘΕΟΝ

ΧΑΛΚΙΟΣ
ΚΡΥΟΛΟΣ

Ποιήσετε Χέλιμ

PANΘΕON

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΑΠΑΤΕΩΝΟΣ

Τετάρτη 19-9-1932 - στις 9 ή ώρα και 19 λεπτά.

—Το πρωινό ταχυδρομείο, κύριε διευθυντά.

—Ευχαριστώ.

—Ο διευθυντής Τσέστερσον άνοιξε τὰ γράμματα και τὰ ταξινόμισε σύμφωνα με τὸ περιεχόμενό τους. Στὸ τελευταίον διάβασε με περιέργεια τὸ φάκελλο.

«Αεροπορικῶς — Ἐπεῖγον Ἀυστηρῶς προσωπικὸν διὰ τὸν διευθυντὴν Τσέστερσον τῆς «Ἀτλαντικ—Μπάνκ»—Λονδίνον.

Ἄνοιξε τὸν φάκελλο και διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Διευθυνσίς τῆς Μπάρρυμορ, Βοστώνη.

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Με τὸ θάρρος τῶν παλαιῶν σχέσεων πού μᾶς συνδέουν, ἀπευθυνόμαστε σὲ σᾶς ; γιὰ νὰ σᾶς παρακαλέσουμε ν' ἀναλάβετε μιὰ πολὺ λεπτὴ ὑπόθεσι.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς εἰσπράκτοράς μας, πού ὑπηρετοῦσε ἐπὶ τριάντα χρόνια στὴν Τράπεζά μας και τοῦ εἴχαμε ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνη, ἔγινε ἀφαντοῦς χθὲς ἀπὸ τὴ Βοστώνη,

με μιὰ δέσμη μετοχῶν τῆς «Τζένεραλ Μότορ»

ὀνομαστικῆς ἀξίας 300 χιλιάδων δολλαρίων. Ἀπὸ

τὴς πληροφορίας πού συγκεντρώσαμε, φαίνεται

ὅτι ὁ καταχραστής πήρε ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη

τὸ ὑπερωκεάνειο «Πρόξινταν Οὐίλσον» γιὰ

τὸ Λονδίνο. Τὸ ὑπερωκεάνειο θὰ φθάσῃ στὴν

πόλιν σᾶς τὴν Τετάρτη 19 Σεπτεμβρίου. Θὰ

σᾶς εἴμαστε εὐγνώμονες ἂν κατορθώσετε νὰ

πάρετε πίσω τὴς μετοχῆς και νὰ μᾶς τὴς στεί-

λετε ἀεροπορικῶς.

Ἀὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θέλομε νὰ τὸν κα-

ταγγέλουμε στὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ μὴ βλά-

ψουμε τὴ φήμην τῆς Τραπεζῆς μας και

ὕστερα γιὰ τὴν πρόκειται γιὰ ἕναν ὑπάλ-

ληλο πού τὴν ὑπηρετοῦσε πιστὰ τὴν

Τράπεζα χρόνια. Σᾶς δίνουμε μιὰ ἱστα

τὴν ἄδειαν νὰ μετρήσετε στὸν εἰσπρά-

κτορα, ἀφοῦ πάρετε πρῶτα στὰ χέρια

σᾶς τὴς μετοχῆς, τὸ ποσὸν τῶν 1000

μετοχῶν, με τὴν συμφωνίαν νὰ μὴν ξα-

ναγυρίσῃ ποτὲ πιά στὴν Ἀμερικὴ. Σᾶς

παρακαλοῦμε δὲ νὰ περάσετε στὸ λογα-

ριασμό σᾶς αὐτὲς τὴς 1000 λίρες».

Ἐπειτα ἀκολούθησαν τὰ χαρακτη-

ριστικά τοῦ εἰσπράκτορος και διάφορες

ἄλλες πολὺτιμες πληροφορίες.

Ὁ Τσέστερσον κύτταξε τὸ ρολόι.

Σὲ δύο ὥρες ἔφθανε τὸ ὑπερωκεάνειο.

Ξαναδιάβασε λοιπὸν τὴς ὑποδείξεις τῆς

«Μπάρρυμορ — Μπάνκ» τῆς Βοστώνης.

ἔβαλε τὸ γράμμα στὴν τσέπη και κύττησε τὸ κοδοῦνι. Μπήκαν στὸ

αὐτοκίνητο κι' ἔφυγε.

Τὸ ἄλλο ἀπόγευμα βρισκόταν στὸ ξενοδοχεῖο «Ρίτς». Ἀπέναντί

τοῦ καθόταν στὸ τραπέζι ὁ μίστερ Μπράουν, ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρ-

κη, ὅπως φαίνονταν ἀπὸ τὸ βιλλίο τοῦ ξενοδοχείο «Ρίτς». Ὁ

Τσέστερσον εἶχε γνωρίσει κι' ὅλας αὐτὸν τὸν κύριο Μπράουν

ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού τὸν εἶδε στὴ γέφυρα τοῦ «Πρόξινταν Οὐίλ-

σον». Τὰ χαρακτηριστικά ἦσαν τὰ ἴδια. Τὸν παρακολούθησε

λοιπὸν με τὸ αὐτοκίνητό του εἰς τὸ ξενοδοχεῖον και ἔπειτα τὸν

περίμενε στὸ χῶλλι γιὰ νὰ κατεβῇ γιὰ τὸ πρῶγευμα.

—Ταξεῖδι ἀναφυχῆς ; τὸν ρώτησε μ' εὐγένεια γιὰ νὰ πιάσῃ

κουβέντα.

—Μάλιστα. Θέλω νὰ γνωρίσω τὴν Εὐρώπην... τοῦ ἀπήντησεν ὁ

μίστερ Μπράουν.

—Πόσο σᾶς ζηλεύω ! Ἐγώ, δυστυχῶς, δὲν μπορῶ νὰ κάνω

μεγάλὰ ταξίδια γιὰ τὴν δὲ μοῦ τὸ ἐπιτρέπουν οἱ δουλειές μου.

—Εἰσθε ἔμπορος ;

—Ὁχι, τραπεζίτης. Μοῦ ἐπιτρέπετε ; Τσέστερσον, διευθυντῆς

τῆς «Ἀτλαντικ—Μπάνκ» τοῦ Λονδίνου.

—Χαίρω πολὺ. Ἐμένα με λένε Μπράουν. Καὶ τί σύμπτωσις.

ἔχετε ; Ἐχω μαζί μου τὴς μετοχῆς ἐτὸς φίλου μου, πού θὰ ἤθελε

νὰ τὴς ὑποθηκεύσῃ στὸ Λονδίνο.

—Εἶναι πολλῆς ;

—300 χιλιάδες δολλάρια ; «Τζένεραλ—Μότορ».

—Καὶ πόσα λεπτά θέλει ;

—150 χιλιάδες δολλάρια. Τὶ μισὴ ἀξία τους.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΥΠΟ ΓΙΟΧΑΝΣ ΡΟΣΛΕΡ

—Μάλιστα. Εἶμαι πρόθυμος νὰ τὸν ἐξυπηρετήσω, ἐδήλωσεν ὁ

Τσέστερσον.

—Τότε ἂν δὲν ἔχετε καμμιά δουλειά, θὰ σᾶς περιμένω στὸ

χῶλλι μετὰ τὸ πρῶγευμα, τοῦ εἶπε ὁ Μπράουν.

—Μετὰ μιὰν ὥρα ἀκριβῶς.

—Καπνίζετε ; ἢ μήπως προτιμᾶτε ἕνα λικέρ ;

—Εὐχαριστῶ, ἀργότερα. Πρῶτα οἱ δουλειές.

—Μπορῶ νὰ ἰδῶ τὴς μετοχῆς ;

Ὁ μίστερ Μπράουν ἄνοιξε τὸν πέτινο χαρτοφύλακά του κι'

ἔβγαλε ἕνα μεγάλο φάκελλο.

Ὁ Τσέστερσον κύτταξε προσεκτικὰ τὴς μετοχῆς. Ἦσαν 300

ἀπὸ χίλια δολλάρια ἡ κάθε μιὰ.

—Ὅριστε, πάρετε μιὰν ἀπόδειξι, εἶπε στὸν Μπράουν ὑπογρά-

φοντας.

—Εὐχαριστῶ. Μπορῶ νὰ περάσω ἀπὸ τὸ ταμεῖο ἀμέσως ;

—Δὲν εἶναι ἀνάγκη.

Ὁ Τσέστερσον χτύπησε τὸ κου-

δοῦνι και πρόσθεσε :

—Θὰ διατάξω ἐγώ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ παρουσιάστηκαν

δύο ἄτομα.

—Αὐτὲς εἶνε οἱ μετοχῆς, τοῦ

εἶπε. Καὶ τώρα φέρετε σ' αὐτὸν τὸν

κύριο τὸ γράμμα τῆς «Μπάρρυμορ—

Μπάνκ» τῆς Βοστώνης.

Ὁ μίστερ Μπράουν τᾶχασε κι'

ἔγινε κατάχλωμος.

—Τι θέλετε νὰ πῆτε ; ψιθύ-

ρισε.

—Τίποτα. Θέλω μόνο νὰ σᾶς

δεῖξω πὸς ἔλαβα ἀπὸ τὴν Τράπεζά

σᾶς τὴν ἐντολὴ νὰ τὴς στείλω πίσω

τὴς μετοχῆς τῆς «Τζένεραλ Μό-

τορ».

Ὁ μίστερ Μπράουν προσπάθησε

στὴν ἀρχὴ νὰ κάνῃ τὸν ἀνήξερο.

Ἐπειτα ὅμως ἀναγκάστηκε νὰ ὁ-

μολογήσῃ τὰ πάντα.

Εἶπε πὸς εἶχε πολλὰ χροῆ τι-

μὴς περιέγραψε τὴν ἐξαφάνισί του

και τέλος, με δάκρυα στὰ μάτια,

εἶπε καθαρά πὸς μετανοοῦσε πικρά

γιὰ τὴν κλοπὴ πού εἶχε κάνει.

—Καὶ τώρα ; Θὰ με παραδώσε-

τε στὴν ἀστυνομία ; ρώτησε μ' ἁ-

γωνία τὸν Τσέστερσον.

—Ὁχι. Ἡ Τράπεζά σᾶς μ' ἐπεφόρτισε νὰ σᾶς ἀφίσω ἔλεύ-

θερο ἀφοῦ σᾶς μετρήσω 1000 στερλίνες. Μὰ με μιὰ κατηγορημα-

τικὴ συμφωνία. Νὰ μὴ ξαναγυρίσετε ποτὲ πιά στὴν Ἀμερικὴ.

Στὴν ἀρχὴ ὁ μίστερ Μπράουν δὲν καταλάβαινε τίποτε. Ὅταν

ὅμως διάβασε δύο φορές τὸ γράμμα τῆς «Μπάρρυμορ—Μπάνκ»,

μὲν μποροῦσε πιά νὰ συγκρατήσῃ τὴ χαρὰ του.

Ἡ μετάνοια τοῦ ἔφερε τὰ δάκρυα στὰ μάτια κι' ἔκλαψε σὰν

μικρὸ παιδί. Ἐπῆρε τὴς 1000 στερλίνες πού τοῦ μετρήσε ὁ Τσέ-

στερσον και ἔφυγε, ἀφοῦ πρῶτα τοῦ ἔδωσε τὸ λόγο τῆς τιμῆς

του πὸς θάλλαζε ζωὴ και θὰ γινόταν τίμιος ἄνθρωπος.

Μετὰ μιὰν ὥρα και 26 λεπτά.

Ραδιοτηλεγράφημα στὴν «Μπάρρυμορ—Μπάνκ»—Βοστώνη.

Ἐντολὴ ἐξετελέσθη. Μετοχαὶ «Τζένεραλ—Μότορ» στέλνονται

ἀμέσως. Μπράουν ὁμολόγησε κλοπὴν. Σύμφωνα με τὴν διαταγὴν

σᾶς τοῦ ἐμέτρησα 1000 στερλίνες—«Ἀτλαντικ—Μπάνκ» Λον-

δίνον.

Μετὰ δύο ἡμέρας, Ραδιοτηλεγράφημα :

«Ἀτλαντικ—Μπάνκ—Λονδίνον. Δὲν καταλαβαίνουμε τίποτε

οὔτε ἀπὸ τὴν τηλεγραφίαν σᾶς, οὔτε ἀπὸ τὴν ἀποστολὴν 300 με-

τοχῶν τῆς «Τζένεραλ—Μότορ». Δὲν ἐσημειώθη καμμιά κλοπὴ

στὴν Τράπεζά μας. Οἱ μετοχῆς εἶναι ψεύτικες. Ἐπέσατε θῆμα ἐπι-

δεξιὸν ἀπατεῶνος «Μπάρρυμορ—Μπάνκ. Βοστώνη».

Παρ' ὅλας τὴς ἐρευνᾶς τοῦ Τσέστερσον και τῶν λαγωνικῶν

τῆς Σκότλαντ Γιάρντ, δὲν ξαναβρέθηκε πιά ὁ μίστερ Μπράουν.

ΓΙΟΧΑΝΣ ΡΟΣΛΕΡ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΗΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ

Εχουν περάσει από τότε εκατό περίπου χρόνια. Στο γραφικό έκκλησάκι του 'Αγίου Ιουστίνου έβαινε νύχτα μέρα ένα θαυμάσιο σκαλισμένο καντήλι. 'Αξαφνα μιά μέρα τὸ καντήλι έξαφανίστηκε και κανείς δεν μπόρεσε ν' ανακαλύψει τὸν κλέφτη. Και νὰ τώρα ποιά είναι ἡ συγκινητική ιστορία του.

Έδω και πολλά χρόνια, ένας νεαρός Ιππεύς και τέσσαρες αξιωματικοί σταμάτησαν μπροστά στη πόρτα του Λουτσιάνου Μαρέκι. Μέσα στην ήσυχία της νύχτας ακούστηκαν δυνατά χτυπήματα. Κανένας δεν απάντησε από τὸ σπίτι. Οἱ αξιωματικοὶ τότε έσπασαν τὴν πόρτα και βρέθηκαν σὸ κατώφλι μιάς μισοσκότεινης σάλας. Τότε ένας γέρος παρουσιάστηκε μ' ένα λύχνον σὸ χέρι του. Πίσω του γλύστρησε μιά σκιά. 'Ήταν μιά μισόγυμνη όμορφη κοπέλλα με τὰ μαλλιά λυμένα στους ώμους. Έβγαλε μιά χαρούμενη φωνή και σαν τρελλή οίχτηκε σὴν άγκαλιά του ενός αξιωματικού.

— Εἶς! εὐὸ άγάπη μου; Έσὺ ὁ Ζοές; Πῶς σε περίμενα!

— 'Αξαφνα ἡ φωνή της κόπηκε. 'Ο άνθρωπος πού ἦταν μπροστά της ἦταν ξένος και σὸ φῶς τοῦ λιχνarioῦ δεν παρετήρησε καλά τὰ χαρακτηριστικά του.

— Ποιὸς εἶς; εὐὸ; Δεν εἶς; ε-
κείνος!

— 'Όχι Διάνα Μαρέκι, εἶπε ὁ άγνωστος. Δεν εἰμαι ὁ άρραβωνιαστικός σου Ζοές Κορβού. Εἰμαι ὁ Ζάν Ζορνταίν κι' ερχομαι ἔδω γιὰ νὰ σὰς συλλάβῃ ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας.

'Αμέσως τότε, πατέρας και κόρη δέθηκαν χωρὶς νὰ αντίστούν καθόλου. Οἱ άλλες γυναῖκες στεκόταν έντρομες. 'Η Διάνα, άκίνητη με τὰ βλέμματα καρφωμένα ἐπ' αὐτούς ξένους έμιασε σαν άψυχη, σαν νὰ μὴν καταλάβαινε τί τὴν περίμενε. 'Ο άέρας πού έμπαινε ἀπὸ τὴν σπασμένη πόρτα κοίλλουσε ἐπάνω σὸ κορμί της και ξεχώριζε τίς γραμμὲς τοῦ άγαλματένιου κορμιοῦ της.

— Θεέ μου, βοήθησε. Τί θὰ γίνουμε;

— 'Ακουσες εἶπε ὁ αξιωματικός. Έσὺ, γέρο, θὰ μείνεις κλεισμένος μέσα σ' ένα μπουντρούμι ὡς τὴν ἡμέρα πού θὰ δικαστῇς κι' ἡ κόρη σου θὰ έξοριστῇ μαζί με άλλες γυναῖκες.

— Και τὸ σπίτι μας, ἡ περιουσία μας, γιὰ πέσμον, λυτήσουμε!

— 'Ο βασιλιάς διατάσσει ὅπως σὰς εἶπα...

'Η Διάνα τινάχτηκε σαν δαιμονισμένη. 'Αρπάξε τὸν αξιωματικό ἀπὸ τὸ στήθος και τραντάζοντάς τον τοῦ εἶπε:

— Θὰ με δώξεις εὐὸ; Και πού θὰ με βρῇ ὁ Ζοές σαν θάμει μακρὰ; Και τὰ μάτια της λαμποκοποῦσαν.

Μὰ οἱ αξιωματικοὶ δεν εἶχαν καιρὸ νὰ χάνουν.

'Η όμορφιά της δεν μπόρουσε νὰ συγκινήσῃ τίς σκληραγμένες ἀπὸ τὴ μάχη καρδιές τους.

— Εἶλα τῆς εἶπε ὁ Ζορν. 'Ετοιμάσου νὰ σε πᾶμε στὰ τεῖχη Τρέμοντας ἡ Διάνα οίχτηκε στὰ πόδια του. 'Ο πόνος τοῦ χωρισμοῦ τὴν έκανε τρελλή ἀπὸ ἀπελπισία.

— 'Όχι μὴ με δώχνῃς! φώναξε έκτεντικά. 'Αφσέ με κι' αὐτὴ τὴν τελευταία νύχτα, ἔδω. Θὶ μείνω καθήμενη σ' ἐκείνη τὴν πέτρα άμυλητη σαν πεθαμένη. Κανείς δεν θὰ με ἰδῇ, κανείς δεν θὰ με άκούσῃ. φησέ με νὰ περμένω ἔδω τὸν άγαπημένο μου.

Στ' ὀρξίζομαι, πῶς πρὶν ξεμερώσῃ θάχω έξαφανιστῇ.

'Εκείνος τὴν άκουγε ψυχρὸς σαν μάραρο και τ' άγριεμένα μάτια του δεν έδειχναν παρὰ μόνον άνυπομονησία. Σὲ μιά στιγμή οἱ τέσσεροι άλλοι τὴν άρπαξαν με βία.

— 'Αντ' οὗ παιδί μου, αντί γιὰ πάντα φώναξε ὁ γέρος. 'Ο Θεὸς νὰ σοῦ φυλάξῃ τὴ ζωή.

Και τοὺς χώρισαν.

Λίγο καιρὸ αργότερα ὁ Ζάν Ζορνταίν ἦταν καθισμένος σ' ένα

μαξιλάρι στὰ πόδια τῆς ώραιας Ροζελίννας. 'Εκείνη ξαπλωμένη σὲ μιά πολυθρόνα, με τὸ κεφάλι ριγμένο πίσω, χάιδευε τὰ μαλλιά τοῦ νεαροῦ αξιωματικοῦ ἐνῶ ἡ σκέψη και τῶν δύο φτερούγι-
ζε σὴν αὐριανή μέρα πού θὰ γίνονταν οἱ γάμοι των, όταν άξαφνα ἡ πόρτα τῆς σάλας άνοιξε σιγά και μιά γυναῖκα σκεπασμένη με πέπλον παρουσιάστηκε. 'Ο Ζάν σὸ ἀντίκρυσμά της τινάχτηκε όρθιος.

— Ζάν Ζορνταίν, εἶπε μ' ένα βαρὺ τόνο φωνῆς ἡ μυστηριώδης άγνωστος. Αὐτὴ ἡ όμορφη κοπέλλα είναι ἡ άρραβωνιαστική σου;

— Ναι! 'Αλλά ποιά εἶς; εὐὸ πούρχεσαι νὰ ταράξῃς τὴν εὐτυχία μας;

— Ποιά εἰμαι; ἡ Διάνα Μαρέκι. Τί θέλω; Τὴ ζωή σου!.. Ναι εἰμαι ἡ Διάνα Μαρέκι πού σερόνταν ταπεινωμένη στὰ πόδια σου ζητώντας έλεος. Ζητώντας νὰ τὴν άφήσῃς νὰ περιμένη τὸν άρραβωνιαστικό της και σὺ ὁ σκληρὸς τὴν έσπρωξες με τὰ βάμβακα πόδια σου στὴ λάσπη. 'Ε, τώρα, θὰ χάσῃς και σὺ τὴ δική σου άρραβωνιαστική.

— Φτάνει! Φύγε ἀπὸ ἔδω γρήγορα φύγε!

Και φρενιασμένος ὤρμησε ἐπ' αὐτὴν και τὴν άρπαξε.

Τὴν ἴδια στιγμή ἐκείνη τράβηξε τὸν πέπλον πού τῆς σκέπαζε τὸ πρόσωπο. 'Ο κεραυνὸς έπεσε σ' ὅ-
λων τὸ κεφάλι. 'Ο Ζάν τινάχτηκε μακρὰ της. 'Η Ροζελίνα οίχτηκε σὴν άγκαλιά τῆς μητέρας της. Κι' ἡ Διάνα γελοῖσε σαν τρελλή.

— Φοβάσαι λοιπὸν τώρα, γε-
ναίε μου! Ναι κύτίαξέ με καλά!

Εἰμαι χολεριασμένη. Μὰ τώρα ε-
χεις και σὺ ἐπάνω σου τὸ μικρό-
βιο τοῦ θανάτου. Τὰ χέρια σου πού
μ' άγγιξαν είναι τώρα, μολισμένα
και κρατᾶνε τὸν γάρο. Χάιδευε
λοιπὸν τὴν άρραβωνιαστική σου
ὅπως έκανες πρὶν.

'Η Ροζελίνα σὴν, ἀπ ληψία
της θέλησε νὰ ριχτῇ σ' ἡν άγκαλιά
τοῦ άγαπημένου της.

— 'Ο Ζάν άγριεμένος φώναξε:

— Μὴν με πλησιάζῃς δυστυ-
χημένη! Μὴ! Φεύγα μακρὰ μου, δεν
εἰμαι άρραβωνιαστικός σου.

— Εἶναι δικός μου, φιδίθηκε ἡ
Διάνα ὀρμώντας σὴν άγκαλιά του.

Κύττα πῶς μ' άγασπεί, πῶς τὸν
φιλῶ.

Και σαν φρειδι κορματίστηκε σὸ
λαϊμό του κι' έσφιξε τὰ ὑγρά χεῖλη
της στὰ δικά του.

Τοῦ γέμισε τὸ πρόσωπο, τὰ χέρια
τὰ χεῖλη με τὰ συχαμένα φιλιὰ της, οὐρλιάζοντας ἐνῶ ἡ άμοιρη
μάννα τοῦ αξιωματικοῦ κι' ἡ άρραβωνιαστική του στεκόταν βου-
βλι θεαταί τῆς φρικιαστικῆς ἐκείνης σκηνῆς, μὴ μπορώντας νὰ
τὸν βοηθήσουν.

'Εκείνος πάλευε ἀπεγνωσμένα.

Οἱ ὑπηρετῆς δεν τόλμησαν νὰ πλησιάσουν.

'Ο αξιωματικός, ἐπὶ τέλους κατῳρθωσε με κόπο νὰ έλευθερω-
θῇ ἀπὸ τὴν άγκαλιά της χολεριασμένης, ἀλλά ἐκείνη πρόφτασε
και τοῦ δάγκωσε σφιχτὰ τὸ άριστερό του χέρι.

Τότε αὐτὸς με τὸ άλλο τράβηξε τὸ σιλέτο του και τὸ έμπηξε
σὴν καρδιά τῆς Διάνας.

'Ενας τελευταῖος σπασμὸς τίναξε τὸ κορμί της, ἐνῶ τὰ δόντια
της μέναν άκόμη καρφωμένα στὴ σάρκα τοῦ Ζάν.

Μέσα σὴν ἀπελπισία της ἡ μητέρα του έταξε σὸν άγιο
'Ιουστίνον τὸ βαρύτεμον ἐκεῖνο καντήλι, γιὰ τὴν ὕγεία τοῦ γιου
της. 'Ήταν παραμονὴ πρωτοχρονιάς.

'Η παράδοση λέει πῶς ὁ αξιωματικός σόθηκε ἀλλά τὸ χέρι
πού ἡ χολεριασμένη εἶχε δαγκάσει έμεινε γιὰ πάντα παράλυτο.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΣΟΥΛΙΕ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ
"Όταν οἱ άστέρες... μεδοῦν!.."

Λοιπὸν γιὰ ν' ακούσουμε τί κάνουν οἱ άστέρες τοῦ κι-
νηματογράφου όταν πίνουν πολὺ; Μήπως φαντάζεσθε
πῶς γυρίζουν στὰ σπῖτια τους τρεκλίζοντας ἀπὸ τὸ
μεθύσι κι' ἐκεῖ, ἀφοῦ ποῦν ένα φλυτζάνι πικρὸ καφφέ με
λεμόνι, πέφτουν ἥσυχτοι σὸν κρεβάτι γιὰ νὰ τοὺς περάσῃ
ἡ ζαλάδα; Οὔτε κατὰ διάνοιαν! Στὴν 'Αμερικὴ οἱ άστέ-
ρες είναι ὑποχρεωμένοι νὰ... πίνουν και νὰ μεθοῦν! Μάλι-
στα, γιὰτί όταν βρίσκονται σὲ κατάσταση μέθης τότε μό-
νον μπορούν νὰ κάνουν στὸ τὸ πρωτότυπο, τὸ συνταρα-
κτικό! Καί, καθὼς ξέρετε, τὸ συνταρακτικό γεγονός: θαυ-
μάζεται ἀπὸ τὸ κοινὸν όταν μάλιστα διαπράττεται ἀπὸ
κινηματογραφικούς άστέρες.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν κάθε τόσο ὁ διαφημιστῆς τοῦ άστέρος
τὸν παρκαίνει νὰ... μεθύσῃ! Τότε συμβαίνει πανδαιμόνιο.
Οἱ δημοσιογράφοι και οἱ φωτορεπόρτερ, πού ἔχουν προει-

δοποιηθῇ τρέχουν νὰ σημειώ-
σουν τὸ γεγονός και νὰ φωτο-
γραφίσουν τὸν ἥρωα. Και τὴν
άλλη μέρα εκατομμύρια κόσμου
μαθαίνουν πῶς π. χ. ὁ Τζών Ζιλ-
πέρ πέρασε ἀπὸ τὸ Μπρονγού-
οἱ σπρώχνοντας ένα καρροτσά-
κι με σκουπίδια ἐνῶ ἦταν ντυ-
μένος με φράκο και ψηλὸ κα-
πέλλο. Καί τί μ' αὐτό; Κι' ὅμως
εἶναι ἐξαιρετικό, γιὰτί πρω-
ταγωνιστῆς τοῦ έπεισοδίου ὁ
πῆρεξ ένας κινηματογραφικός
άστήρ.

Χορὸς ἀνάμεσα στίς
φλόγες!

'Ειθυμείσθε τὴ Κλάρα Μ-ό-
ου; Τὴν ὥρα, τὴ σαγηνευτική
Κλάρα πού σε κάθε φλμ εὕρι-
σκε τὸν τρόπο νὰ παρουσιάζε-
ται σχεδὸν με τὸ ἴδιο κουστοῦ-
μι, άκριβῶς ἐκεῖνο πού σεῖς κι'
ἐγὼ φορούσαμε όταν ἤρθαμε
σὸν κόσμο! Αἱ λοιπὸν, όταν ἔ-
κανε αὐτὸ τὸ σκέρτσο ἦταν...

μεθυσμένη.

Πρὸ λίγου καιροῦ ἡ γοη-
τευτικὴ Κλάρα έδωσε μιά γιορ-
τὴ σὸ γιὰτ της όταν έξαφνα
μιὰ φωνὴ θαυμασμοῦ έξφυγέ ἀπὸ
τὰ στόματα τῶν προσκεκλημέ-
νων τῆς.

Τὸ γιὰτ ἐκάετο ὁλόκληρο!
Και ποῖος έβγαλε τὴ φωτιά; 'Α-
κριβῶς ἡ Κλάρα, ὕστερα ἀπὸ
ένα γερό μεθύσι. Κι' ἐνῶ οἱ φλό-
γες ὕψωνόνταν γύρω σπὲ τοὺς
προσκεκλημένους, έσβυσαν τὰ φῶτα και παρουσιάστηκε ἡ
Κλάρα ἐν ἀδαιμία περιβολῇ γιὰ νὰ χορεύῃ τὸν «χορὸ
τοῦ κύκνου»! Οἱ προσκεκλημένοι ὡς ἐκ θαύματος έσάθη-
σαν και τὸ μοιραῖο μεθύσι τῆς Κλάρας τὴν έφερε ἐκεῖ πού
βρισκεται ἀπὸ δῶ κι' έναν χρόνον. Στὸ φρενοκομεῖο τῆς
Φλωρίδος!

'Ο Μπάξτερ έκδιαστῆς..

Καμμιά φορὰ ὅμως τὸ μεθύσι φέρνει και ἀπροσδόκητες
έπιτυχίες. 'Ακριβῶς λοιπὸν κάτι τὸ παρόμοιο συνέβη σὸ
Βάρνερ Μπάξτερ, πού δφελεῖ τὴν οὕρηση τοῦ μισθοῦ του
σ' ένα μπουκάλι λικέρ!

Εἶχε προσληφθῇ τὴν ἐποχὴν ἐκείνη ἀπὸ τὴν «Φίξ φιλμ»
και εἶπαι σὸ φιλμ «επαναστατημένη άνατολή». Ένα πρωί,
σὸ διάλειμμα τῆς ἐργασίας, μιά συνάδελφός του τὸν κά-
λεσε σὸ καμαρίνι της ὅπου ἦπε τόσα ποτηράκια λικέρ
ὥστε άδειασε ένα ὁλόκληρο μπουκάλι! 'Αρχισε νὰ κάνῃ

τρέλλες. Φώναζε τὴ συνάδελφό του «Μεγάλῃ δούκισσα» και
τάραξε στίς κλωτσιές τὸν καμαριέρη της. 'Υστερα έδωσε
πενήντα δολλάρια σὸν θυρωρὸ κι' έφυγε Πῆγε σὸ σπίτι
του. 'Αλλά ἡ συνέχεια τῆς ἐργασίας του; Κι' ἔδω άρχίζει
τὸ... νόστιμο! Σὲ λίγες στιγμὲς κατέβησαν ὁ διευθυντῆς
τοῦ στούντιο κι' ὁ ρεζισέρ και τὸν παρεκάλεσαν νὰ ἐπι-
στρέψῃ σὴν ἐργασία του. 'Ο Μπάξτερ ὅμως τοὺς ἀπάντη-
σε: «'Η μοῦ δίνετε μισθὸ χίλια δολλάρια τὴν εβδομάδα
και προκαταβολικῶς ἡ σὰς έγκαταλείπω! Σὰς δίνω πέντε
λεπτά τῆς ὥρας προθεσμία γιὰ νὰ μοῦ δώσετε μιάν ἀπάν-
τηση». 'Ο διευθυντῆς άναγκάστηκε νὰ δεχθῇ τ' ἐν πρόταση
τοῦ Μπάξτερ κι' ἔτσι ἐξηκολούθησε τὸ φιλμ. 'Αργότερα ὁ-
μως ὁ μισθὸς αὐτὸς παρέμεινε πάντα ὁ ἴδιος ἀλλά κι' ὁ
Μπάξτερ έγινε άστήρ πρῶτον μεγέθους!

'Ενα μπουκάλι οἰνό-
πνευμα 10,000 δολλάρ.

Λέγεται πῶς ὁ μεγαλύτερος
πότης τοῦ Χόλλυγουντ εἶναι ὁ
πιὸ μικρόσωμος ἡθοποιὸς ὁ...

Βάρνερ Οὐίλλιαμ. Πράγματι, ένα
βράδυ, ἐνῶ έγευματίζε με μερι-
κούς φίλους και φίλες σ' ένα ἐ-
ξοχικό πανδοχεῖο, εἶδε τὸν ξε-
νοδόχο πού έπινε ἀπὸ ένα μπου-
κάλι πού βρισκόταν κοντὰ του.

'Ο Οὐίλλιαμ τότε ζήτησε νὰ τοῦ
δώσῃ ὁ ξενοδόχος ένα ποτήρι
ἀπὸ ἐκεῖνο πού περιείχε τὸ
μπουκάλι. 'Ο ξενοδόχος τοῦ ἀ-
πάντησε:

— Μ' αὐτὸ εἶναι ένα πιοτὸ
πού δεν κάνει γιὰ τὰ λεπτεπί-
λεπτα στομάχια, άγαπητὴ κύριε!

Εἶναι καθαρὸ οἰνόπνευμα.

'Η ἀπάντησὶς τοῦ ξενοδόχου,
ὡς φαίνεται, ὑπῆρξε προσβλητι-
κὴ γιὰ τὸν Οὐίλλιαμ γιὰτί ἀμέ-
σως άρπαξε τὸ μπουκάλι και τὸ
ἤπιε μέχρι τελευταίας σταγόνας!

Μισὴ ὥρα αργότερα τὸν ανέβρα-
σαν μ' ὁλοθυμισμό σὸν αὐ-
τοκίνητό του και τὸν ὡδήγησαν
σ' ένα ξενοδοχεῖον ὕπνου κι' ἐ-
κάλεσαν γιὰτρό. 'Ο Οὐίλλιαμ
με τὸν καθαρὸν αέρα τοῦ δρό-
μου, συνῆλθε και έκανε μόνον
ένα λάθος. 'Αντὶ νάπῃ στὸ δωμα-
τιό του, μῆκε σὸ δωματίο μιάς
χαριτωμένης δεσποινίδος ἀπὸ
τὸ Μπόστον. 'Ήταν σκοτεινὸ.
Και μέσα σὸ σκοτάδι πῶς μπο-
ροῦσε νὰ βρῇ τὸν διακόπτη τοῦ ηλεκτρικοῦ;

'Αρχισε λοι-
πὸν νὰ γδύνεται κοῖ σε λίγες στιγμὲς ρίχτηκε σὸν κρεβάτι.
Τι, ἀλλὰ ὡς διὰ μαγείας βρέθηκε ξαπλωμένος σὸν πάτωμα!

'Αναψε τὸ ηλεκτρικὸ φῶς κι' ἀμέσως ἡ δεσποινὶς ἀπὸ τὸ
Μπόστον άρχισε νὰ φωνάζῃ. 'Εσήκωσε σὸ ποδάρι ὁλόκλη-
ρο τὸ ξενοδοχεῖο, και σὸν διευθυντῇ και τὸ ὑποθητικό
πρόσωπικὸ πούτρεξε έλεγε πῶς ὁ Βάρνερ ἀπεπειράθη νὰ
τὴν βιάσῃ!

Μάταια ὁ δυστυχὴς Βάρνερ προσπαθοῦσε ν' ἀποδείξῃ
πῶς ἦταν ὀθῶος και πῶς τὸ έπεισόδιο ἦταν ἀποτέλεσμα
τῆς μέθης του. 'Η δεσποινὶς τοῦ έκανε μήνυση και ὕστερα
ἀπὸ λίγον καιρὸ πού έγινε ἡ δίκη, ὁ Βάρνερ έπληρώσε
πέντε χιλιάδες δολλάρια ψυχικὴ ὀδύνη σὴν δεσποινίδα.

Τὸ μεθύσι ὅμως αὐτὸ τὸν άρρώστησε κι' ἐπλήρωσε ἄλ-
λες πέντε χιλιάδες σὸν γιὰτρό κι' ἔτσι ένα μπουκάλι οἰ-
νόπνευμα τοῦ έστόλχησε 10.000 δολλάρια.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

397

τάτο αν θα έπρεπε να τον ξαναρρίψει στον Χοϊντελνόν ή να τον παραδώσει στο μαχαίρι του Μπουά Ρεντόν.

‘Αλλά χωρίς άλλο μέσα της κυριαρχούσε ένα άλλο συναίσθημα, ένα από κείνα που γεννιόνταν και αναπτύσσονται στη φλογερή φαντασία της με την ταχύτητα των κυκλώνων.

—Λυπούμαι, είπεν, γιατί δεν τους γνωρίζετε! Θά τους τιμωρούσα εγώ ή ίδια αυστηρότερα, από όσους σεις πού δεν θα μπορούσατε να το κάνετε ποτέ. Είναι δίκαιον να προστατεύω την ζωή αυτή που άψηφισατε προς χάριν μου!

—Αυτή η ζωή σας ανήκει κυρία μου. ‘Α! Μεγαλειότηά της, έξηκολούθησεν με ένα φρικίασμα από συγκίνηση, λέτε ότι όλοι σας δηλώνουν το ίδιο. ‘Αλλά εγώ τά λέγω αυτά με την καρδιά μου, με το μυαλό μου, με όλην μου την ύπαρξιν! Γι’ αυτό πού εκάνατε στη Ροζελίς, κυρία μου, σας προσφέρω τη ζωή μου!

Η Βασίλισσα έφρικίασεν! Μιά σκοτεινή φλόγα έφώτισε για ένα δευτερόλεπτο τα βαθεία της μάτια και είπεν.

—Για εκείνο πού έκαμα στη Ροζαλίς!

Τρομερές σκέψεις της ήλθαν. ‘Αν δεν ήταν η τύχη του συνειδότης, πάντως ήταν η φρίκη και ίσως της έφάνη ότι το πεπρωμένον της έδινε μία προειδοποίησιν! Την άλλη στιγμή έδωξε τις ίδεες αυτές.

Η Ροζελίς ήτο νεκρή, ό Σαϊτάνο του τό διεβεβαίωσε.

—Μου προσφέρετε τη ζωή σας, είπεν. Την πέρνω! Είπατε λοιπόν αποφασισμένος να με υπερασπισθήτε αν άπειληθώ, να τοποθετήσετε μεταξύ της δυστυχίας και έμένα την ζωιανή άσπίδα της πιστής σας καρδιάς;

—Διατάξατε, Μεγαλειότηά της! είπεν ό Πασσαβάν.

‘Εκείνη γύρισε τα γεμάτα πάθος μάτια της επάνω του και αυτός αισθανότανε ότι θα λιποθυμούσε από την πίεσιν μιας τρομερής αγωνίας.

—Διατάξετε, έψιθύρισε.

‘Εκείνη έσκυψε, κατέβασε την φωνήν, τον έκύταξε χαϊδευτικά και του είπε.

—Είπατε αποφασισμένος να κτυήσετε τους έχθρους μου; ‘Ακούστε υπάρχουν στο Παρίσι, τί λέγω; υπάρχουν στο ανάκτορον του Σαιν—Πώλ μία ύπαρξη πού είναι το μαρτύριο της ζωής μου. Δεν υπάρχει ανάπαυσις για μένα! Αισθάνομαι ότι η ύπαρξις αυτή με έχει καταδικάσει σε θάνατον! Ξέρω ότι θα πέσω από τα κτυήματά της! Με τό μαχαίρι ή τό δηλητήριο, θά κτυπηθώ! Τό έγκλημα είναι εκεί στη βασιλική κατοικία, πού με παραφυλάει. Θέλετε να με σώσετε;

—Τό θέλω! είπεν πυρέσσων ό Ιππότης!

—Είναι μία γυναίκα, έξηκολούθησεν ή ‘Ιζαμπώ με μία φωνή πιδ χαμηλή!

‘Ο Πασσαβάν έφρικίασεν.

—Μιά γυναίκα!

—Νά, διατάξετε! Γιατί είναι μία γυναίκα! Γιατί δεν μπορώ να την φθάσω. Γιατί εκείνος πού θά τολήση να θίξη αυτή τη γυναίκα, αυτή την ύποκρίτρια κόρην, την έλεεινή, θά διατρέξη κίνδυνον θανάτου. ‘Υποχωρείτε και όμως βεβαιώνατε ότι η ζωή σας μου ανήκει...

—Ω μη φοβείσθε, υπάρχουν άνδρες γύρω τους και θά χρειασθώ να τραβήξετε το σπαθί.

Πρό παντός υπάρχει ό γέρον Σιαμπιέρ, πού είναι ένας δυνατός δράκοντας σας προειδοποιώ, γιατί ήδη έκακοποίησε τρείς από τους δυνατωτέρους μου όπαδούς.

Είναι ένας τρομερός και έπιμονος υπερασπιστής. Σκοτώστε μου αυτόν... και έπειτα, για την κόρην θά λιώμε.

—Ξίφος κατά ξίφους, κυρία. ‘Αν πρόκειται γι’ αυτό,

τότε γίνομαι ό Ιππότης σας! Αυτόν τον άνθρωπον θά τον προκαλέσω και θά πεθάνω από το χέρι μου άφ’ ού μου λέτε ότι θέλετε τον θάνατόν του! ‘Αλλά αυτήν την κόρην δεν μπορώ να την μάθω;

Η ‘Ιζαμπώ άντελήφθη ή ένόμισεν ότι άντελήφθη ότι ό Ιππότης της άνήκε ψυχή τε και σώματα.

—Θά σας την δείξω! είπεν. Η ‘Οδέττη έχάθη, είπε μέσας της.

‘Επειτα άπλωσε τό χέρι της στον Ιππότην ό οποίος ύπεκλήθη και αισθάνθη έναν τιναγμόν από τό κεφάλι έως τα πόδια, όταν αισθάνθη ότι τό χέρι αυτό στηριζόταν με δύναμιν σιά χείλη του!

—Πηγαίνετε, του είπεν με τη μεθυστική φωνή της. Νύ εισθε έτοιμος Νύκτα και ήμέρα περιμένετε την είδοποίησή μου. ‘Όταν ό άπεσταλμένος μας θά έλθη να σας ζητήση, αυτό θά πη ότι ή ώρα να κτυήσης έφθασε... Η ώρα να με σώσης ή να πεθάνης! ‘Όσον άφορά την κόρην θά σας την δείξω αύριον. Γιατί αύριον, Ιππότη, σας περιμένω όχι έδω στο ανάκτορον του βασιλέως, μέσα στο πλήθος αυτό όπου δεν έχω ούτε έναν άληθινόν φύλον, αλλά στο δικό μου ανάκτορον. Και τότε μόνον θά σέ κάμω ώστε να με έννοήσης καλύτερα και θά μάθης ποία είναι ή ‘Ιζαμπώ της Βασιλίας.

Σε μία τελευταία χειρονομία της ‘Ιζαμπώ ό Πασσαβάν άποσύρθη και άμέσως ό άλλοι την περικύκλωσαν.

—Ποία είναι αυτή; έσκέπτετο ό Πασσαβάν.

‘Εχάθη μέσα στους στροβύλους. Η διασκέδαση έξακολουθούσε. ‘Ο θόρυβος, τά γέλια, οι προκλήσεις, τά μειδιάματα, τά φιλήματα, οι άναστεναγμοί. ‘Αλλ’ ό Πασσαβάν άδιάφορος σ’ όλα αυτά, έξακολουθούσε να σκέπτεται:

—Είναι σι’ αλήθεια σ.χαμερή ύπόθεσις Νά σκοτώσω... εγώ! Νά σκοτώσω μία γυναίκα! ‘Εστω ξίφος έναντίον ξίφους. Τι μου έκανε αυτός ό Σιαμπιέρ;

‘Ενας πυρετός του έκαίγε την ύπαρξη. Δεν ήτο τώρα ό άγνωστος. Γνωστοί μεγιστάνες του μιλούσαν γιατί ήλπιζαν να τό παρατηρήση αυτό ή βασίλισσα. Προσκήσεις, συγχαρητήρια, υπόκωφες άπειλές άνακατεμμένες με κοπιμένα. ‘Ομορφες γυναίκες τον κυττούσαν με πάθος, έτρίβοντο επάνω του στο πέραςμά τους. Και αυτός, σαν να τάειχε χαμένα σκεπτόταν.

—Αυτή είναι ή φωτιά πού μεθάει, της οποίας ή ματιά άναψε τό αίμά μου. Και αν πραγματικώς άπειληται όπως τό λέη; ‘Εκείνη περιποιήθηκε την Ροζελίς. Δεν της χρωστάω τη ζωή; Δεν της τό ύπεσχέθηκα;

‘Επάνω από τους γυμνούς όμως έβριζε μία ματιά προς τον θρόνον και είδε ότι όλοι είχαν άποτραβηχθί.

‘Ενας άνδρας ντυμένος με βασιλική μεγαλοπρέπεια της μιλούσε με χαμηλή φωνή. ‘Ο Ιππότης άνεγνώρισε τον δούκα της Βουργώνης. ‘Εννοίωσε στην καρδιά του τό κάψιμο ενός καυμένου σιδήρου. Θά έδινε δύο χρόνια από τη φτωχή του ζωή για να μάθη. ‘Εβλεπε τό μειδίαμα της βασίλισσας και την λαμπερή ματιά της. ‘Ασφαλώς μιλούσαν για έρωτα.

—Αλήθεια, για έρωτα τρομερό. Γιατί να τί έλεγαν;

—Αύριον την νύκτα, έλεγε ή βασίλισσα, Λουδοβίκος της ‘Ορλεάνης θά είναι σπητή μου. θά τον διώξω κατά τάς 11 ή ώρας. Για να πάη στο μέγαρόν του θά πρέπει να περάση από την όδον Βιέγι—Μπαρμπέτ.

—Αύριον στάς 11 ή ώρα άπνήνισε Γιάννης ό ‘Ατρώμητος, θά υπάρχει κάποιος πού θά παραφυλάη στην όδον Βιέγι—Μπαρμπέτ.

‘(Ακολουθεί)

† Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Ο ΣΤΡΑΓΑΛΑΤΖΗΣ

Στραγάλια φρέσκα!... δυνατά στραγαλατζής φωνάζει, αλλά του κάκου... άπ’ αυτά κανείς δεν αγοράζει

Μά νά! εκεί πού περπατεί μία μοσχομάγκα σερπετή, παμπόνηρη μαριόλα, με μία κρυφή τρικλοποδιά τον ξάπλωσε πλατείε φαρδύα με τά στραγάλια όλα.

Και των γειτόνων τά μωρά χημουν με τό κεφάλι, ως ότου πιά του φουκουρά δεν τάφησαν στραγάλι.

Φωνάζουν, δέρνονται, κτυπούν, και με τις φούχτας των άρπουν λουκούμια και παστέλια, και μες σ’ αυτή τη μουσική δυό τρείς κλητήρες παρεκεί ξεραίνονται στά γέλοια.

† Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

‘Από τά μυστήρια της ζωής

‘Η «έρωμένη των Βασιλέων»

Μέσα στην καρδιά της Βουδαπέστης, στο μακρύ και στενό δρόμο πού λέγεται «Κεράλυ—ούτσα» κι’ άκριβώς στο τμήμα εκείνο πού από την πλατεία Ντεάτα πηγαίνει προς τη λεωφόρο ‘Ελισάβετ, υπάρχει ένα σκοτεινό και γραφικό σπίτι, αρκετά βρώμικο, πού πλάγι στην πόρτα του έχει μια μικρή πινακίδα πού γράφει τον αριθ. 10.

‘Όταν ήταν βαρώνη.

Στό τέτατο και τελευταίο πάτωμα αυτού του σπιτιού, σ’ ένα φτωχό διαμέρισμα από τρία δωμάτια, κατοικεί ή κυρία Χριστίνα Κλάνσας πού εξασκεί τό επάγγελμα της μάγισσας. Είναι ήλικίας από 55 έως 60 έτών, αρκετά παλαιά, ύψηλόσωμη και κουρασμένη στην έκφραση του προσώπου της. Αυτή λοιπόν ή γυναίκα πωλεί, σε τιμές πούλ συγκαταβατικές, την έλπίδα ή τον πόνο σ’ εκείνον πού φθάνει ως εκεί άπάνω για να την συμβουλευθή. Τυλιγμένη

σε μία πορφυρένια χλαμίδα με μία ζώνη στη μέση όπου δεξιά κι’ άριστερά είναι ζωγραφισμένα τά σημεία του ζωδιακού, κάθεται σε μία πολυθρόνα πού πρό πολλού καιρού θά ήταν μαύρη, και προστά

της έχει ένα τραπέζι από ψεύτικον έβανο επάνω στο όποιο υπάρχουν, μία νεκροκεφαλή, ένας μαύρος γάτος, αρκετές τράπουλες και άλλα μικρά μαγικά αντικείμενα.

Η κυρία Κλάνσας δέχεται κάθε άπόγευμα και βράδυ και παίρνοντας λίγα χρήματα από τις πελάτισσές της, προσπαθεί να περνά την μίζερη ζωή της.

‘Αλλά ή κυρία Χριστίνα Κλάνσας, δεν είχε πάντα αυτό τό όνομα. Μέχρι τά 1919 είχε τό πραγματικό της’ δηλαδή λεγότανε βαρώνη Τζιζέλα φον Αλλιενμπεργκ και άνηκε σε μία από τις πιδ γνωστές άριστοκρατικές οικογένειες της Βιέννης. Ποία λοιπόν ειρωνία της τύχης την έκανε να κατέλθη τά σκαλοπάτια της ύψηλης άριστοκρατίας και να φθάση στο θλιβερό επάγγελμα της μάγισσας;

‘Η περιπετειώδης ζωή της.

Πρέπει να ανατρέξουμε στα 1898 όταν ή Τζιζέλα, σε ήλικία 18 έτών βγήκε από ένα άριστοκρατικό κολέγιο της Βιέννης και για πρώτη φορά στη ζωή της παρουσιάστηκε σε μία γιορτή της Αύλης. ‘Εκεί συνήντησε έναν άνθρωπο πού ύπήρξε ή πρώτη αίτια της καταστροφής της.

Τέν αρχιδούκα Φραγκίσκον Φερδινάνδον των ‘Αμβούργων. ‘Ο αρχιδούξ την φλερτάρισε πολύ, τόσο πού φαινόταν έρωτευμένος μαζί της, πράγμα πού έκανε την Βαρώνη να τον έρωτευθί κι’ αυτή μέχρι του σημείου ώστε να νύνη έρωμένη του. ‘Αλλά μία άπρόοπτη άπογοήτευσιν την έπερίμενε. ‘Αφού ίκανοποίησε τό καπρίτσιο του, ό αρχιδούξ της έγνώρισε μία μέρα πώς ό έρωτικός των σχέσεις έπρεπε να τελειώσουν. Τότε ή βαρώνη φόν Αλλιενμπεργκ έδημιούργησε ένα τέτοιο κοινωνικό σκάνδαλο πού είχε μεγάλο άνκτυπο στη μοναρχία και πού έπέφερε τό εξής αποτέλεσμα. ‘Ο Φραγκίσκος Φερδινάνδος έξωρίσθη από τον αυτοκράτορα σε μία μακρινή φρουρά της Γαλλίας κι’ ή Τζιζέλα έξεδιώχθη από την οικογένειά της κι’ έφυγε μόνη για τό έξωτερικό. Η Τζιζέλα τότε ήταν μία γυναίκα έκτάγλου καλλονής, πράγμα πού έσαγήνευσε έναν φοβερόν... μισόγυνη. Τον πρίγκηπα ‘Αδόλφο, δευτερότοκον υιόν του Βασιλέως της Σουηδίας, πού την αγάπησε τρελλά μέχρι του σημείου ώστε να θέλη να παραιτηθί του άξιώματός του και να την παντρευθί. Η Τζιζέλα όμως δεν δέχτηκε ούτή τη πρίγκηπική τύχη. Η ζωή της πιά είχε χαράχθί είχε πη

τό πικρό ποτήρι της άπογοιτεύσεως και του πόνου κι’ θά ρα ήθελε να λησμήνηση τό παρελθόν της άπολαμβάσας χωρίς κανέναν περιορισμό, τη ζωή της. Οι έρωτικές σχέσεις της με τον Σουηδό πρίγκηπα διήρκεσαν δυό χρόνια και διεκόπησαν εξ αίτίας της, γιατί θέλησε να φανή γενναία και να υποχωρήση στις παρακλήσεις πού της έκανε ή βασιλική οικογένεια της Σουηδίας.

‘Ερωμένη του Κάιζερ.

‘Εναν χρόνο άργότερα, πηγαίνοντας στο Βερολίνο, κατώρθωσε να συγκινήση ακόμη και την καρδιά του Γουλιέλμου Β, του Κάιζερ! Τόν όποιον όμως ποτέ δεν αγάπησε με την καρδιά της. ‘Ολοι τότε έγνώριζαν τον παθητικόν έρωτα του αυτοκράτορος για την ώραία Τζιζέλα και ό έρωας αυτός δεν θα τελείωνε σύντομα αν μία μέρα ή Τζιζέλα—άφου έμεινε περίπου έναν χρόνον στην πρωτεύουσα

της Γερμανίας—δεν έφευγε ξαφνικά άφροντας για πάντα τό γερμανικό έδαφος.

‘Αργότερα έγνώρισε κι’ έρωτεύθηκε τον Μέγα Δούκα Κύριλλο της Ρωσίας, τον Σουλτάνο της Τουρκίας κι’ άλλους ακόμη μεγιστάνες. Στα 1910 πού έαναγύρισε για λίγον καιρό στη Βιέννη έκανε ένα σφάλμα τό όποιο κα έστρεψε τελείως την περιπετειώδη σταδιοδρομία της. Δεν μαθεύτηκε ποτέ ή αίτια της καταστροφής ούτης, αλλά λέγεται όμως πώς ή κόρησσα Μαρία—Θηρεσία φόν Χόλενχάους πού έδηλητηριάσθη, είχε στενές σχέσεις με ή Τζιζέλα φόν Αλλιενμπεργκ συνελήφθη και κατηγορήθη πώς αυτή ύπήρξε ή δράστης του έγκλήματος. Τρείς πρίγκηπες της Βιέννης ανέλαβον την υπερασπίση της’ ύπέρογκα ποσά διέθεσαν για να κατώρθώσουν να την σώσουν από την καταίκη. Μά όλα ύπήρξαν μάταια. Η κατηγορία ένισχύθη από άποδείξεις και ή ώραία γυναίκα πού τότε μόλις ήταν τριάντα έτών, κατεδικάσθη εις θάνατον.

‘Η σωτηρία της.

‘Αργότερα όμως, χάρις εις έπεμβόσεις ύψηλών προσώπων ή ποιή της έπεριορίσθη εις είκοσι έτών έρκτην. Η Τζιζέλα όμως παρέμεινε μόνον έννέα χρόνια στη

φυλακή γιατί μετά τον πόλεμο, στα 1919 της έδόθη άμνηστεία. Είχε όμως παριέλθει σε αθλιότητα! Είχε χάσει την περιουσία της, την όμορφιά της, την υγεία της, τη ζωή της.

Πήγε λοιπόν στη Βουδαπέστη αλλά δυό μήνες άργότερα κατά την έκρηξη της ρωσικής επανάστασεως πού είχε μεγάλο άνκτυπο στην Ούγγαρία, συνελήφθη από τους μπολσεβίκους κι’ ένεκλείσθη στα όπόγεια της ‘Αντρας—ούτς.

‘Απ’ εκεί κατώρθωσε να φύγη για την Ρουμανία κι’ έξηγεσε στο Βουκουρεστι σε άπερίγραπτη αθλιότητα μέχρι ότου άνεγνωρίσθη ή άθωότης της και στα 1922 ήδυνήθη να επιστρέψη στη Βουδαπέστη.

Στή σοφίτα...

Και τώρα, από δω και 13 χρόνια ή «έρωμένη των Βασιλέων», ή λατρευμένη ένός αυτοκράτορος, έντε βασιλέων, και δέκα τεσσάρων βασιλικών πρίγκηπων, περνά τη δύστυχη ζωή της σε μία σοφίτα. Και κανείς δεν ξέρει πώς έκείνο τό χέρι πού άνακατεύει τις βρωιές τράπουλες, μία μέρα τή φιλήθηκε και χαϊδεύτηκε από τους πιδ ισχυρούς άνθρώπους του κόσμου...

Σ' ἐ μιά παραλιακή ταβέρνα τῆς Λισσαβώνας ὁ γερο-καπετάνιος Μπορθολομιού ἐπέμεινε σώνει καὶ καλά νὰ πῇ γιὰ τὸ θρόνο τῶν θησαυρῶν τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ Μπ. λέκ Γρηρ. Ὁταν στὸ κέφι καὶ οἱ ναυτικοὶ τῆς παρέας τὸν κοροϊδεύαν.

«Ἀκοῦστε, ἀκοῦστε, παιδιά. Ὁ Γκρήρ ἦταν ἕνας τροτσωρὸς πειρατῆς, ὁ ὁποῖος ἐλυμαίνετο τὰς Ἀνατολικὰς δὲν, ἐδῶ καὶ ἑκατὸ φρόνια. Εἶχε μιά μεγάλη σκοῦνα πῶνομαζόταν ἡ «Εὐγενής Μαρία». Τὸ ἀπαίσιο πλήρωμα τῆς λεηλατοῦσε πόλεις, χωριά καὶ διάφορα πλοῖα, ἔτσι ὥστε ἡ σκοῦνα εἶχε μεταβληθῇ σὲ θησαυροφυλάκειο. Μέσα σ' αὐτὴν ἀμπάριατες ὑπῆρχαν σωροὶ ἀπὸ χυσοῦ, ἀσημι καὶ πολύτιμες πέτρες...»

«Ἦρθε ὁμως καιρὸς ποὺ τὰ νερά τῆς θάλασσας ἐγίναν πολὺ θερμά γιὰ τὸν Μπλέκ Γκρήρ καὶ τοὺς αἰμοδιψεῖς συντρόφους του. Ἐτοὶ ἀποφάσισαν νὰ πλεύουν στὴν Εὐρώπῃ διὰ μέσου τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ. Τὸ ταξεῖδι ὁμως αὐτὸ ἦταν μοιραῖο νὰ μὴν πραγματοποιηθῇ. Τὸ πειρατικό τους καράβι συνάντησε μιά βλαστὴ τῆς ἑλλάδας, κ' ἡ σφοδρὴ τρικυμία τὸν παρέσυρε στὰ νότια μέρη.

Ἐτοὶ μιά σκοτεινὴ νύχτα ἐξώκυλε σὲ ὑφάλους ἀπὸ κοράλια...»

Οἱ περισσότεροι ἀπ' τὸ πλήρωμα πνίγηκαν, ἀλλὰ ὁ Γκρήρ μὲ μισὴ ντουζίνα συντρόφους τοῦ πρόφθασαν νὰ ρίξουν στὴ θάλασσα μιά βάρκα, νὰ μπουκνέει μέσα σ' αὐτή, νὰ κωπηλατήσουν διὰ μέσου τῆς λιμνοθάλασσας καὶ νὰ ποβιστοῦν στὸ νησί ποὺ περιβαλλόταν ἀπὸ ὑφάλους. Τὴν νύχτα ἡ σκοῦνα ἀπ'μακρὸν ἔβλεπε μακρὰ ἀπὸ τὰς ὑφάλους καὶ βυθίστηκε στὰ βαθειὰ νερά. Ὁ Γκρήρ ἦταν προνοητικὸς καὶ κρυφὰ ἀπ' τοὺς εἶχε πάρει μαζί του ὅ,τι μπορούσε πολὺτιμο ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς του.

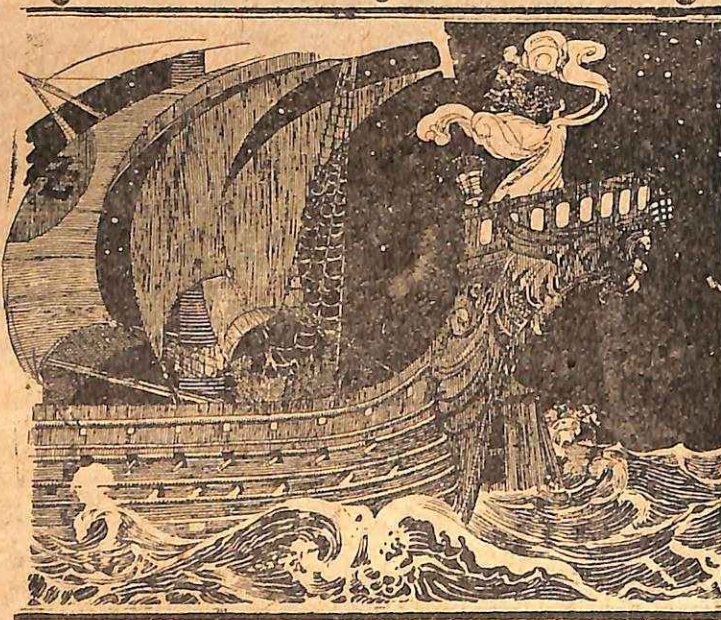
Τάκρυνε σ' ἕνα μέρος τοῦ νησιοῦ τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι. Σκότωσε προδοτικὰ τοὺς συντρόφους τοῦ τὴν ὥρα ποὺ κοιμόντουσαν καὶ κατόπιν ἐφοδίασε τὴν βάρκα μὲ ὅλα τὰ χρειώδη ποὺ εἶχε, κι' ἀνοίχτηκε στὸ πέλαγος. Μὲ λίγες μέρες τὸν βρῆκαν μέσα στὴ βάρκα ἀνάσθητο, ἰθαγενεῖς ψαράδες μαργαριταριῶν, τὸν μετέφεραν στὴν κατασκήνωσιν τοῦ νησιοῦ τοὺς καὶ ἐκεῖ τὸν περιποιήθηκαν ὥσπου ἀνέλαβε...

Ἀργότερα βρέθηκε ἀπὸ μερικοὺς Εὐρωπαίους περιηγητές, στοὺς ὁποίους λίγες στιγμὲς πρὶν πεθάνῃ διηγήθηκε τίς περιπέτειές του καὶ τὴν ὑπαρξὶ τοῦ θησαυροῦ... Ἐκεῖνοι ὁμως δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν κανένα ἴχνος τοῦ θησαυροῦ τοῦ ἀντιναυτοῦ.

Αὐτὸς ἦταν, παιδιά, ὁ πειρατικὸς θρόλλος ποὺ διαδιδόταν σὲς Νότιες θάλασσες ἀπὸ στόμα σὲ στόμα μὲ τὸ πέρασμα τῶν χρόνων. Στὸ μεταξύ αὐτὸ φυσικὰ ὑπῆρξαν πολλοὶ κατεργαροὶ, οἱ ὁποῖοι ἐξηπάτησαν διαφόρους τυχοδιώκτας στέλντάς τους ἐπὶ τὴν βάσει ψεύτικων χαρτιῶν δὲ ἀνύπαρκτα νησιά, γιὰ νὰ βροῦν τὸν κρυμμένο θησαυρό.

Ἦμουν κυβερνήτης ἑνὸς μικροῦ ἀτμοπλοίου καὶ μετέφερα τὸ ταχυδρομεῖο ἀπὸ τὴν Αὐστραλία σ' ἄπομακρυσμένα κι' ἄγρια ἐκεῖνα νησιά. Ἐνα πρωὶ λοιπόν, καὶ πρὶν σηκώσω ἄγκυρα ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς νήσου Σούβα, ἀνέβηκα στὸ κατάστρωμα νὰ μὲ δῇ ἕνας νεαρὸς Ἑγγλέζος, τὸ πολὺ ὡς εἴκοσι τριῶν χρόνων. Συνεστήθηκε ὡς Πέτερ Ἀκτον, καὶ μοῦ ὑπέβαλε μιά πρόταση: Μοῦ ζήτησε νὰ τὸν ἀποβιβάσω αὐτόν καὶ τοὺς ἰθαγενεῖς Ἰνδοὺς τοῦ σὲ μιά ἐρημική καὶ σπανίως ἐπισκεπτομένη νῆσο, τὴν ὁποία μοῦ εἰδείε στὸ χάρτι. Μοῦ εἶπε ὅτι ἦταν γεωλόγος—δὲχως φυσικὰ νὰ μὲ πείσῃ γ' αὐτό—κι' ὅτι εἶχε σταλῇ ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν νὰ μελετήσῃ τὴν ἀύσθησιν τῶν βράχων τοῦ ἐν λόγω νησιοῦ...

Μολονότι τὸ νησ. αὐτὸ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΡ-

δὲν β. ισκόταν στὸ δρομολόγιό μου, ὥστόσο ἐπειδὴ ἦταν πρόθυμος νὰ μὲ πληρώσῃ καλά, δέχθηκα καὶ τὸν πῆρα μαζί μου...

Φυσικὰ, ἐπρόκειτο γιὰ τὸ νησί τοῦ Γκρήρ, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τῷμαθα παρά ὅταν ἐπέστρεψα ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες στὸ νησί γιὰ νὰ παραλάβω τὸν Ἑγγλέζο καὶ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς καὶ νὰ τοὺς ὠδηγήσω πάλι στὴ νῆσο Τούβα. Θέλετε τώρα νὰ μάθετε, πῶς πληροφορήθηκα τὴν ἀκριβῆ θέσιν τοῦ θρυλλικοῦ νησιοῦ; Ἡ ἱστορία αὕτη εἶναι ἐνδιαφέρουσα καὶ εἶχε ἕνα ἀπρόοπτο τέλος.

Φαίνεται ὅτι ὁ νεαρὸς Ἀκτον εἶχε φθάσει στὸ Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας ἀπὸ τὴν Ἀγγλία πρὶν ἑξή μῆνες, ἀπὸ τότε ποὺ μ' ἐπεσκέφθηκε στὸ πλοῖο. Μαζί του εἶχε ἕνα μικρὸ κεφάλαιο κι' ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τὸ πολλαπλασιάσῃ δὲν τὸ δυνατόν γρήγορα. Τὸ παληκάρι αὐτὸ ἀγαποῦσε στὴν Ἀγγλία μιά κοπέλλα, τῆς ὁποίας οἱ γονεῖς δὲν συγκατέτιθεντο στὴν ἐνωσὴν τους καὶ τοῦτο γιὰ τὴν φτωχὴ καὶ δειλὴ δουλειά. Ὁ φιλότιμος νέος ἔβλεπε ἀπὸ τὴν ἀρνησὶν αὐτὴ τῶν γονέων τῆς ἀγαπημένης του, κι' ἀποφάσισε νὰ παῖξῃ τὴν τύχην τοῦ κορώνα—γράμματα καὶ τὸν τρόπο ποὺ σὰς ἀνέφερα παραπάνω.

Ἐνα βράδυ, λοιπόν, τὴν ὥρα ποὺ τριγύριζε ἄσκοπα σ' ἕνα ἐρημικὸ μέρος τοῦ λιμανιοῦ τοῦ Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας, ἀκούσε μιά κρουγὴ καὶ κατόπιν τὸ πλατάγισμα μέσα στὴν θάλασσα ἑνὸς σώματος. Ἐτρεξε στὴν ἀκρὴ τῆς ἀποβάθρας κι' εἶδε κάποιον ἄνθρωπο ν' ἀγωνίζεται μέσα στὰ κύματα.

Ἐβγαλε ταχύτατα τὸ σακκάκι καὶ τὰ παπούτσια του καὶ μ' ἕνα πῆδημα βρέθηκε κοντὰ του. Τὸν ἔσωσε, κι' ἀφοῦ τὸν συνέφερε μὲ τίς ἀναπνευστικὰς κινήσεις ποὺ τοῦκαμε, τὸν συνόδευσε στὸ σπίτι, ἕνα τέταστο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν. Τὸν ὑποδέχθηκε ἐκεῖ ἡ γυναῖκά του, κι' ἐπειδὴ ὁ αὐτόχειρ ἔπεσε πάλι ἀνείσθητος στὸ κρεβάτι, σκέφθηκαν νὰ καλέσουν τὸν γιατρό.

Ὁ ἄντρας τῆς ὁμως ποὺ ἀντελήφθη τὴν πρόθεσίν του αὕτη, εἶπε στὴ γυναῖκά του νὰ πᾶν νὰ φέρῃ.. κρασί! Ἐτοὶ ἡ πιστὴ σύντροφός του βγήκε νὰ πᾶν στὸν μπακάλη κι' οἱ δύο ἄνδρες ἔμειναν μόνοι. Ὁ αὐτόχειρ τότε τοῦ ἐξωμολογήθηκε.

—Προτιμῶ, φίλε, τὸ κρασί ἀπὸ τὸν γιατρό. Μόνον ἂν πιῶ θ' ἀναλάβω. Μοῦ ἐπετέθηκαν κατὰ ἐργάτες τοῦ λιμανιοῦ, μὲ λήστεψαν καὶ κατόπιν μὲ πέταξαν στὴ θάλασσα... Ἀλλὰ τὸ μυστικὸ μου δὲν τὸ ἔμαθον. Καὶ τοῦτο γιὰ τὸ δὲν εἶχα γραμμένο σὲ κανένα χαρτί, ὅπως νόμιζαν, ἀλλὰ χαραγμένο στὴ μνήμη μου.

Κι' ἐπειδὴ πίστεψε ὅτι ὁ σωτήρῃς τοῦ ἦταν ἕνας εὐσυνειδήτος καὶ τίμιος ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος θὰ σκεφτόταν τὴν γυναῖκά του, μετὰ τὸν θάνατό του—ἦταν πράγματι σὲ πολλὴ ἀσχημὴ κατάσταση—τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορίαν τοῦ θησαυροῦ τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ Μπλέκ Γκρήρ.

Ὁ Ἀκτον ταραχθῆκε ὅταν ἀκούσε γιὰ τὴν βυθισμένη σκοῦνα τὴν κατάφορτη μὲ τοὺς ἀνυπολόγιστους θησαυροὺς, κι' ἡ ὁποία δὲν περιμένε παρά τοὺς δῶτες νὰ τὴν ἀνασῶν. Τὸ ἐνδιαφέρον του δὲ κορυφώθηκε ὅταν ὁ ἑτοιμοθάνατος τοῦ εἶπε ὅτι τὴν ἀκριβῆ θέσιν τοῦ θησαυροῦ τοῦ διηγήθηκε τὴν διατήρησιν τῆς μνήμης του... Εἶχε στὴ κατοχὴν τοῦ ἕνα πραγματικὸ σχεδιάγραμμα ποῦ τοῦ τῶχε δώσῃ ἕνας ἰθαγενὴς τῶν νήσων Φίφι, ἀλλὰ ἐπειδὴ φοβόταν μήπως τοῦ τὸ κλέψουν, τὸ κατέστρεψε κι' ἀπο-

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΧΙΠΕΙΡΑΤΟΥ ΓΚΡΗΡ

τύπωσε τὸ σχέδιον στὴ μνήμη του γιὰ νὰ νᾶναι ἀσφαλὲς ἀπὸ κάθε δυσ' ῥεστη περιπέτεια.

—Δὲν εἶχα ποτὲ ἐμπιστοὺς φίλους, στοὺς ὁποίους νὰ μπορῶ νὰ πῶ αὐτὸ τὸ μυστικὸ μου, ἐπρόσθεσε μὲ σβυσμένη φωνή. Κι' οὔτε ἀρκετὰ χρήματα ὥστε νὰ δυνάμωσῃ μιά ἀποστολὴ νὰ πᾶν νὰ βρῶ τὸν θησαυρὸ ποὺ εἶναι κρυμμένος στὸ νησί.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ φωνὴ του ἐγίνε πολὺ ἀδύνατη καὶ δὲν μπορούσε νὰ συνεχίσῃ. Εὐτυχῶς ἐπανήλθεν ἡ γυναῖκά του μὲ τὸ μπουκάλι τὸ μπράντυ στὸ χέρι. Ὁ ἑτοιμὸς ἄνατος ἦιπε ἀπ' αὐτὸ ἕνα ποτήρι. Καὶ τῆς ἔκαμε νόημα νὰ φύγῃ καὶ νὰ τοὺς ἀφήσῃ πάλι μόνοι.

Τότε ἄρχισε νὰ τοῦ κἀνῃ τὴν ἀκόλουθον πρότασιν: Ἦξε-

ρε τοῦ εἶπε, ὅτι τὸ πρωὶ θὰ εἶχε πεθάνῃ. Ὁταν φθισκὸς ἀπὸ πολλὰ χρόνια, καὶ τὸ πέσιμό του στὴν θάλασσα τοῦ εἶχε ἐπιταχύνῃ τὸ τέλος του, ἐπειδὴ εἶχε πάθῃ ἀσθενία ἀλμυρὸ νερὸ στὰ πνευμόνια του. Φυσικὰ ἡ μόνη του σκέψιν ἦταν τὸ πῶς νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν γυναῖκά του μετὰ τὸν θάνατό του. Ὁταν λοιπόν, πρόθυμος νὰ τοῦ ἐμπιστευθῇ τὴν ἀκριβῆ τοποθεσίαν τῆς νήσου, ἐάν ὁ Ἀκτον τοῦ ὑποσχόταν νὰ τῆς μετρήσῃ 200 λίρες εὐθὺς μόλις θέβαινε, καὶ ὅταν εὐρίσκε τὸν θησαυρὸ νὰ τῆς παραχωροῦσε τὸν μισό.

Ὁ Ἀκτον γιὰ τὴν τὴ δουλειά εἶχε ἐκπατρισθῇ: Μιά τέτοια περιπέτεια εὐχόταν ὅλον τὸν τελευταῖο καιρὸ ποὺ θὰ τὸν καθιστοῦσε διαμίδας πλούσιου.

Ἀφοῦ λοιπόν, δέχθηκε τὴν πρότασιν τοῦ ἑτοιμοθανάτου, συζήτησαν τὸ πρᾶγμα λεπτομερέστερα, καὶ κατόπιν χαρούμενος ἀνεχώρησε γιὰ τὸ σπίτι του.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ποὺ ἐπανήλθε στὸ σπίτι τοῦ ἀντρογύνου, ὁ σύζυγος ἦταν νεκρὸς στὸ καρεβάτι. Κι' ἡ γυναῖκά του ἔκλαιγε πικρὰ στὸ προσκέφαλό του.

Ἐκείνη τοῦ ἐνεχείρησε ἕνα φάκελο ποὺ περιείχε τὸ σχεδιάγραμμα καὶ τὴν τοποθεσίαν τοῦ θησαυροῦ τοῦ νησιοῦ, γραμμένη ἐπάνω σ' ἕνα κομμάτι χαρτί. Καὶ ὁ Ἀκτον, σύμφωνα μὲ τὸ ὑποσχέθη στὸν μακαρίτη, τῆς ἔδωσε τίς 200 λίρες... Ἐπρωμηθεύθηκε ἕνα νεώτατο μηχανήμα καταδύσεως, ποὺ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

—Μία θῆτις Ἰνδὴ, προκαλεῖ εἰς τὰς Ἰνδίας ζωηρὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἀπορίαν εἰς τοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους, ἐμφανιζομένη ὡς ἕνα ζωντανὸν παράδειγμα τῆς θεωρίας τῆς μετεμψυχώσεως!

—Ἡ μικρὰ κόρη ἰσχυρίζεται συγκεκριμένως, διὲν διατηρεῖ σαφεῖς ἀναμνήσεις τῆς προγενεστέρης τῆς ζωῆς, δηλοῦσα, ὅτι πολὺ πρὸ τῆς γεννήσεώς της ἦτο σύζυγος ἑνὸς πλοῦσιου ἐμπόρου εἰς τὴν Μούτρα, δπου καὶ ἀπέθανε κατὰ τὴν διάρκειαν ἑνὸς τοκετοῦ.

—Ἡ μικρὰ κόρη περιέγραψε τὴν προγενεστέραν αὐτὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν τῆς τόσον ζωηρὰ καὶ λεπτομερῶς, δεικνύει δὲ ἀκρίβειαν καὶ τῶρα τὴν συμπαθεῖαν ἀπὸ τὴν ἐμπόρην καὶ τὴν «κόρην» τῆς, ὥστε οἱ συγγενεῖς τῆς ἀπεφάσισαν νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ἱστορίαν αὐτήν.

εἶχε ἀνακαλύψει ὁ καθηγητὴς Ρόζερ, κ' ἡ πῆρς τὸ πρῶτο πλοῖο ποὺ ἀναχωροῦσε γιὰ τὴ νῆσο Σούβα, μὲ τὸν σκοπὸ νὰ ἐπιστρατεύσῃ μερικοὺς δῶτες ἰθαγενεῖς, καὶ νὰ κανονίσῃ τὴ μετάβασιν τοῦ στὴν θρυλλικὴ καὶ μυστηριώδη νῆσο τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ Γκρήρ...

Ὁ γέρω—καπετάνιος Μπορθολομιού ἦπιε τὸ ποτήρι τὸ κρασί τοῦ καὶ συνέχισε:

—Πῆραμε, λοιπόν, ὅπως σὰς εἶπα καὶ παραπάνω, μικρὴ ομάδα τῶν ἐξερευνητῶν στὸ πλοῖό μου, καὶ τὴν ἄλλαν θὰ μέρα τ' πρωὶ τοὺς ἀποβιβάσαμε στὴν ἀκτὴ τῆς νήσου μαζὶ μὲ ἀρκετὰς προμήθειες σὲ τροφίμα τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ διαρκέσουν ὡς τὴν ἡμέραν ποὺ εἶχα συμφωνήσει μὲ τὸν νεαρὸ Ἑγγλέζο νὰ ἐπιστρέψω γιὰ νὰ τοὺς παραλάβω. Πράγματι ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες πλησίασα στὸ νησί. ἐπιβίβστηκαν ὅλοι σῶοι καὶ ὑγιεῖς στὸ πλοῖό μου καὶ τοὺς μετέφερα στὴ Σούβα...

Τὸν Ἀκτον τὸν συνάντησα ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἐβδομάδες στὸ Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας, κ' ἐκεῖ μοῦ διηγήθηκε τὰ καθεκτά... Ἐγὼ θὰ σὰς πῶ μόνον τί συνέβη ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ τὸν ἀποβίβασα στὴ νῆσο:

Ἐκεῖ λοιπόν παρ' ὅλες τίς καταδύσεις ποὺκαμαν οἱ ἰθαγενεῖς δὲν βρῆκαν πούθεν τὴ βυθισμένη σκοῦνα. Ὁταν ἐξόχως. Ἐπρόκειτο περὶ μίας συμποικιλίας τοῦ ἀντρογύνου τῶν ἀπατεῶνων, μὲ τὸν ἀποκλειστικὸ σκοπὸ ν' ἀποσπᾶσιν ἀπὸ τὸν ἀφελῆ καὶ εὐφάνταστο Ἑγγλέζο μερικὰς λίρες. Ὡστόσο δὲν εἶχε ἀντηληφθῇ τὴν ἀπᾶτην αὕτην παρά μόνον ὅταν ἐπέστρεψε στὸ Σίδνεϋ, καὶ πῆγε στὸ σπίτι νὰ συναντήσῃ τὴν χῆρα. Ἐκεῖ τὸν πληροφορήσαν, ὅτι τὸ ἀντρογύνον εἶχε ἐξαφανισθῇ. Κατόπιν ἔμαθε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀπατεῶνων ποὺ σκάρωναν ὅλο καὶ κατὰ τέτοιους δουλειὰς στοὺς εὐρωπαίους τυχοδιώκτες...

Ὁ γέρω—Μπορθολομιού, ἄφησε ἕνα παταγῶδες γέλιο,

καὶ πρόσθεσε.

—Τὸ ὥροιο εἶναι παιδιά, διὲν ὁ Ἀκτον ὅταν ἔμαθε τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ ἀντρογύνου, καὶ τὴν ἀπᾶτην ἄρχισε νὰ γελᾷ. Καὶ ἐξέρεται γιὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ νησιοῦ ἐκατοντάδες ἑστίες μαργαριτοφόρων στρεϊδιῶν, ἀξίας 50.000 λίρῶν. Κι' ἔτσι χάρις στὴν ἐξαφάνισιν τῆς ὑποτιθεμένης χήρας, ὁ Ἀκτον ὠφελήθηκε τὸ μερίδιό ποὺ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ τῆς δώσῃ σύμφωνα μὲ τὴν ὑποσχέσιν του.

ΟΥΑΛΤΕΡ ΦΟΣΤΕΡ

ΚΟΣΜΟ

κακοῦ: Κάθε αὐτοκίνητον καὶ κάθε μοτοσυκλέτα ποὺ δὲν θὰ ὠδηγῇται κανονικῶς ἢ θὰ γίνεταί ὀφθαλμικῶς ἢ θὰ σιγματοῦται μ' ἕνα μεγάλο κίτρινο σταυρὸ στὰ πλεῦρά του. Οἱ ἀστυφύλακες τῆς κυκλοφορίας θὰ προσέχουν ἰδιαίτερως τὰ τροχοφόρα μὲ τὸν κίτρινον σταυρὸν.

—Τὰ Μουσεία τοῦ Βερολίνου διαργώνωσαν ἐσχάτως μίαν ἐκθ-σιν πινάκων ζωγραφικῆς καὶ διαφόρων κειμηλίων τῶν στὴν λείψαν τῶν ἐργαζομένων ἐργαστασίων Σίμενς. Ὁ γενικὸς διευθυντὴς τῶν Μουσείων ἐδήλωσεν ὅτι, ἐφ' ὅσον οἱ ἐργάται δὲν ἀποφασίζουν νὰ ἐπισκέπτονται συχνότερον τὰ Μουσεία, ἀπεφάσισαν τὰ Μουσεία νὰ ἐρχῶνται πρὸς τοὺς ἐργάτας...

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΩΤΕΡΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΑΞ ΝΤΕ - ΒΕΖΙΤ

Ο ΟΙΝΟΔΡΟΟΣ ΜΟΥ

(Συνέχεια)

XXIV

Στην σκοτεινή νύκτα φώτα πολλά έσημείωναν την θέσιν του θεάτρου. Όταν το κουπέ μου έστράφησε διάφοροι και πρόθυμοι λακέςδες ήλθαν να με βοηθήσουν να κατέβω και έδένθη να διασχίσω μόνη τόν μακρύν διάδρομον τόν στρωμένον με βελούδινο τάπητα και να περάσω μεταξύ δύο σειρών περιέργων οί όποίοι έσπρώχνοντο γιά να βλέπουν καλλίτερα αυτούς που ήρχοντο !

— Τι ώραία ! είπε κάποιος. Τόν μισθόν μου ένός μηνός γιά να γίνω ιδιοκτήτης της γιά μιά νύχτα μόνο.

Ένα γέλιο μετεδόθη στο πλήθος και μιά άλλη φωνή απήντησεν άμέσως.

— Μην ένοχλείσαι. 'Η θέσις είναι άδεια. 'Η ώραία είναι μόνη.

— Ω, ή ειρωνεία αυτής της σκέψεως ! 'Η άνώδυνη φωνή, άνοιξε βαθύτερα τό τραύμα της καρδιάς μου !

Αλλά δεν είχα τόν καιρόν

να καταγράφω τις έντυπώσεις μου ! Ένας κλητήρας έσπευσεν πρός έμένα, και με ώδήγησε στο θεωρείο Νο 12. Από την πλημμύραν, τού φωτός έως τό θάμπωμα ! Χιλιάδες κεφάλια, που έκινούντο. Τουαλέττες άνοιχτόχρωμες, δίπλα σέ μαύρα έπίσημα φορέματα άνδρών. 'Η σάλλα μου έφάνη σάν μιά φαντασμαγορική εικόνα.

Πίσω μου ό κλητήρας ύπεκλίνετο.

— Αν ή Μυλλαίδη έχη την καλωσύνην να μου ύπενθυμήση τό όνομά της ;

Γύρσια υπερέφανα πρός αυτόν και είπα.

— Τό εισιτήριό μου δεν είναι έν τάξει ;

— Ω, μάλιστα ! Μυλλαίδη ! αλλά έσκεπτόμουν..

Με τό χέρι του έδειχνε τά άδεια καθίσματα του θεωρείου

— Καλά ! πηγαίνετε ! διάταξα δείχνοντας με τό χέρι του την πόρτα.

Έφυγε ! Και τότε ένα μεϊδιάμα άνθισε στά χείλη μου !

‘Η έκπληξίς του ήτο δικαιολογημένη ! Σ' αυτήν την σάλλαν όπου και ή μικρότερη γωνιά ήταν—νοικιασμένη, μόνον τά τρία καθίσματα δίπλα μου έμεναν άδεια και ό άνθρσπος έπίστευε ίσως ότι θά ήρχοντο άλλοι να τά καταλάβουν !

‘Υπερβολική πολυτέλεια ! Καθ' όν χρόνον άνθρσποι που ήταν διατεθειμένοι να πληρώσουν σέ χρυσόν μιά θέση, δεν μπόρεσαν να παρακολουθήσουν την παράστασιν, έγώ από καπρίτσιο κρατούσα γιά τόν έκυτόν μου, τέσσερες θέσεις !

‘Αρά γε αυτές οί κενές θέσεις ήταν ή αίτία που έκίνησε την προσοχήν του κοινού πρός έμένα ; Είδα διόπτρας να γυρίζουν πρός την διεύθυνσίν μου ! και όπουδήποτε και άν

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

‘Η Σιμόνη Μοντανιάν, άναγνώστρια της κ. Ντορντάν, έλαβέν ένα γράμμα από τόν συμβολαιογράφον τού Έβρ, κ. Νταρζίλ να περάση από τό γραφείο του γιά ύπόθεση που την άφορούσε. Στο γράμμα που της έστειλε, μαζί με τό πατριό της όνομα την έλεγε «σύζυγον Βάλτερ Άντερσον» και ή νέα που ούτε παντρεμένη ήταν, ούτε ποτέ είχε άκούσει τό όνομα αυτού τού Άντερσον, πήγε στο Έβρ να μάθη περί τίνος επρόκειτο. ‘Ο συμβολαιογράφος τη έπληροφόρησε ότι είχε πεθάνει ό κηδεμόν της Μπερτράμ, κι' ότι στα χαρτιά του βρήκε τη ληξιαρχική πράξη τού γάμου της που έγινε στο Λονδίνο τόν Ιούλιο τού 19... δηλαδή πρί τέσσάρων και πλέον έτών. Κατάπληκτη έκείνη έβεβαίωσε ότι δεν είχε παντρευτή ποτέ, αλλά μόλις πρό όλίγων μηνών έφυγε από τις καλόγρες. ‘Ο συμβολαιογράφος δεν μπορούσε να την πιστεύση. Είχε εκεί έν ταξει όλα τά χαρτιά, που άπεδείκνυναν ότι ή Σιμόνη Μοντανιάν είχε παντρευτή τόν Άντερσον κι' απόδειξις ότι ό άνδρας της της έστειλε έπιχορήγηση τριάντα χιλιάδες τό χρόνο. Έπειδή αυτή δεν ήξερε τίποτα, άπεφάσισε και πήγε στο Λονδίνο και ό κεί συμβολαιογράφος Κουοννέτ της άπεκάλυψε ότι μιά άλλη είχε πάρει τόν ονόμα της και έπανδρευθή τόν λ' ρδο Άντερσον, ό όποιος την έδέχθη γιάτι τόγραφε στη διαθήκη του ό πάππος του. Της άπεκάλυψε ότι και ή μητέρα της ήθελε αυτό τό γάμο κι' έκείνη, μ' όλο ότι άντιπαθούσε τόν λ' ρδο, έδέχθη να μείνη μαζί. Ένα πείσμα είχη άνατυχθή μεταξύ τους και διαρκώς ελογόφερναν, έως ότου αυτός ένα βράδυ την άπεκοίμισε με ύπνωτικό και την έκαμε γυναίκα του, πράγμα πού την έκανε να θυμώση. Έδήλωσε ότι θάρρευε κι' έκείνος της είπε ότι θ' αυτοκτονούσε και κατόπιν τούτων τού είπε πώς δεν θά τ'όκανε. Έκτοτε ζούσαν ήσυχoi όταν μιά μέρα είδε ότι ό άνδρας της έκρυβε ένα εισιτήριό θεάτρου. Πήγε τότε κι' έπρομηθευθή ένα διπλανό θεωρείο.

περιγράψω την έντύπωσιν που μου έπροξένησεν ή θέα τών δυό ζευγαριών αυτών.

‘Ο άνδρας μου καθόταν πίσω από την ήθοποιό, τό χέρι του ήταν σφιγμένον επάνω στην πολυθρόνα της. Μερικές φορές έσκυβε μπροστά του χαμογελώντας δολοκλήρος. ‘Η άλλοτε έκείνη γύριζε πρός τά πίσω γιά να του μιλήση και τού μεϊδιάσθ. Πολλές φορές στην αρχή τούς είχα λ' διηκόντα τόν ένα στόν άλλον, αλλά μου ήταν άδιάφορος τότε, ό Βάλτερ Άντερσον άντισταθιτικός, και άνούμην να βλέπω σ' αυτόν τόν άνδρα μου. Σήμερα όρείλω να όμολογήσω ότι τό άποτέλεσμα δεν ήταν τό ίδιο. Την προηγούμενην ό άνθρσπος αυτός έπροθυμοποιείτο να με φλερτάρη, και σήμερα τόν έβλεπα κοντά στην Μώντ Άσόν να δείχνη έτοιμ σέ δλους τόν περίφημον δεσμόν του, την ώραίαν του έρωμένην.

Ένας δυνατός πόνος μου έσφιξε την καρδιά, και όμως τά χείλη μου μεϊδιοσαν και τά μάτια μου έβιάσθησαν να μην κυττάζουν τό ώραίο ζευγάρι, και να πλανηθούν σ' άλλα σημεία της σάλλας.

Και τότε, μόνον, έλυπήθηκα γιά αυτήν την συνάντησιν ! Γιατί να ύποβληθώ σ' αυτόν τόν πόνον ; Γιατί να παρευρεθώ στο θέαμα της ετυχίας ;

Αλλά έδιωξα μακριά μου αυτή την άδυναμίαν ! Και ένα μεϊδιάμα έκδικητικών ήλθε να έξαλλείψη από τά χείλη μου την δσυνήρη πυχή που είχην.

‘Η όρχήστρα άρχισε την ούβερτούρα τού έργου. Μιά θρησκευτική σιγή έπλανάτο στους θεατάς. Άκούγα με μσο κλεισμένα τά μάτια την θείαν μουσικήν τού βιολιού, που φαινόντανε σάν να κλαίη και να πεθάνη, δεν μπορώ να καθορίσω μέσα σέ ποιά άγρια τρικυμία που την άναπα-

στούσαν τά μουσικά όργανα.

Ένα έλαφρό τρίξιμο πίσω μου με έκανε να άντιληφθώ τόν θόρυβο της πόρτας που άνοιγε !

Είδα ένα τεράστιο μπουκέτο από άσπρα τριαντάφυλλα έμπρός μου στην μισοάνοικτη πόρτα ! Έκείνη που τάφερε τά άφησε άμίλητη στο καθίσμα δίπλα μου κι' έπειτα άπεσούρη χωρίς θόρυβον.

Τό έκπληκτα μάτια μου εξέτασαν τά άνθη.

Ποιός λοιπόν στην σάλλαν αυτήν μπορούσε να ένδιαφέρεται γιά μένα και μου τάστειλε ;

Αλλά ένα χαρτάκι ήτο καρφιστωμένο σέ ένα κλαδί της άνθοδέσμης, ένα έπισκεπτήριο.

Έσκυφα και έδ άβασα.

«Στην ώραιότέραν ! Με τάς εύλαβείς προσήσεις μου».

«Δουέ του Κιούμπερλαντ».

Τό όνομα αυτό μου ήταν άγνωστο ! και ήμουνα βεβαία ότι εκείνος που τόγραψε είχε κάνει λάθος. Αλλά ή αύλοια έπαιζε.

‘Η πρώτη πράξις έπαίχθη θαυμασιώτατα από τόν Γαλλικόν θάσον. Ζωηρά έπιδοκιμασία και έπειτα οί θεαταί δισκορπίσθησαν στίς σαλόνια.

Έδίστασα σκεπτομένη άν έπρεπε να πάω στο φουαγιέ. Μιά ένστικτώδης ντροπή με έκράτησε στη θέση μου ! Έμεινα λοιπόν στο θεωρείον με τό μυστηριώδες μπουκέτο από τό όποιον μηχανικά έβγαλα ένα τριαντάφυλλο, που τό έτρωγα με τά άκρα τών δοντιών μου.

‘Η λόζα της Μώντ Άσόν ήταν γεμάτη από άνδρες. Έξω από την πόρταν έσπρώχνοντο άλλοι γιά να φθάσουν έως την ώραίαν ξανθή.

Έξ άλλου ό άνδρας μου και ό Γεώργιος Μπλούμ δεν ήσαν εκεί. Οί δυό γυναικες είχαν μείνει μόνες να δεχθούν τούς έπισκέπτας των. Ένας άπ' αυτούς παρητήρησε την παρουσίαν μου ! Ίσως να ρωτούσε να μάθη, άν με έγνώριζε κανείς.

Είδα την Μώντ Άσόν να γυρίζη τό κεφάλι της πρός τό μέρος μου και να με κυττάξη ! Στο άντίκρουμά μου δύσκολα έκρυψε μιά κίνσιν έκπλήξεως.

Έπειτα σάν να μην έπίστευε στα μάτια της, πήρε τις διόπτρες της και χωρίς βιασύνη τις διήύθυνε, κατ' αρχάς στην σάλλαν και έπειτα τις έσταμάτησε γιά μιά στιγμή επάνω μου.

Τό τέχνασμά της δεν μου διέφυγε.

Με άναγνώρισε και ξαφνιάστηκε γιάτι με βλέπει έδω ! έσκέφθηκα άμέσως.

Αλλά την είδα να σηκώνη έλαφρά τούς ώμους ! Ένόμιζα ότι την άκουσα να λέγη σ' αυτόν που την έρώτησε.

Δεν έξέρω ! Αυτή ή γυναίκα μου είναι έντελώς άγνωστή !

Αλλά την προσοχήν μου την προσήκυσε κάτι τι άλλο.

Ένας άγνωστος έμπαινε στο θεωρείο μου. ‘Υψηλός άδύνατος, τριάντα έτών περίπου, με ώραίον παρουσιαστικόν άληθινά σίκ.

Και ένών ύπεκλίνετο έμπρός μου ζητούσε συγγνώμην γιά θά άθρσπος του !

Έπιτ'ψατε Μυλλαίδη σέ ένα από τούς θερμότερους θαυμαστάς σας να άποθήση στα πόδια σας τάς προρήσεις του !

Αλλά κύριε.. δεν έχω την τιμήν..

Ξεύρω Μυλλαίδη ότι δεν έχω την ευτυχίαν να σας είμαι γνωστός, αλλά έξουσιοδοτήσατέ με να παρουσιασθώ μόνος μου, άφοι δεν βρήκα κανέναν που να μπορη να κάνη αυτήν την εόχρηστηση.

Λίγο σαστισμένη έκλινα τό κεφάλι μου, πράγμα που ένόμιζε ως συγκατάθεσή μου.

Δουέ του Κιούμπερλαντ !

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

— Έδίαβάσα τό όνομά σας πρό όλίγου γιά πρώτη φορά μυλλόρδε, έξηγήσα δείχνοντας τά λουλούδια !

Στά μάτια του έφάνη κάτι τι σάν έκληξις.

Δεν έχω τύχην, είπε με πικρίαν, άφοι ή μόνη γυναίκα δλης της σάλλας που δεν την γνωρίζω, μπορεί να είπη ότι τό όνομά μου της είναι άγνωστον.

Ίσως, μυλλόρδε, να είμαι εξαίρεσις μεταξύ όλων και ή άγνοια μου να είναι προσβληματική γιά σας ! Αλλά θά τό ένοήσετε όταν μάθετε ότι είμαι ξένη.

Είναι μιά μεγάλη λύπη γιά μένα, κυρία μου, τό να μη μπορώ να σας ύπολογίσω μεταξύ τών συμπατριωτίδων μου ! Αλλά άγαπώ πολύ την Γαλλίαν.. Γιατί είσθε Γάλλις, δεν είναι έτσι κυρία μου ;

Μάλλιστα, κύριε.

Μόνον ή χώρα σας, μπορεί να παραγάγη χρώματα τόσον λευκά και μάτια, τόσον μαύρα.

Είμαι πολύ ταραγμένη κύριε, πού..

Πού άκούτε την άλήθειαν να βγαίνει από τό στόμα μου.. Αλλά άν νομίζετε ότι λέγω υπερβολές, τότε κυττάχτε τριγύρω σας. Έκατοντάδες ματιών σας κάνουν τό ίδιο κοπλιμ'ν, έστω, και άν οί μ'ν γυναίκες τό έκφραζον με ζήλεια του, οι δέ άνδρες με θαυμασμόν. Κύτταξα πρός την γειτονικήν λόζα, που άδειασε από τούς έπισκέπτας.

‘Η Μώντ Άσόν, γυρισμένη πρός τό βάθος της σάλλας, μπορούσε με μιά έλαφρή κίνησιν τού κεφαλιού να με παρατηρήση και είδα ότι ήτον άησυχολημένη να κυττάξη τούς θεατάς και ότι ταυτοχρόνως δεν έχανε από τά μάτια της ούτε μιά κίνησή μου.

Χωρίς άλλο με έγνώρισε.

‘Η παρουσία τού Δουκόσ του Κιούμπερλαντ, στο θεωρείό μου την έξέπληττε Παρακολουθούσε τις χειρονομίες του σάν να ήθελε να μάθη πόση οικειότητα είχε μαζί μου.

‘Η σκέψις αυτή μ'έκανε περισσότερο φιλόφρονα απέναντι τού παραδόξου έπισκέπτου μου !

Αυτός έπέμενε να μάθη τό όνομά μου !

Αλλά πρός τι μυλλόρδε; είμαι έντελώς άγνωστή στο Λονδίον ! Έρχομαι άπόψε γιά πρώτη φορά. Και έρχεσθε μόνη !

Μάλιστα, μόνη ! είναι λοιπόν τόσον παράξενον ότι μιά Γάλλις έπιθυμεί να παρακολουθήση σέ ξένη χώρα μιά Γαλλική παράστασιν ;

Τίποτε δεν είναι παράξενο όταν προέρχεται από σας κυρία μου ! ‘Η χάρι σας δεν θά μπορούσε να άκολουθήση παρά δ,τι είναι ώραίον και λογικόν !

Αλλά μου έπιτρέπετε μιά έρώση και μιά άδιακρίσιαν ;

Δεν άγαπώ τούς άδιακρίτους κύριε !

Θά έχω λοιπόν την άτυχίαν να σας δυσχεράσω άπόψε γιάτι μου είναι άδύνατον να κρατήσω την έρώτησίν μου με σαστίζει.

Δύσκολα έκράτησα ένα σήκωμα τών φρειδιών μου.

Μη με καταδικάζετε κυρία μου χωρίς να με άκούσετε.

Ε, λοιπόν κύριε σας άκούω !

Ίδού.. είμαι ύποχρεωμένος να συμπεράνω ότι άφοι είσθε μόνη έδω, άπόψε, είσθε.. έπίσης μόνη στην Άγγλίαν ;

Μιά πονηρή ματιά έφώτισε τό πρόσωπό μου.

Σχεδόν αυτό είναι αλλά δεν τό βρήκατε άκριβώς, είπα χαμογελώντας.

Είσθε μόνη.. αλλά όχι έλευθέρα ;

Ακριβώς.

Και όμως όχι παντρεμένη !

Γιατί όχι ;

Αλήθεια.. παντρεμένη ;

Μάλιστα παντρεμένη.

(Άκούλουεϊ)

ΕΥΘΥΜΑ - ΑΝΕΚΙΔΟΤΑ - ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ;

Διάβολος, ευδατός,
νυχποδαράτος,
τούς θνητούς πλαιῖα.

Κι' όπου κι' αν πηγαίνει
σὲ φυλάς καὶ γέννη
πειρασμούς γεννᾷ.

Διάβολος ευδατός
ἔρχεται τρεχάτος
ἀπο κόσμων πέρατα.

Μόνος του γελά
κι' ἄνδρας κουτουλῶ
μὲ τὰ δύο του κέρατα.

Ἀφανὴς μυαλὰ γανόνει,
τώρα τὴν οὐρὰ του χώνει
καὶ στῶν γυναικῶν τὸ φύλον.

Τόσας ὁμορφιαὶς κυττᾶ
καὶ τῆς Ἐρίδος πετᾷ
τὸ καταραμένον μῆλον.

Καὶ γελά γιατί μ' αὐτὸ
νέα μῆνις 'στὸ λεφτό
φ' ἔγει τὸν ποδόγυρο,
καὶ μὲ ράσσα σεβαστὰ
σὲ καλόγρηαις ὑπρόστα
κάνει τὸν καλογηρο.

Ὅλο σκάνδαλα ζητεῖ
κι' εἰς ἐρήμους περπατεῖ
μὲ μορφήν τῆς Ἀφροδίτης.

Κι' ἐμφανίζεται γυμνός
καὶ πειράζεται σεμνός
καὶ παρθένος ἐρημίτης.

† Γ. ΣΟΥΡΗΣ

πιστέψης, ὅτι πραγματικῶς εἶνε
στραβός.

Ὁ μέγας ἀρχηγὸς τῶν Ἀράβων
Ἑμάγος, περίφημος διὰ τὴν ὑπερβολι-
κὴν του αὐστηρότητα κατὰ τὴν ἀπονο-
μὴν τῆς δικαιοσύνης, συνήντησεν εἰς
τούς ἀγρούς ἕνα Ἀραβὰ, τὸν ὁποῖον
ἐρώτησεν ἂν γνωρίζῃ τὸν Ἑμάγος.

—Δὲν τὸν γνωρίζω, ἀπήντησεν ὁ
κεῖνος, οὔτε θέλω νὰ τὸν γνωρίσω,
γιατὶ διψᾷ καὶ πίνει ἀνθρώπινο αἷμα.
Εἶναι θηρίο ἀνήμερο.

—Κύτταξέ με, τοῦ ἀπήντησεν, ἐγὼ
εἶμαι τὸ θηρίο περὶ τοῦ ὁποίου ὁμι-
λεῖς.

Ὁ ἄραψ τὰ ἔχασε καὶ τρέμων ἀπὸ
φόβου τοῦ εἶπεν:

—Ξέρετε, ἀφέντη μου, ὅλοι σ' ἦν οἱ
κογένειά μου μὴ φορὰ τὸ χρόνο πα-
θαίνου ἀπὸ τρέλλας. Σήμερα, φαίνεται,
εἶναι ἡ ἡμέρα μου.

Ἡ περίφημος αἰοδὸς Ἀντελίνα
Πάττι, δίδουσα παραστάσεις κάποτε
εἰς τὴν Βιέννην, παρεκλήθη νὰ τρα-
γουδήσῃ εἰς μίαν φιλανθρωπικὴν ἐσπε-
ρίδα, τῆς ὁποίας προτοπατὸ ὁ Ρό-
τσιλδ.

—Ὅχι, ἀπήντησεν εἰς τὸν ἱμπε-
σαρίον τῆς Σούρμαν. Ποτέ δὲν θὰ δε-
χθῶ μὲ τὸ δικό μου τραγοῦδι νὰ κά-
μῃ τὸν φιλάνθρωπο αὐτὸς ὁ τσιφούτης
ὁ Ρότσιλδ.

Κάποια κυρία, ἡ ὁποία ἐγύρευεν
ἄνδρα, καὶ εἶχε δύο ὕπ' ὄψει τῆς, ἕνα
γέροντα καὶ ἕνα νέον, ἐξήγησε τὴν
γνώμην τοῦ Φοντενέλ.

—Νὰ σὰς εἰπῶ, ἀπεκρίθη οὗτος.
Ἐγὼ πάντοτε στὸν νοῦ μου μίαν σο-
φὴν ἀγγλικὴν παροιμίαν, ἡ ὁποία μπο-
ρεῖ νὰ σὰς χρησιμεύσῃ: «Προτιμότε-
ρον εἶναι γιὰ τὴν γυναῖκα νὰ εἶναι
θησαυρὸς ἐνὸς γέροντος, παρὰ σκλάβος
ἐνὸς νέου».

Ὁ πατέρας τοῦ Ἀριστοῦ τὸν ἐγ-
γρίνιαζεν ἀδιακόπως, ἀλλὰ δὲν ἐλάμ-
βανε καμμίαν ἀπάντησιν του. Ὁ ἀδελ-
φὸν τοῦ Ἀριστοῦ τὸν ἠρώτησε μίαν
ἡμέραν πῶς κατάρθωσε νὰ μὴ ἀπαν-
τᾷ τίποτε.

—Τώρα γράφω, ἀπήντησεν ὁ ποιη-
τῆς, μὴ κωμῳδία, εἰς τὴν ὁποίαν χα-
ρακτηρίζω ἕνα γέροντα γκρινιάρη.
Μελετῶ τὸν πατέρα μας καί, φυσικά,
δὲν ἔχω καιρὸν νὰ τοῦ ἀπαντῶ.

Ἡ κυρία Κουτσοδόνη λέγει μὲ
χαρὰ σὲ μίαν φίλην τῆς:

—Τί κολακεῖς πού ξέρουν αὐτοὶ
οἱ ζητιᾶνοι. Πρὸ ὀλίγου ἕνας στραβός
μοῦ εἶπεν: «Ὡραία μου κυρία, δώσα-
τέ μου ἕνα διδραχμο.

—Ἀ τὸν κατεργάρη, τῆς ἀπαντᾷ
ἡ καλὴ φίλη, Σοῦ τὸ εἶπε γιὰ νὰ

σεῶν ἔλεγεν εἰς ἕναν χορὸν σὲ κά-
ποιον δημοσιογράφον:

—Τόση ὥρα δὲν ἔφαγα τίποτε καὶ
δὲν μπορῶ νὰ χορεύσω.

—Τὸ καταλαβαίνω, πολὺ καλὰ,
κυρία μου, τῆς ἀπεκρίθη ὁ δημοσιογρά-
φος, γιατί εἶναι γνωστόν, ὅτι νηστικὴ
ἀρκούδα δὲν χορεύει.

Ὅταν ὁ Τζόνσον, διάσημος Ἀγ-
γλος λεξικογράφος, ἐξέδωκε τὸν τε-
λευταῖον τόμον τοῦ περιφήμου λεξι-
κοῦ του, μίαν κυρία τὸν συνεχάρη εἰς
μίαν φιλολογικὴν ἐσπερίδα δοθεῖσαν
πρὸς τιμὴν του.

Ἡ μεγαλειτέρα ἀρετὴ τοῦ λεξι-
κοῦ σὰς, κύριε Τζόνσον, τοῦ εἶπεν ἡ
κυρία, εἶναι ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ
λεξικόν σας καμμία λέξις ἄσμενος.

Ὅλοι εἰς τὴν αἰθούσαν ἐγέλασαν
μὲ τὴν ἀφέλειαν τῆς κυρίας καὶ ὁ
Τζόνσον ἐξήγησε τὸν γέλωτα λέγων:

—Κυρία μου, ἐδώσατε εἰς τοὺς
κυρίους νὰ ἐννοήσουν ὅτι ἐξητάσατε
εἰς τὸ λεξικόν μου τὴν μίαν μετὰ τὴν
ἄλλην δὺς τὰς ἀσέμνους λέξεις.

Μίαν ἡμέραν συνεζήτησαν ἐνώπιον
τοῦ Βερλαῖν ἐπὶ τῆς παροιμίας «Ἐκεῖ-
νο πού θέλει ἡ γυναῖκα ὁ Θεὸς τὸ
θέλει».

Ὁ Βερλαῖν ἐνεβέρη:

—Ὡραῖες ἰδέες θὰ ἔχῃ κάθε τόσο
ὁ Θεὸς ἂν ἀκούῃ τῶν γυναικῶν!

Ὁ μουσικὸς Φρανκέτι, ὅστις ἦτο
πλουσιώτατος, ἔλεγε μίαν ἡμέραν εἰς
τὸν Ντ' Ἀννούτσιου, ὅστις τότε μό-
λις ἤρχιζε τὸ φιλολογικόν του στά-
διον:

—Τὰ ἑκατομύρια μου εἶναι οἱ
χειρότεροί μου ἔχθροί.

Καὶ ὁ Ντ' Ἀννούτσιου:

—Εἰς τὸν Ντ' Ἀννούτσιου, ὅστις τότε μό-
λις ἤρχιζε τὸ φιλολογικόν του στά-
διον:

Ὁ μαρκήσιος Σαβινὺ εἶχε μίαν
σύζυγον, τὴν ὁποίαν ὑπερηγάπα διὰ
τὸν καλὸν τῆς χαρακτῆρα καὶ τὰς
ἀρετάς τῆς. Μετὰ τὸν θάνατόν τῆς
ἐνυμφεύθη δευτέραν, ἐντελῶς ἀντι-
θέτου χαρακτῆρος. Μίαν ἡμέραν ἕνας
φίλος του ἀπὸ τὴν Λυὼν μετέβη νὰ
τὸν ἐπισκεφθῇ.

—Καὶ πού εἶναι ἡ σύζυγός σας!

τὸν ἐρώτησεν.

—Ἡ σύζυγός μου εἶναι εἰς
τούς οὐρανούς. Ἀλλὰ ἡ μαρκήσια
Σαβινὺ εἶναι εἰς τὸ δωματίον τῆς.

Ὁ κ. Παντογνώστης κάμνει μάθη-
μα φυσικῆς εἰς τὸν υἱόν του.

—Θὰ σοῦ κάμω ἕνα ἐρώτημα καὶ
πρόσεξε νὰ ἀπαντήσῃς καλὰ ὥστε νὰ
μὲ εὐχαριστήσῃς. Ὅταν τὸ νερὸ βρά-
ζῃ εἰς τὸ μπρίκι τί γίνεται μὲ τὸν ἀτ-
μόν, ὁ ὁποῖος ἀναπτύσσεται;

—Πολλὰ πράγματα.

—Πές μου τὸ κυριώτερο.

—Ἡ μαμὰ ἀνοίγει μὲ αὐτὸν τὸ γράμ-
ματὰ σου πρὶν σοῦ τὰ παραδώσῃ.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ε. ΡΟΜΑ

Τὸ ἔμαθε ὁ
Τζούλιο Λατόρε
μόλις βγῆκε ἀ-
πὸ τὸ μπάρ, ὅ-
πὸ δὲν γνω-
στοὺς του πού ἔ-
παιζε μαζί τους
ραμί ἐπὶ τρεῖς ὥρες,
πῶς ἡ Λουτσιάννα Κα-
ρέλλι εἶναι ἐρωμένη
τοῦ Πάολο Στρέτα.

Ἡ Λουτσιάννα Καρέλλι ἦ-
ταν γνωστὴ στὸν ἀριστο-
κρατικὸ κόσμον ὡς μανεκὲν ἐνὸς
μεγάλου οἴκου μόδας. Παρευρι-
σκόταν πάντοτε, μ' ἔξοδα τοῦ οἴ-
κου, στὰ τσάνγια, στοὺς χορούς, στὶς
κούρσες, στὰ θέατρα καὶ λαοσάριζε τὰ
νέα μοντέλλα. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁμοῖα-
ζε καταπληκτικὰ μὲ μίαν ἡθοποιὸν τοῦ κινηματο-
γράφου, δὲν ἄργησε ν' ἀποτήσῃ ἕνα ὄνομα
καὶ πολλοὺς θαυμαστάς. Ἡ εἰδησις λοιπὸν

πῶς ἔγιγε ἐρωμένη τοῦ Πάολο Στρέτα, τοῦ πλουσίου καὶ
ἀριστοκράτου καὶ πῶς τὸν ἀρραβωνιάστηκε ἐπισήμως, ἔδη
μιούργησε χίλια δυὸ σχόλια.

Ὁ Τζούλιο Λατόρε δὴμος, πού ταραχθῆκε μόλις ἔμαθε
αὐτὴν τὴν εἰδησίαν εἶπε:

—Ἡ Λουτσιάννα εἶναι μὴ ὥραία κοπέλλα. Ἀλλὰ ἡ κα-
τάκτηση τοῦ Στρέτα δὲν εἶναι καὶ τόσο δύσκολη γιὰ νὰ
τὴν διαλοῦν παντοῦ.

Ἐπρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια μ' ἕνα χαμόγελο μίσους καὶ
φθόνου, πράγμα π' οὐ ἔκανε τοὺς δυὸ φίλους ν' ἀλληλοκυ-
ταχτοῦν.

—Περλιεργο, εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ πού ἦταν φίλος
τοῦ Στρέτα, νὰ κακολογῇς μὴ ἐντιμὴ κοπέλλα σὰν τὴν
Καρέλλι, γιατί τὴν παντρεύεται τώρα ἕνας καλὸς νέος.

—Τὴν παντρεύετε; Μὰ μὴν λέτε ἀνεπίστευ-
τοῦ!

Ὁ ἄλλος δὲν ἀπήντησε, Κι' ὅταν προχώρησαν λίγο ἀ-
κόμα τὸν ἀφῆκαν κ' ἔφυγαν.

Ἐπιστρέφοντας ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὥρες στὸ σπίτι του, ὁ
Τζούλιο Λατόρε εἶδε μέσα στὸ ἡμίφως τοῦ δρόμου τρία
ἄτομα νὰ στέκουν μπροστὰ στὴ σιδερένια πόρτα τοῦ σπι-
τιοῦ του.

Ὅταν πλησίασε κι' ἀνεγνώρισε τοὺς δυὸ γνωστούς του
πού ἔπαιζαν ραμί στὸ μπάρ πρὸ δυὸ ὥρων, ἐκατάλαβε ὅ-
τι μὲσῳ πῶς καὶ συνέβαινε.

Πράγματι, ὁ ἄλλος, ὁ ἄγνω-
στός του ἐπρσχώρησε καὶ τοῦ
εἶπε:

—Ἐσεῖς εἶσθε ὁ Τζούλιο
Λατόρε;

—Ὁλόκληρος. Καὶ σεῖς;

—Εἶμαι ὁ Πάολο Στρέτα, ὁ
ἡλῆθος, σύμφωνα μὲ
τὴ γνώμη σας, πού θέ-
λει νὰ παντρευτῇ μίαν
γυναῖκα πού μπορεῖ
νὰ τὴν ἔχει ὁ καθέ-
νας.

—Μὰ...

Τὸ εἶπατε σεῖς ἀπόψε
στοὺς δυὸ αὐτοὺς φί-
λους μου ἡ δὲχι;

—Δὲν πρέπει νὰ θυ-
μῶνετε, κύριε, γιατί
τὸ ζήτημα εἶναι λεπτό
καὶ συζητήσιμο. Γι' αὐ-
τὸ λοιπὸν σὰς λέγω
νὰ τὸ ἐξετάσουμε αὔ-
ριο στὸ σπίτι μου ἢ
στὸ δικό σας!.

Ὁ Πάολο τὸν κύτ-
ταξε στὰ μάτια μὲ ἑ-

να ὕψος πού εἰδειχνε πῶς ἡ
θέλη νὰ τὸν χαστουκῇ. Κι'
οὔτε θὰ τοῦ ἦταν δύσκολο
γιατὶ ὁ ἀντίπαλός του ἦταν
ἀδύνατος κι' ἔτρεμε ἀπὸ τὸ

φόβου του.

—Μάλιστα, μπορεῖ νὰ εἶναι κι' ἔτσι.

—Τότε θὰ ἐξηγηθοῦμε ἀμέσως.

—Τὸ πιστεύω κι' ἐγώ.

—Λοιπὸν, ἐγὼ σὰς ζητῶ μόνον ἕνα πρᾶγμα. Μερικὲς
ἀποδείξεις πῶς ὑπῆρξε ἐρωμένη σας Δεῖξτέ μου μίαν τῆς
φωτογραφία, ἕνα ἐνθύμιο, ἕνα γράμμα...

Ὁ Τζούλιο ἔμεινε μὴ στιγμὴ ἀναποφάσιτος. Δὲν τοῦ
φαίνονταν καὶ τόσο σοβαρὸ νὰ φανερῶσθαι σ' ἕνα ξένο τὰ
ἐρωτικά του μυστικά. Ὁ Στρέτα δὴμος ἐπέμεινε.

—Ὅριστε λοιπόν! Θέλετε νὰ περάσετε μίαν στιγμὴ στὸ
διαμέρισμά μου;

—Βεβαίωτατα.

Οἱ δυὸ φίλοι ἔμειναν κάτω. Ὅταν μῆκαν στὸ γραφεῖο
τοῦ Τζούλιο πού ἦταν θαυμάσια ἐπιπλωμένο μὲ βελούδα
καὶ μόγανα καὶ στολισμένο μὲ πολλὰς φωτογραφίες γυ-
ναικῶν, ὁ Στρέτα ἄρχισε νὰ ψάχνῃ ἀνάμεσα σ' αὐτὰς γιὰ
νὰ βρῇ τὴ φωτογραφία τῆς Λουτσιάννας. Μάταια δὴμος.

—Πόσες φωτογραφίες! Καὶ τί ὠραῖες γυναῖκες! Εἴσθε
εὐτυχῆς πού μπορεῖτε νὰ κάνετε συλλογὴ!

—Οἱ γυναῖκες ἀγαπητὲ κύριε, εἶναι πολὺ καπιτωδὲς
καὶ ἀστατες! Μὰ... καθήστε. Θὰ ψάξω ἀμέσως γὰ ὅτι
σὰς ἐ διαφέρει. Βλέπετε εὐτὸ τὸ καλαθάκι Ἐγὼ τὸ ὀνο-
μάζω «κοιμητήριον» γιατί περιέχει ἐνθύμια περασμένων
ἐρώτων. Γράμματα, φωτογραφίες, λουλούδια. Ἴδου καὶ οἱ
ὄροι τῆς Λουτσιάννας. Θέλετε νὰ διαβάσω ἐγώ;

—Ὅχι. Γι' αὐτὸς δὲν ἔχει.

Μὲ τρεμάμενα χέρια ὁ Στρέτα πῆρε μερικά γράμματα
καὶ τοὺς ἔρριξε μὴ ματιά. Βαθεῖα ἀπόγνωση τὸν ἐπλη-
μάζε «κοιμητήριον» γιατί περιέχει ἐνθύμια περασμένων
ἐρώτων. Γράμματα, φωτογραφίες, λουλούδια. Ἴδου καὶ οἱ
ὄροι τῆς Λουτσιάννας. Θέλετε νὰ διαβάσω ἐγώ;

—Ὅχι. Γι' αὐτὸς δὲν ἔχει.

Μὲ τρεμάμενα χέρια ὁ Στρέτα πῆρε μερικά γράμματα
καὶ τοὺς ἔρριξε μὴ ματιά. Βαθεῖα ἀπόγνωση τὸν ἐπλη-
μάζε «κοιμητήριον» γιατί περιέχει ἐνθύμια περασμένων
ἐρώτων. Γράμματα, φωτογραφίες, λουλούδια. Ἴδου καὶ οἱ
ὄροι τῆς Λουτσιάννας. Θέλετε νὰ διαβάσω ἐγώ;

—Ὅχι. Γι' αὐτὸς δὲν ἔχει.

Μὲ τρεμάμενα χέρια ὁ Στρέτα πῆρε μερικά γράμματα
καὶ τοὺς ἔρριξε μὴ ματιά. Βαθεῖα ἀπόγνωση τὸν ἐπλη-
μάζε «κοιμητήριον» γιατί περιέχει ἐνθύμια περασμένων
ἐρώτων. Γράμματα, φωτογραφίες, λουλούδια. Ἴδου καὶ οἱ
ὄροι τῆς Λουτσιάννας. Θέλετε νὰ διαβάσω ἐγώ;

—Ὅχι. Γι' αὐτὸς δὲν ἔχει.

Μὲ τρεμάμενα χέρια ὁ Στρέτα πῆρε μερικά γράμματα
καὶ τοὺς ἔρριξε μὴ ματιά. Βαθεῖα ἀπόγνωση τὸν ἐπλη-
μάζε «κοιμητήριον» γιατί περιέχει ἐνθύμια περασμένων
ἐρώτων. Γράμματα, φωτογραφίες, λουλούδια. Ἴδου καὶ οἱ
ὄροι τῆς Λουτσιάννας. Θέλετε νὰ διαβάσω ἐγώ;

—Ὅχι. Γι' αὐτὸς δὲν ἔχει.

Μὲ τρεμάμενα χέρια ὁ Στρέτα πῆρε μερικά γράμματα
καὶ τοὺς ἔρριξε μὴ ματιά. Βαθεῖα ἀπόγνωση τὸν ἐπλη-
μάζε «κοιμητήριον» γιατί περιέχει ἐνθύμια περασμένων
ἐρώτων. Γράμματα, φωτογραφίες, λουλούδια. Ἴδου καὶ οἱ
ὄροι τῆς Λουτσιάννας. Θέλετε νὰ διαβάσω ἐγώ;

—Ὅχι. Γι' αὐτὸς δὲν ἔχει.

Μὲ τρεμάμενα χέρια ὁ Στρέτα πῆρε μερικά γράμματα
καὶ τοὺς ἔρριξε μὴ ματιά. Βαθεῖα ἀπόγνωση τὸν ἐπλη-
μάζε «κοιμητήριον» γιατί περιέχει ἐνθύμια περασμένων
ἐρώτων. Γράμματα, φωτογραφίες, λουλούδια. Ἴδου καὶ οἱ
ὄροι τῆς Λουτσιάννας. Θέλετε νὰ διαβάσω ἐγώ;

—Ὅχι. Γι' αὐτὸς δὲν ἔχει.

Μὲ τρεμάμενα χέρια ὁ Στρέτα πῆρε μερικά γράμματα
καὶ τοὺς ἔρριξε μὴ ματιά. Βαθεῖα ἀπόγνωση τὸν ἐπλη-
μάζε «κοιμητήριον» γιατί περιέχει ἐνθύμια περασμένων
ἐρώτων. Γράμματα, φωτογραφίες, λουλούδια. Ἴδου καὶ οἱ
ὄροι τῆς Λουτσιάννας. Θέλετε νὰ διαβάσω ἐγώ;

—Ὅχι. Γι' αὐτὸς δὲν ἔχει.

Μὲ τρεμάμενα χέρια ὁ Στρέτα πῆρε μερικά γράμματα
καὶ τοὺς ἔρριξε μὴ ματιά. Βαθεῖα ἀπόγνωση τὸν ἐπλη-
μάζε «κοιμητήριον» γιατί περιέχει ἐνθύμια περασμένων
ἐρώτων. Γράμματα, φωτογραφίες, λουλούδια. Ἴδου καὶ οἱ
ὄροι τῆς Λουτσιάννας. Θέλετε νὰ διαβάσω ἐγώ;

—Ὅχι. Γι' αὐτὸς δὲν ἔχει.

Μὲ τρεμάμενα χέρια ὁ Στρέτα πῆρε μερικά γράμματα
καὶ τοὺς ἔρριξε μὴ ματιά. Βαθεῖα ἀπόγνωση τὸν ἐπλη-
μάζε «κοιμητήριον» γιατί περιέχει ἐνθύμια περασμένων
ἐρώτων. Γράμματα, φωτογραφίες, λουλούδια. Ἴδου καὶ οἱ
ὄροι τῆς Λουτσιάννας. Θέλετε νὰ διαβάσω ἐγώ;

—Ὅχι. Γι' αὐτὸς δὲν ἔχει.

Μὲ τρεμάμενα χέρια ὁ Στρέτα πῆρε μερικά γράμματα
καὶ τοὺς ἔρριξε μὴ ματιά. Βαθεῖα ἀπόγνωση τὸν ἐπλη-
μάζε «κοιμητήριον» γιατί περιέχει ἐνθύμια περασμένων
ἐρώτων. Γράμματα, φωτογραφίες, λουλούδια. Ἴδου καὶ οἱ
ὄροι τῆς Λουτσιάννας. Θέλετε νὰ διαβάσω ἐγώ;

—Ὅχι. Γι' αὐτὸς δὲν ἔχει.

Μὲ τρεμάμενα χέρια ὁ Στρέτα πῆρε μερικά γράμματα
καὶ τοὺς ἔρριξε μὴ ματιά. Βαθεῖα ἀπόγνωση τὸν ἐπλη-
μάζε «κοιμητήριον» γιατί περιέχει ἐνθύμια περασμένων
ἐρώτων. Γράμματα, φωτογραφίες, λουλούδια. Ἴδου καὶ οἱ
ὄροι τῆς Λουτσιάννας. Θέλετε νὰ διαβάσω ἐγώ;

Μιά τραγική ιδέα

Κάθε τόσο συμβαίνουν κάτι γεγονότα πολύ περίεργα για να μην πη κανείς πολύ σπάνια.

Τά διηγούνται μερικοί σε συντροφικές για να περνά η ώρα. Πολλά όμως απ' αυτά είναι κωμικά αλλά υπάρχουν κι' εκείνα που εγκλείουν αληθινές τραγωδίες που δεν είναι και τόσο πιστευτές γιατί δεν εξηγούνται εύκολα.

Ζούσε στο Μιλάνο, πρό ενός περίπου έτους, ένας τραπεζιτικός αρκετά έξυπνος και μ' εξαιρετική ικανότητα στον κλάδο του, μέχρι τέτοιου σημείου μάλιστα που τίποτα δεν γινόταν στην Τράπεζα χωρίς να τον συμβουλευθούν. Και η συμβουλή του είχε πάντα μεγάλο κύρος.

Δυστυχώς μια μέρα, ακριβώς εκείνη που συνεπλήρωνε τα εξήντα του χρόνια, έπαθε από μια έμμενον ιδέα κι' άρχισε να παραπονιέται πως είχε μέσα στο κεφάλι του ένα πουλί που κελαιδούσε ακατάπαυστα, πράγμα που τον έκανε να μην μπορεί να εργαστεί παρά μόνον με πολλών κόπων.

Εκλήθη ο ιατρός ο οποίος προσεπάθησε να πείσει τον τραπεζιτικό πως η ιδέα του ήταν παράλογη.

Αργότερα όμως, βλέποντας πως ήταν μάταιη κάθε λογική εξήγηση, ο γιατρός σκέφτηκε να μεταχειριστή ένα παιχνίδι.

Πράγματι μια μέρα αργότερα άνηγγειλε στον άσθενη πως ήταν ανάγκη να του γίνη μια έγχειρση και στο μεταξυ έπρεπε ν' άκουλουθή μια προπαρασκευαστική θεραπεία που του καθόρισε.

Τήν ημέρα της χειρουργικής επέμβασως, ο γιατρός, έδεσε τα μάτια του άσθενους και του έκανε μίαν έλαφρά τομή στο μέτωπο κι' ύστερα τον έδεσε μ' έναν επίδεσμο και του έλευθέρωσε τα μάτια δειχοντάς του ένα μικρό πουλί που κρατούσε στα χέρια του :

—Νά ο ένοχος! ξεφώνησε.

—Διάβολε! Καλά λοιπόν τ' έλεγα εγώ πως είχα ένα πουλί στο κεφάλι μου! Απάντησε ο άσθενης μ' έναν στεναγμό ανακουφίσως και με μια λάμψη χαράς στα μάτια.

Μετά λίγες ημέρες, άπειλαγμένος πιά από τη έμμενον ιδέα που τον βασάνιζε τόσον καιρό, έπανήλθε στην εργασία του κι' άρχισε να γράφει ένα οικονομολογικό βιβλίο που είχε άργότερα μεγάλη επιτυχία.

Όλοι λοιπόν άχισαν να πιστεύουν στην τελεία θεραπεία του, τόσο που και μια μικρή του έγγονή μια μέρα του είπε.

—Και νά σκεφθί κανείς, παππού, πως κάποτε είχες την ιδέα πως ένα πουλί βρισκόταν μέσα στο κεφάλι σου και κελαιδούσε!

Ο τραπεζιτικός ανατρίχισε και κύτταξε κατάπληκτος την έγγονή του η οποία άμέσως του διηγήθηκε ότι είχε συμβη κατά το διάστημα της δήθεν θεραπείας του και το «κόλπο» του γιατρού ο οποίος τον έθεράπευσε από την έμμενον ιδέα που είχε.

Ο τραπεζιτικός τότε άφηκε το σώμα του να σωριαστή σε μια πολυθρόνα, λέγοντας :

—Νά λοιπόν γιατί νοιώθω το πουλί νά κελαιδθ μερικές φορές μέσα στο κεφάλι μου!

Από την ημέραν εκείνη δεν έθεραπεύτηκε πιά!

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Όταν ο Ναπολέων μετέβη εις το Μιλάνον δια νά χρισθή βασιλεύς της Ιταλίας, έπαρουσιάσθη ενώπιόν του ο καρδινάλιος Μωρύ τρέμων έκ συγκινήσεως.

—Μά τι έχετε, λοιπόν; Ήσυχάσατε, κύριε καρδινάλιε, του είπε ο αυτοκράτωρ.

—Μεγαλειότατε, άπάντησε ο καρδινάλιος, δεν έτρεμα ποτέ μου ενώπιον ενός μεγάλου λαού, αλλά τρέμω ενώπιον ενός μεγάλου άνδρος.

Ερωτούσαν τον ψυχομαχούντα φοντενέλ :

—Πώς πάτε;

—Δεν πάω... φεύγω, άπήντησε.

ΠΩΣ ΠΛΑΣΤΗΚΕ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Για τη δημιουργία της γυναίκας υπάρχουν άπειρες παραδόσεις και μια απ' αυτές είναι κι' η ινδική που γράφουμε παρακάτω:

Στην άρχή έπλασε ο Θεός τον Τβάστρι, τον άνδρα. Όταν όμως θέλησε νά πλάσσει και τη γυναίκα, άνεκάλυψε ότι είχαν σωθή όλα τα όλικά του και δεν είχε πιά άρκετο ύλικό για νά δημιουργήσει τη γυναίκα.

Ο Τβάστρι έμεινε πολλήν ώρα σκεπτικός, μα ύστερα πήρε την άπόφαση και άρχισε τη δουλειά του.

Επήρε τη στοργυλλάδα του φεγγαριού τις κυματιστές γραμμές του φειδιού, την τρεμούλα του χορταριού, την εύλυγισά του καλσμιού, την βελουδινή απαλότητα

του λουλουδιού, την λεπτότητα του φύλλου, το βλέμμα του έλαφιού, την παιχιδιάρικη ζωηρότητα της άκτίνας του ήλιου, τα δάκρυά τω' συνέφων, την αστάθεια του ανέμου, τη δειλία του λαγού, τη φιλαρέσκεια του παγωνιού, την σκληρότητα του διαμαντιού, την γλυκύτητα του μελιού, την αγριότητα της τίγρεως, τη ζέση της φωτιάς, το κρύο του πάγου, τη φλυαρία του κισσοού και τη γλυκειά φωή του αηδονιού, κι' απ' όλα αυτά έδημιούργησε τη γυναίκα!

Όταν τ' έργο του τελείωσε, το χάρισε στον άνδρα.

Όκτώ μέρες αργότερα ήρθε ο άνδρας στον Τβάστρι και του είπε :

—Κύριε, το πλάσμα που μου χάρισε, μου δηλητηριάζει τη ζωή μου. Μιλάει ακατάπαυστα και με κάνει νά χάνω την ώρα μου. Κλαίει με το παραμικρό. Είναι άδιάκοπα άρρωστο και ήρθα για νά σε παρακαλέσω νά το πάρης πίσω το δώρο σου. Δεν μπορώ νά εξακολουθήσω νά ζω με την γυναίκα.

Και ο Τβάστρι άκουσε τη παράκληση του άνδρος και πήρε τη γυναίκα πίσω.

Σαν πέρασαν άλλες όκτώ ημέρες, παρουσιάστηκε πάλι ο άντρας στον πλάστη του, γονάτισε μπροστά του και του είπε :

—Κύριε, η ζωή μου είναι έρημη και δεν μπορώ νά ζήσω χωρίς τη γυναίκα. Δεν μπορώ νά ξεκολλήσω τη σκέψη μου απ' αυτή. Όλη την ώρα έχω μπροστά στα μάτια μου το χαμόγελό της και συλλογίζομαι πόσο ευτυχισμένος με έκαναν τα τρυφερά της χάδια και τα γλυκά λόγια της.

Κι' ο Δημιουργός έδωσε πίσω τη γυναίκα στον άνδρα μόλις όμως πέρασαν τέσσερες ημέρες, ο άνδρας παρουσιάστηκε πάλι στον Τβάστρι.

—Κύριε, είπε, έκανα πάλι τη δοκιμή αλλά είδα πως η γυναίκα που δημιούργησε για νά μου δώσει τη χαρά μου χαρίζει δυστυχία. Οι στενοχώριες και οι πίκρες που μου δίνει είναι μεγαλύτερες από τις απολαύσεις που μου προσφέρει. Πάρε την πίσω, Κύριε.

Η ύπομονή όμως του Τβάστρι είχε πιά εξαντληθή.

—Φεύγε, φώναξε, και βγάλε τα μόνος σου πέρα, όπως μπορείς καλύτερα. Εγώ δεν την ξαναπέρνω πίσω.

Ο άντρας όμως άπάντησε.

—Αχ! τον δυστυχισμένο! Δεν μπορώ νά ζήσω μαζί με τη γυναίκα, αλλά χωρίς αυτή δεν μπορώ πιά νά κάνω. Τι θά γίνω ο άμοιρος;

Μά ο Θεός Τβάστρι γύρισε τις πλάτες του και δεν τούδωσε καμμιόν άπάντηση...

Κι' από τότε ο άνδρας προσπαθεί νά δαμάσει το ωραίο θηρίο, κι' αντί νά τ' άποκτήσει έγινε σκλάβος του. Ο Θεός Τβάστρι δεν δέχεται ν' άκούση τα παράπονά του, αλλά κι' αυτός δεν θέλει ν' άσπασαγί από την τυραννία της γοητείας του.

Αυτό άλλωστε είναι η τιμωρία στην οποία κατέδικασε ο Θεός τον άνδρα, για την άπάθεια των αισθημάτων του.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ ΣΤΙΣ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΕΣ

Πώς νά βρίσκετε την ηλικία ενός άτομου.

Πάρετε έπτά χαρτονάκια και κολλήστε έπάνω τους έπτά πίνακες που παραθέτουμε παραπλεύρως ή αντίγραψά τέ τους.

Πρέπει νά συγκρατήσετε στη μνήμη σας τον πρώτον αριθμό καθενός από τα χαρτονάκια. Θυμηθήτε καλά πως το χαρτονάκι αριθ. 1 άρχίζει από 1, το υπ' αριθ. 2 άρχίζει από 2, το υπ' αριθ. 3 άρχίζει με τον αριθμό 4, το υπ' αριθ. 4 με τον αριθ. 8 και ούτω καθεξής. Όταν φθάσετε σ' αυτό το σημείο θά μπορέσετε νά μαντεύσετε την ηλικία ενός άτόμου κι' άν άκόμη είναι εκατόν έτών, χωρίς καν νά κυττάξετε τα χαρτονάκια.

Και ιδού πώς θά κάνετε :

Δόσατε τα χαρτονάκια σ' έναν από τους παρευρισκομένους γύρω σας και παρακαλέστε τον νά τ' ά παρατηρήσει με προσοχή και νά σας πη σε ποιά απ' αυτά υπάρχουν οί αριθμοί των έτών της ηλικίας του. Υποθέσατε πως πρόκειται για έναν άνθρακα της ηλικίας 34 έτών. Ο αριθμός 34 βρίσκεται σε δυο χαρτονάκια : τα υπ' αριθ. 2 και 6. Ο πρώτος αριθ. του χαρτονιού αριθ. 2 είναι 2. Ο πρώτος αριθμός του χαρτονιού αριθ. 6 είναι 32. Προσθέτετε 2 και 32=34 και βρίσκετε άμέσως την

ηλικία. Ο κανών του παιχιδιού είναι ο εξής : Τό] άθροισμα των πρώτων ψηφίων των χαρτονιών που περιλαμβάνουν τον αριθμόν που αντιπροσώπευει την ηλικία είναι 8· μόνον μ' εκείνον που ζητείται. Τώρα δοκιμάσατε και... καλή διασκέδαση.

Πόσα αυγά είχε στο καλάδι;

Μιά χωρική έπήγε στην αγορά μ' ένα καλάθι γεμάτο αυγά. Στον πρώτο πελάτη έπούλησε τα μισά απ' όσα είχε κι' έπί πλέον μισό αυγό. Ύστερα, στον δεύτερο πελάτη έδωσε τα μισά απ' όσα αυγά της έμειναν κι' άκόμη μισό έπίσης στον τρίτον άγοραστή έδωσε τα μισά απ' όσα είχε κι' άκόμη στο καλάθι και μισό άκόμη κι' έξακολούθησε κατά τον ίδιο τρόπο για τον τέταρτο και πέμπτο άγοραστή.

Αλλά στον πέμπτον άγοραστή η χωρική είχε πουλήσει όλα τ' αυγά της κι' έτσι σηκώθηκε και πήγε στο σπίτι της. Για νά δούμε τώρα πόσα αυγά είχε η χωρική στο καλάθι της όταν πήγε στην αγορά, λαμβανομένου υπ' όψει πως κάνοντας τις πωλήσεις της δεν έσπασε κανένα αυγό.

Πόσα λοιπόν αυγά είχε στο καλάθι;

(Η λύσις εις το έπόμενον)

$$- 4 - 4 \times 4 : 4$$

Ίδου ένα χαριτωμένο παιχνίδι για κείνους που αγαπούν τους αριθμούς :

Πρόκειται νά βρήςτε εκείνον τον αριθμό που και στις τέσσερες αριθμητικές πράξεις με το 4, δηλαδή προστιθέμενος, με 4, αφαιρούμενος με 4, πολλαπλασιάζόμενος με 4, και διαιρούμενος δια 4—δίδει τέσσερους άλλους αριθμούς που προστιθέμενοι όμοι δίδουν άθροισμα 100.

(Η λύσις στο έπόμενον).

ΠΑΝΘΕΟΝ

N. 1

1	3	5	7	9	11	13	15	17	19
21	23	25	27	29	31	33	35	37	39
41	43	45	47	49	51	53	55	57	59
61	63	65	67	69	71	73	75	77	79
81	83	85	87	89	91	93	95	97	99

N. 2

2	3	6	7	10	11	14	15	18	19
22	23	26	27	30	31	34	35	38	39
42	43	46	47	50	51	54	55	58	59
62	63	66	67	70	71	74	75	78	79
82	83	86	87	90	91	94	95	98	99

N. 3

4	5	6	7	12	13	14	15	20	21
22	23	28	29	30	31	36	37	38	39
44	45	46	47	52	53	54	55	60	61
62	63	68	69	70	71	76	77	78	79
84	85	86	87	92	93	94	95	100	

N. 4

8	9	10	11	12	13	14	15	24	25
26	27	28	29	30	31	40	41	42	43
44	45	46	47	56	57	58	59	60	61
62	63	72	73	74	75	76	77	78	79
88	89	90	91	92	93	94	95		

N. 5

16	17	18	19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	48	49	50	51
52	53	54	55	56	57	58	59	60	61
62	63	80	81	82	83	84	85	86	87
88	89	90	91	92	93	94	95		

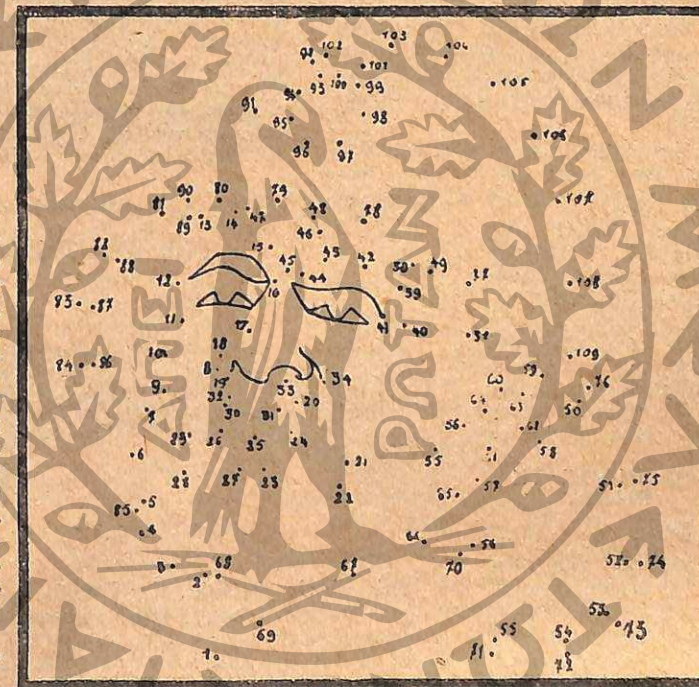
N. 6

32	33	34	35	36	37	38	39	40	41
42	43	44	45	46	47	48	49	50	51
52	53	54	55	56	57	58	59	60	61
62	63	96	97	98	99	100			

N. 7

64	65	66	67	68	69	70	71	72	73
74	75	76	77	78	79	80	81	82	83
84	85	86	87	88	89	90	91	92	93
94	95	96	97	98	99	100			

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Μπορείτε μόνοι σας νά γίνετε ζωγράφοι εντός λίγων λεπτών εάν με το μαλύβι σας ενώσετε τους αριθμούς της εικόνας άρχίζοντες από το 1—2—3—4—5 κ. τ. λ. μέχρι του τελευταίου αριθμού. Μετά το πέρας της εργασίας αυτής θά ιδήτε ότι έχετε ζωγραφίσει τον Άνθρωπο της Ημέρας.

Ποιός νά είναι άρα γε αυτός; Θά τον βρήςτε μόνοι σας!

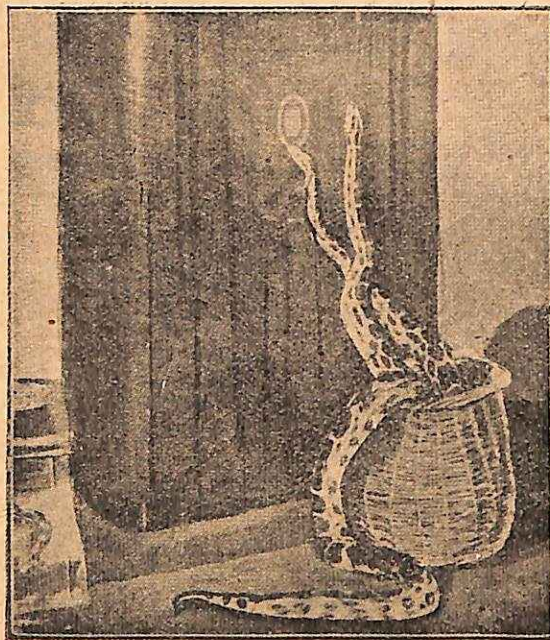

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟΝ ΚΑΤΑΔΙΩΚΕΙ...
Ο ΠΛΟΥΤΟΣ

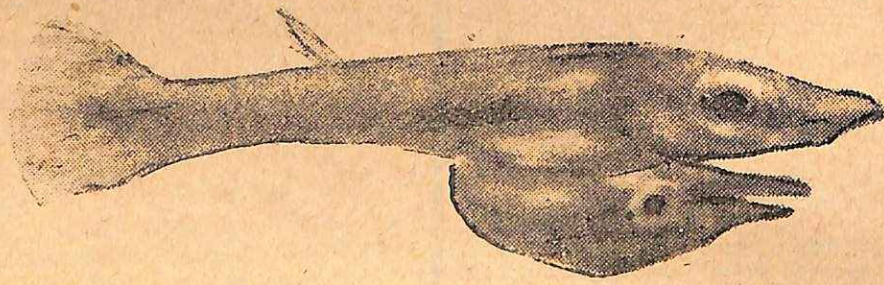
με τρίχωμα άπαλόν, ως βελούδο, και εκ των μικροτέρων του είδους του. Το σώμα του έχει μήκος πενήντηντα έκα-
τοστών από του ρύγχους μέχρι της ουράς. Η ουρά του, έ-

ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΠΟΥ... ΜΑΓΕΥΕΙ

Δυό χοντροί πίθωνες έτοποθετήθησαν μέσα σ' ένα καλάθι πλησίαν ενός ραδιοφώνου. Όταν το ραδιό-
φωνο άρχισε να λειτουργή, και να μεταδίδη μιá με-
λωδία, τα δυό φείδια ωρθώθησαν και έδειξαν πως
ήθελαν να μπουν μέσα στο μηχανήμα. Έξ αιτίας
του παρόντος αυτού γεγονότος, μπορεί να πη κα-
νείς πως το ραδιόφωνο σιγά-σιγά, όχι μόνον θ'
άντικαταστήση κάθε μουσικό όργανο και ορχήστραν
αλλά ακόμη τους γόητας των φειδιών!

ΤΟ ΔΙΚΕΦΑΛΟ ΨΑΡΙ

Στις ακτές της Ιρλανδίας ένα άλιευτικό πλοιάριο έψάρευε το άνωτέρω εί-
δος άγνωστον περίεργον ψάρι. Πρόκειται περί ενός θαλασσίου τέρατος, έξε-
ταζόμενου επιστημονικώς, το όποιον έχει δυό κεφαλάς την μιάν άκριβώς
κάτω από την άλλην. Το ψάρι αυτό μετεφέρθη εις το Ιχθυολογικόν Μου-
σεϊον του Λονδίνου προς μελέτην.

Όπιθηκος αυτός ζή μόνον εις τό
δάσος Άναλάμερα, τό όποιον δέν
είναι μεγαλειότερον των 20.000
στρεμμάτων. Εάν ο πίθηκος ήτο
άγνωστος εις τούς Εύρωπαίους,
οι ίθαγενείς τόν έγνώριζον και
τόν ώνόμαζαν Ρατζάκο, εκ του ό-
νόματος ενός ήρωος μυθικού της
Μαδαγασκάρης.
Ο πίθηκος θεωρείται ιερός και
τό δάσος επίσης, εις τό όποιον
ποτέ δέν εισήρχοντο οι ίθαγενείς.

ΟΙ ΑΙΩΝΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΥΣ

Οι διαγωνισμοί καλλονής δέν
είναι επινόησης των νεωτέρων
χρόνων.

Υπεστηρίχθη ότι εις την Έλλη-
νικήν αρχαιότητα έγινον τέτοιοι
διαγωνισμοί, και όπως άποδει-
κνύει ένας Γερμανός αρχαιολόγος
έγινοντο «καλλιστεία» και εις την
άρχαϊαν Βαβυλώνα. Δηλαδή πρό-
τεσσάρων χιλιάδων έτών! Οι δια-
γωνισμοί μάλιστα εκείνοι ήσαν
ένα είδος άγοράς νυμφών, διότι
δλαι δσαι έβραβεύοντο... και άλ-
λαι ακόμη, εύρισκον άμέσως συ-
ζύγους, πράγμα τό όποιον δέν
συμβαίνει, δυστυχώς, σήμεραν. Έ-
πι της έποχής μάλιστα του Να-
βουχοδονόσορος υπήρχε και ο έ-
ξής κανών:

Αί κόραι, αι όποίαι έβραβεύον-
το δια την καλλονήν των, έπω-
λούντο εις τούς ζητούντας αυτές
προς γάμον και με τά χρήματα,
τά όποια εισεπράττοντο, ένυμφεύ-
οντο οι άσχημες! Τό μέτρον αυτό

λέως αυτού δέν υ-
πήρχον γερον τ ο-
κόραι.

Αυτό τουλάχιστον
βεβαίον! Ο Γερμανός
σοφός! Έννοείται ό
τι δέν έλειψε και ή
έκμετάλλευσις της...
άσχημιάς. Πολλές
φτώχεις, έφρόντιζαν
να παρουσιάζωνται
ως δύσμορφες.

Και μ' αυτό τόν
τρόπο εισέπρατταν
τά ποσά, πού συνα-
θροίζοντο για τίς
άσχημες και επαν-
τρεύοντο αυτούς
πού ήθελαν ένω οι
δμορφες, έπωλού-
το.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΓΕΓΟΝΑΣΙ ΜΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τό ώραίο φύλλον, δέν είναι και «άσθενές φύλλον» στη
Ρωσσία τουλάχιστον. Πάντα ο άνδρας φρόντιζε για τη
τή διατροφή της γυναίκας.

Άλλά και διά πρώτην φοράν εις τά χρονικά της Σοβιε-
τικής Ρωσσίας κατεδικάσθη μιá γυναίκα να πληρώνη έξοδο
διατροφής εις τόν σύζυγόν της.

Τό δικαστήριον δηλαδή του Κεζάν άπεφάσισεν ότι κά-
ποια γυναίκα όνομαζομένη Μορόζοβα, θ' έπλήρωνε δυσχι-
λίας δραχμάς κατά μήνα, εις τόν σύζυγόν της, τόν όποιον
έγκατέλειψε με τά δυό των τέκνα.

Τό δικαστήριον έβάσισε την έτυμηγορίαν του εις τό γε-
γονός, ότι ή γυναίκα εινε έξι σω-
σένη ως προς τά δικαιώματα με-
τόν άνδρα εις την χώραν των
Σοβ.έτ και ότι ή Μορόζοβα, ή ό-
ποία έζούσεν υπό καλλιτέρας
συνθήκας από τόν άνδρα της, έ-
πρεπε να πληρώνη δι' αυτόν και
τά παιδιά του.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ

Ένας Άγγλος σοφός, ο Ούιλ-
λιαμ Βίλκινς, άστρονόμος, ίσχυ-
ρίζεται ότι τό ταξείδιον μέχρι της
Σελήνης, όχι μόνον είναι δυνατόν,
αλλά δέν θα στοιχίση και πλέον
του ενός εκατομμυρίου φράγκων.
Διά τό ταξείδιον αυτό δέν χρειά-
ζεται ούτε ρουκέττα, ούτε όβις.
Άπλούστατα ένα κολόν άεροπλά-
νον με καμπίαν στεγανήν. Τό
άεροπλάνον αυτό θα άναπτύξη
εις τό μεταξύ Σελήνης και Γης
διάστημα ταχύτητα 550-600 χιλιο-
μέτρων την ώραν και θα εύρίσκε-
ται επομένως εις την Σελήνην με-
τά δέκα τουλάχιστον ώρας, λαμ-
βανομένου υπ' όψιν ότι ή ταχύτης
θα αύξάνεται ή θα μειούται όλιγον
κατ' όλιγον κατά την άναχώρησιν
και κατά την προσέγγισιν. Οι έπι-
βάται ούτω δέν θα αισθανθούν την
μεγάλην ταχύτητα. Ο κ. Βίλκινς
φρονεί ότι δέν είναι άδύ.ατον να
κατασκευασθί άεροπλάνον με ά-
κτίνα δράσεως είκοσι ώρών. Άρ-
κει να μεταβληθί ο τρόπος της
καύσεως της μηχανής του, άντικα-
θισταμένης της βενζίνης δι' άλλης
ουσίας.

ΑΝ ΕΧΗΣ ΤΥΧΗ...

Ένας ζωγραφικός πίναξ πού
άγοράσθη άντι 6 λιρών, μάλλον
διά την κορνίζαν του παρά δια
την άξίαν της έλαιογραφίας έπωλήθη την παρελθοσαν
έβδομάδα εις πληστηριασμόν εις τό Λονδίνον μέκέρδος 50.000
τοίς εκατόν!

Ο άνθρωπος πού τόν είχεν άγοράσει εις τό Μπράιτον,
άνεκάλυπεν εις τό όπισθεν μέρος του ένα σημεϊωμα άνα-
φέρον δι' έπρόκειτο περί έργου του Άγγλου ζωγράφου
Τζών Φήλιπ, πωληθέντος κατά τό 1892 άντι 30 λιρών.

Οι έμπειρογνώμονες όμως, εις τούς όποιους υπεβλήθη
άκολουθως ο πίναξ, ό όποιος παριστάνει δύο νεαρούς Όλ-
λανδούς ψαράδες, άνεγνώρισαν ότι πρόκειται περί του ά-
ριστοουργήματος του Φραγκίσκου Χάλες.

Εις τόν γενόμενον πλειστηριασμόν ή αρχική προσφορά
διά τόν πίνακα είχεν όρισθί εις 300 λίρας, ταχέως όμως

έφθασε την τελικήν τιμήν τόν
29 40 λιρών.

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ ΠΟΥ ΠΕΤΑΕΙ

Εις Καλοούγκο των Ινδιών υπήρχε ένας ίπιτάμενος πί-
θηκος, όμοιον με τόν όποιον δέν έχει κανείς ζωολογικός
κήπος τό κόσμου. Ο πίθηκος αυτός έχει κεφαλήν όμοιά-
ζουσαν πολύ προς κεφαλήν αλώπεκος, αλλά τό σώμα του
έν γένει έχει όλα τά γνωρίσματα σώματος πιθήκου. Οι πό-
δες του οι πρόσθιοι και οι όπί-
σθιοι συνδέονται διά μιās λεπτής
μεμβράνης, ή όποια βοηθεϊ τό ζώ-
ον να πετά από δένδρου εις δέν-
δρον. Τό σώμα του έχει μήκος όγ-
δοήκοντα εκατοστών. Ο πτερω-
τός πίθηκος δύναται να κάμη πτή-
σιν και πέντε χιλιόμετραν. Εύ-
τυχώς, γράφει ένας φυσιοδίφης δ-
στις τόν άνεκάλυψ, τό ζώον αυ-
τό δέν έχει θηριώδη ένστικτα και
ζη πρό πάντων εκ καρπών δέν-
δρων και χόρτων.

ΝΕΟΙ... ΦΥΛΑΚΕΣ

Οι παπαγάλοι, οι όποιοι μετά
τόν διωγμόν, τόν όποιον υπέστη-
σαν πρό έτών διότι υπεστηρίχθη
ότι προκαλούσαν την ψιττάκωση,
είνε και πάλιν τά εύνοούμενα πτη-
νά των σίθουσών. Μία μάλιστα
δίκη, ή όποια έγινε τας ήμέρας
αυτάς εις τό Λονδίνον, τούς έκα-
με άκόμη περισσότερον συμπα-
θείς. Διότι άπεδείχθη κατά την
δίκην αυτήν ότι οι παπαγάλοι
ήμπορούν να άντικαταστήσουν ά-
ριστα τόν σκύλον ως φύλακες
του σπιτιού. Ενώπιον ενός των
άστυνομικών δικαστηρίων έδικά-
σθη ένας κλέπτης, ό όποιος, θελή-
σας να εισέλθη εις κάποιαν οικί-
αν διά να κλέψη κατά την άπου-
σίαν των κυρίων, εύρέθη άπέναντι
ένος παπαγάλου. Τό πτηνόν του
έπετέθη με τόσην όρμήν, ώστε άν
δέν έπρόφθνε να πηδήση από τό
παράθυρον διέτρεχε τόν κίνδυνον
να τυφλωθί. Όπως ή ποτε έλαβε
δύο τρομερά κτυπήματα διά του
ράμφους του εις τόν λαιμόν και
οι άστυφύλακες, οι όποιοι τόν συ-
νέλαβαν, ήναγκάσθησαν να τόν
μεταφέρουν εις τό ν.σσκομείον
προς επίδεσιν των τραυμάτων του.

ΟΙ ΑΝΕΡΓΟΙ

Κατά την στατιστικήν την όποιαν έδημοσίευσε τό Γρα-
φείον Έργασίας της Γενεύης οι άνεργοι εις την Εύρώπην
και την Άμερικην υπερβαίνουν τά 18 εκατομμύρια! Εις
καί την Άμερικην οι Άνεργοι άνέρχονται εις όκτώ εκατομμύ-
ρια τριακοσίας χιλιάδας. Εις την Γερμανίαν άνέρχον-
ται εις
έξ εκατομμύρια και εις την Άγγλίαν εις τρία περίπου έ-
κατομμύρια. Οι άνεργοι εις τά άλλα κράτη της Εύρώπης
άνέρχονται έν όλω εις δύο περίπου εκατομμύρια.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Τὸ ἀνθρώπινον δαιμόνιον

Δὲν πρόκειται ν' ἀναφέρουμε ἐδῶ τις μεγά-
 ῶς ἐφευρέσεις ποὺ ἐχάρισαν στὴν ἀνθρωπότη-
 τα διακεκριμένοι σοφοί, μὲ τις ὁποῖες ἐδοξά-
 ησαν καὶ ἰσῶς ἐπλούτισαν. Ἀρκεῖ νὰ θυμη-
 ῶμε τὴν Μαρία Κουρί, γιὰ νὰ ποῦμε πῶς
 οἱ γυναῖκες εἰργάσθησαν καὶ προσέφεραν
 ηρεσίας στὴν πρόδοο καὶ στὸ σύγχρονο πο-
 τισιό.

Κι' όμως οι έφευράται αυτοί πέθαναν σχεδόν άγνωστοί χωρίς να χαρούν την έφεύρεσίν τους,την όποία άργότερα έξεμεταλλεύθησαν άλλοι.

Ἰδοὺ κι' ἕνα παράδειγμα: Εἰς ποῖον ὀφείλεται ἡ ἐφεύ-
ρεσις τοῦ σαπουνιοῦ; Σὲ μιὰ ἀπλὴ π'ύστρα ἀπὸ τῆς
Σαβόνας, κάποιαν Ἑρσιλία Σαλούμπι. Μιὰ μέρα βρισκόταν
σ' ἕνα πλοῖο ποὺ εἶχε φορτώσει λάδι. Οἱ ναῦτες τῆς εἶ-
χαν δώσει τὰ ροῦχα τοὺς νὰ τὰ πλύνῃ ἀπὸ τὰ λάδια ποὺ
εἶχαν ἀλοιφήτῃ. Ἡ πλύστρα ἔθριξε μέσα στὸ νερὸ τοῦ πλυ-
σίματος λίγη σόδα κι' ὕστερα ἀπὸ κάμποση ὥρα ποὺ πῆγε
νὰ πλύνῃ τὰ ροῦχα εἶδε πὼς στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ εἶ-
χε σχηματισθῇ ἕνας πολτός. Τράβηξε τὰ ροῦχα ἀπὸ τὸ νε-
ρὸ καὶ εἶδε πὼς εἶχαν ἐξαφανισθῇ ὅλοι οἱ λεκέδες τοῦ
λαδίου.

• Η ἐφεύρεσις τοῦ ἀπορροφητικοῦ χάρτου

Λόγω λοιπόν της ιδιότητός του, άρχισε ή ειδική παραγωγή του απορροφητικού χάρτου, ό οποίος πολύ σύντομα άντικατέστησε την άμμο, την όποια έχρησιμοποιούσαν ξώος τότε για νά στεγνώσουν τά μελάνια.

Ἐπίσης ἡ χάραξις ἐπὶ τῆς ὕαλου ὀφείλεται σὲ μιὰ ἐργά-
τρια ἢ ὁποία παρειήρησε πῶς μιὰ σταγόνα ἀκουαφόρτε,
ποῦ ἔπρεπε τυχαίως ἐπάνω σ' ἓνα κομμάτι γυαλι, ἀφῆκε
ἀπάνω του τὰ ἴχνη της. Τότε ἡ ἐργάτρια ἐσχέδιασε ἐπάνω
σὲ γυαλὶ τὸ σχέδιό Κι' ἀπάνω ἀπὸ τὸ σχέδιο αὐτὸ ἔβαλε

Ποιός ἐφεῦρε τὴν
καρφίτσα ἀσφαλείας
(τὴν παραμάννα);

Έτσι ξμεινε μόνη μισή μέρα μέσα στο έργαστήριο κι έ-
φτιαξε δυο καρφίτσες από εκείνες που άργότερα άπετέλε-
σαν τις «παρამάνες». Τήν άλλη μέρα όταν τις είδε ο άν-
τρας της κατάλαβε τήν χρησιμότητά τους κι άρχισε νά
φτιάχνη πολλές, πρᾶγμα που σέ λίγο καιρό άρχισε νά τοῦ
ἀποδίδη μεγάλα κέρδη.

Ἡ ἐφεύρεσις τῶν σωσιβίων ὀφείλεται ἐπίσης σὲ μιὰ γυναῖκα ἀμερικανίδα Τζένυ Τουρβολ. Ἐπειδὴ ὁ ἄντρας της ἦταν ταυτικός, εἶχε πάντοτε τὸ φόβο γιὰ τὴ ζωὴ του καὶ κατῴρθωσε νὰ φτιάξῃ μιὰ ζώνη, ἣ ὅποια εἰς περιπτώσει συστηχῆσθαι θὰ βοηθοῖσε τὸν ἄντρα της νὰ παραμῆνῃ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ.

Ἐκανε τὸ πείραμα πρῶτα στὸν ἑαυτὸ της καὶ ὕστερα
τὴν ἐχάρισε στὸν ἄντρα της.

Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι και τα ματογυάλια που είναι τόσο χρήσιμα στην ανθρωπότητα, τα εφευρε με γυναικά η γερμανίδα Μάρθα Σλάιντριχ. Επίσης με άλλη γερμανίδα, ύστερα από πολλά πειράματα τα οποία έκανε στο ανθοκομείο του Σακερνούζου, που είναι το μεγαλύτερο του κόσμου, κατόρθωσε να επιτύχει τελευταίως ένα σπάνιο άνθος: "Ένα μαύρο τριαντάφυλλο, πράγμα το οποίον πέτυχε δια μέσου πολλών δασταυρώσεων χρωματισμών ρόδων.

Χωρίς να έπεκταθούμε σε λεπτομέρειες, μπορούμε να σημειώσουμε έν όλλοιως ότι κι' οι καλαιοόετες, οι φουρκέτες τών μαλλιών και τό ψάλλιδι, είναι έφευρέσεις πού έκαναν γυναίκες. Κι' άκόμη, ότι οι περίφημες ποσελάνες τής Σαάωνίας έδωμιογρήθηκαν χάρις σε μιά γυναίκα. Καί ιδού πώς. Μιά γεμμανής πλύστρα άνεβαίνοντας μιá σκάλα γιά ν' άπλώσει τά ρούχα τής, έπεσε χωρίς να χτυπήσει καί πολύ. Γύρισε σπύτι τής καί παρητήρησε μιá χτυπήση νη πού ύπήρχε στό φορέματά τής. Μάζεψε λίγη άπ' τή σκόνηκαί τήν έδειξε στόν άντρα τής πού έφτιάχνει πλάκες κι' όλόσους παρητήρησε ότι ήταν βαρύτερη από εκείνη πού ά-
χόραζε τό άσεντικό του. "Ε

Τὰ φτερὰ τῶν καπέλλων

Το καπέλλο που βλέπετε είναι από μαύρο βελούδο, πιεταρισμένο. Και γαρνίρεται με άφθονα φτερά που παίρνουν το σχήμα ολόκληρου πουλιού. Τά φτερά είναι χρωματιστά—υπορεί να έχουν και αποχρώσεις διάφορες.

Τὸ χαριτωμένο καὶ πολὺ αἰτὸ κατέλλο φοριέται
τόσο σὲ ἀγογεματινὲς συγκεντρώσεις ὅσο καὶ
σὲ βραδυὰς καὶ στὸν περίπατο.

Ἡ τσάντα πού συνειθίζεται πολὺ εἶναι

ἀπὸ βελουδοῦ μαυροῦ κι' ὥς μόνον
γαρνίρισμα ἔχει ἕνα κόσμημα ἐν
εἰσὶ μικρῆς βεντάλιας. Μπορεῖ ὅ-
μως ἡ ἴδια οὐτὴ τσάντα νὰ εἶναι
γαρνιρισμένη ἀπὸ ἕνα μεταλλινὸ
φερμιονάρ η' ἀπὸ μιὰ μεγάλῃ καρ-
φίτσα, σύμφωνα μὲ τὴ χρῆσι ποὺ
ἔχει νὰ κάνει ἡ κάτοχος τῆς.

«Η κομπή αυτή τσάντα ταιριά-
ζει με οποιαδήποτε βραδυνή του-
αλέττα και αποτελεί ένα θαυμάσιο
συμπλήρωμά της.

Πῶς τοποθετοῦνται οἱ
κουρτίνες

Ἡ πορτιέρα ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ ἀπαραίτητα ἐξαρτήματα ἐνὸς δωματίου. Εἶναι μὴ ἀπλήρῃ διπλὴ κουρτίνα πού σκεπάζει τελειωστὴν πόρτα καὶ συμφωνεῖ εἰς τὸ χρῶμα καὶ σχῆδιο μ' ὅσες ἄλλες κουρτί- νες ὑπάρχουν στὸ δωμάτιο.

Ἡ πορτιέρα αὐτὴ δὲταν εἶναι ἀ-
πλὴ, τραβιέται στὴν ἄκρην τῆς πόρ-
τας μ' ἓνα χονδρὸ κορδόνι, ἀλλὰ,
ὁ τρόπος αὐτὸς δὲν εἶναι καθόλου
πρακτικὸς γιατί κάθε φορὰ ποὺ θέ-
λει κανεὶς ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα

πρέπει προηγουμένως να τραβήξει το κορδόνι. Γι' αυτό λοιπόν τοποθετείται στο επάνω μέρος της πόρτας ένα λεπτό κορδόνι που με το άνοιγμα της καλύπτει άμεσα την κουρτίνα. Το ίδιο σύστημα ισχύει και για τις διπλές κουρτίνες με την διαφορά όμως πρώτα λεπτά κορδόνια τοποθετούνται σταυροειδώς και με το άνοιγμα της πόρτας άνοιγει και η διπλή κουρτίνα.

Τὰ καθαρὰ μάρμαρα διὰ τὴν διατηροῦν τὴν σπιλινότητά
των πρέπει νὰ σκουπίζονται πρῶτα μ' ἕνα μαλακὸ παν-
κί· ὕστερα γ' ἀλοῖφονται μὲ λάδι.

Μετά την διαδικασία ανή την τριβονται με μία φανέλλα καλά-καλά, για να γυαλίσουν και να φύγει από πάνω τους κάθε ίχνος λαδιού. Τα άκαθαρτα μάρμαρα πρέπει κατ' αρχήν να πλένονται με ζεστό νερό και σαπούνι. Ύστερα, αφού ταστεγνώσουν με ένα καθαρό πανί, τα αλοίφουν με το ακόλουθο μίγμα :

100 γραμμάρια λευκοῦ κηροῦ
300 » νέφτι
Ἀφίνετε νὰ στεγνώσῃ αὐτὴ ἡ ἀλοιφή κι' ὕστερα τὰ τρι-
βετε δυνατὰ μὲ μιὰ φανέλλα.

P A N Θ E O N

Ἡ ἀτμόσφαιρα τῶν δωματίων

“Όταν είναι κακοκαιρία πολύ σπάνια ανοίγουμε τὰ παράθυρά μας γιὰ ν’ ἀναπνεύσουμε τὸν ἄερα τῶν δωμάτων· Ἐπίσης ἡ καθημερινή μας ζωὴ διέρχεται σχεδὸν ὅλη τὴν ἡ-

μέρα μέσα στα δωμάτια του σπιτιού
κι' η ατμοσφαίρα των δέν ανανεούται
συνεπώς συχνά, πράγμα που δημιου-
ργεί μυρωδιές μάλλον ευάρεστες.

γὲν ὑμῶν ἀποδοῦναι μακάριον εὐχαριστήριον.
 Ὁ Χεῖμων, ποῦ μάς δίνει αὐτὴ τὴ
 δυσάρεστη ἀτμόσφαιρα μέσα στὸ σπίτι
 τι, μάς δίνει ἐπίσης, καὶ τὸ μέσον μέ-
 τὰ τοῦ ὁποῦ μπορούμε ν' ἀπαλλαγου-
 ᾶμ' αὐτήν. Τὸ μέσον αὐτὸ εἶναι τὰ
 πορτοκάλια, τὸ ὠραῖο χειμερινὸ φρού-
 τὸ μάς. Ὅταν τρῶτε πορτοκάλια,
 φροντίζετε νὰ μὴν ρίχνετε τίς φλυ-
 δεστὰ σκουπίδια. Φυλάξτε αὐτές
 καὶ ἀφήστε νὰ ξεραθοῦν γιατί ἀργό-
 τερα θὰ σᾶς χρησιμεύσουν γιὰ νὰ δι-
 ῶξετε ἀπὸ τὸ σπῖτι κάθε δυσάρεστη
 μυρωδιά. Ἰδοὺ τώρα κατὰ ποῖον τρό-
 πον θὰ ἐνεργήσετε :

Κοκκινίζετε στη φωτιά ένα σίδερο κι' ύστερα τὸ τοποθετεῖτε ἀμέσως, πυρωμένο ὅπως εἶναι ἐπάνω στὴ φλόγα τοῦ πορτοκαλιῦς. Τὸ κομμάτι αὐτὸ θα καί σιγά σιγά καὶ θάσκορπισι μιὰ ἐξαιρετικὴ μυρωδιά, εὐχάριστη χωρὶς νὰ μοιάζῃ μ' ἐκείνη τῆ βαρεῖα οἴου- δήτου γνηκίου ἀρώματος.

Ο μικρός αυτός κόπος σ'αε χαρίζει μέσα στα δωμάτια του σπιτιού σας μιάν ευχάρστη ατμόσφαιρα κι' έτσι μπορείτε να μείνετε άνετα, όσες ώρες θέλετε μέσα σ'αυτά.

Πρό πάντων, οί γυναίκες γνωρίζουν πολύ καλά αὐτή τήν ἀσθένεια ἥ ὁποία εἶναι τόσο ἐνοχλητική καί δημιουργεῖ συνήθως ἀνεπιθύμητα ἐπεισόδια. Ἡ ἡμικρανία εἶναι μιὰ νευραλγία τῶν νεύρων τῆς κεφαλῆς. Παρουσιάζεται μ' ἕναν ἰσχυρό κεφαλαϊκό πόνο ὁ ὁποῖος αὐξάνει μέτρηται παραμικρή κίνηση ἢ θόρυβο καθῶς, ἐπίσης καί κατὰ τήν κακή ὑμερία.

Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ μπορεῖ νὰ ἐπιφέρῃ κι' ἐμέτους
καὶ ἐνδύματα ληθαργικὸν ὕπνο.

Οι κρίσεις της ημικρανίας διαρκούν συνήθως πέντε ή εξή
ωρες και μπορούν να εξακολουθήσουν και περισσότερον
χρόνον. Πολλές φορές μάλιστα παρουσιάζουν και έπιπλο
ντα, ιδιαίτερως τις όρασεις και της άκοης.

Σε σοβαρώτερες περιπτώσεις, η ήμικρανία μπορεί να επιφέρει παράλυση του νευρικού συστήματος του προσώπου και σπώλανε της μνήμης. Η ήμικρανία μπορεί να είναι κληρονομική, αλλά γενικά είναι μία συμπτωματική κατάσταση, άθροισμο. Σ' αυτήν την περίπτωση πρέπει να έσται μία αντιθρομβωτική διατα.

Κρασί, οινόπνευμα, κάπνισ, πρέπει να αποφεύγονται τελείως καθώς πρέπει επίσης να μετριασθή η βρωσις του κρέατος, να αρχίσουν τα μασάζ και η υδροθεραπεία. Μερικά κασέ αντιπυρίνης μειώνουν τον πόνο, καθώς και μερικά κασέ αντιπυρίνης μερών του πρώι, πρό του προγεύματος, ποτήρια χλιαρού νερού τ πρώι, πρό του προγεύματος, είναι ικανά ν' απομακρύνουν κάθε ήμικρανία τού μπορεί να είναι πιο φονότερα.

Ἡ καφεΐνη καὶ ἡ πυραμιδόνη εἶναι λίαν ἐνδεει-
μένα καταπραϋντικά γιὰ τὴν ἡμικρανία, ὅπως κι' ἕνας ὁ-
πλιτὴς σὲ ἀπόλυτη ἡσυχία καὶ σιωπὴ χωρὶς κανέ-
να φῶς.

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ ΒΡΑΣΤΟ.— Βάζουμε στη φωτιά μία κατσαρόλα με νερό να βράση. Έν τω μεταξύ πλένουμε 1 οκτώ κρέας, (κατά προτίμηση παϊδία), που αρκεί για 6-7 άτομα και το ρίχνουμε μέσα. Μετά τις πρώτες βράσεις το ξαφρίζουμε, ρίχνουμε το ανάλογο αλάτι. 2-3 καρόττα, λίγο σέλινο, 2 κρομμύδια, 5 πατάτες, 2-3 κολοκυθάκια (αν υπάρχουν) και τ' αφήνουμε έτσι να βράσουν με σκεπασμένη την κατσαρόλα επί ένα τέταρτο της ώρας. Κατόπιν ελαττώνουμε τη φωτιά και με λίγο ανοιχτό το καπάκι, τ' αφήνουμε να σιγοβράση. Τό βράσιμο εξακολουθεί επί μιάμιση έως δύο ώρες, έως ότου βράση καλά. Τό ζουμί συνήθως γίνεται σούπα. Όποτε το περνούμε στο τρυπητό, και ρίχνουμε τη σούπα και αγγουρόβομε.

ΚΡΕΜ ΚΑΡΑΜΕΛΛΕ.— Βάζουμε σ' ένα τηγάνι μιάμιση χούφτα ζάχαρη με 4-5 κουταλιές της σούπας νερό και τὰ βάζουμε να βράσουν, ανακατώνοντας διαρκώς. Όταν η ζάχαρη αρχίσει να σκουραίνει, την ρίχνουμε σε μία φόρμα, και για ν' αλλεΐνη η ζάχαρη όλο το έσωτερικό της, στριφογυρίζουμε τη φόρμα. Έξακολουθούμε αυτό έως ότου η ζάχαρη κολλήσει και στεγνώσει στις πλευρές της φόρμας. Τότε ετοιμάζουμε την κρέμαν ως εξής: Βράζουμε 300 δράμια γάλα, κατεβάζουμε την κατσαρόλα και λιώνουμε μέσα 75 δράμια ζάχαρη. Σπάζουμε σ' άλλη λεκάνη 6 αυγά και τὰ χτυπούμε με

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι Βράδυ

ΠΕΜΠΤΗ

Γουρουνόπουλο βραστό Ντολμάδες λάχανο
Σούπα αυγολ.—Τυρί Φρούτα Τυρί Φρούτα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Ψάρι τηγανιτό Φασόλια γιαχνί
Κουνουπίδι σαλ.—Φρούτα Έλνές—Κομπόστα

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Έντόθια ρηγαν. Παστίτσιο μακ'
Πατάτες τηγ.—Τυρί—Φρούτα Φασόλια

ΚΥΡΙΑΚΗ

Κοτόπιτα Όμελέττα
Άρνι ψητό—Σαλάτα Τυρί—Γλυκό
Κρέμ.καρμελέ—φρούτα Φρούτα

ΔΕΥΤΕΡΑ

Γόπες σχάρας Πιλάφι κιμά
Ραδίκια—Φρούτα Γιαούρτι—Κομπόστα

ΤΡΙΤΗ

Μοσχάρι μπριζέ Πατσά αυγολ.
Πιλάφι—Τυρί—Φρούτα Τυρί—Φρούτα

ΤΕΤΑΡΤΗ

Μπακαλιάρος σκορδ. Σπανακόρυζο
Χόρτα—Φρούτα Ρέγκα—Φρούτα

σύμμα ελαφρά για νὰ μὴ φουσκώσουν προσθέτοντες σιγά—σιγά ἐνὸς ἀνακατεύμετο διαρκῶς ὅλο τὸ γάλα. Ὑστερα προσθέτομε γιὰ ἄρωμα λίγη βανίλλια, καὶ ὅλο τὸ μίγμα τὸ ρίχνουμε στὴ φόρμα τὴν ἀλειμμένη με ζάχαρη. Βάζομε τὴν φόρμα σὲ μίαν κατσαρόλα ποῦχει τόσο νερό, ὥστε νὰ φθάνη ἕως τὴ μέση τῆς φόρμας καὶ τὴν κατσαρόλα ποῦχει μέσα τὴν φόρμα τὴν βάζομε στὴ φωτιά νὰ μισοβράζει ἐπὶ μίαν ὥραν, φροντίζοντας νὰ μὴ χοχλάσῃ τὸ νερό γιὰτὶ θὰ κόψῃ ἢ κρέμα. Ἀφοῦ ψηθῇ—ὅταν δηλαδὴ ἡ κρέμα πῆξῃ σὰν γάλα, ἀλλὰ ἔχῃ κάποια ἐλαστικότητα—βγάζομε τὴν φόρμα ἀπὸ τὴν κατσαρόλα καὶ τὴν κρυώνομε σὲ μίαν λεκάνη με πάγο ἢ στὴν παγωνιέρα. Ἐπειτα ἀναποδογυρίζομε τὴν φόρμα σὲ στρογγυλὴ πινατέλλα καὶ τὴν ξεφορμάρομε.

ΚΟΜΠΟΣΤΑ ΜΗΛΑ.—Πέρνομε μίαν ὀκτὼ μῆλα, τὰ καθαρίζομε ἀπὸ τὶς φλούδες, τὰ κόβουμε στὴ μέση ἢ στὰ τέσσερα καὶ ἀφαιροῦμε τὰ κουκούτσια. Τὰ βράζομε ὥστερα με τὸ ἀνάλογο νερό καὶ 150 δρ ζάχαρη ὡς μὴν νὰ δέσῃ τὸ σιρόπι.

ΚΟΤΟΛΕΤΤΑΙ ΜΟΣΧΑΡΙΣΙΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΧΑΡΑΝ—Ἐχετε ἐτοιμους τὰς κοτολέττας σας, κατόπιν λιώνετε εἰς μίαν κατσαρόλαν ἓνα κομμάτι βούτυρο, τὰς μουσκεύετε, τὰς ἀλευρώνετε εἰς ψίχα ψωμι τριμμένη καὶ τὰς ψήνετε εἰς τὴν σχάραν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

ΣΤΑΜΑΤΟΥΛΑΝ ΣΤΑΜΑΤΟΥ (Ι)— Παραγγείλατε στὸ φαρμακεῖον τὸ κατωθὶ φάρμακον :

Cire vierge	7,50	gr.
Axonge	40	"
Noir de fumée	25	"

Μέσα σ' αὐτὸ θὰ βουτάτε ἓνα μαλακὸ βουρτσάκι ἔπειτα θὰ τὸ τινάζετε γιὰ νὰ μὴν ἔχῃ ἐπάνω πολὺ φάρμακον καὶ κατόπιν θὰ περνάτε δύο τρεῖς φορές τὰ φρύδια καὶ δύο—τρεῖς ἡμέρες ὅσον ἀφορὰ τὸ πρόσωπον θὰ πλένεσθε πρῶτὶ καὶ βράδυ με σαποῦνι λευκὸ τύπου Μασσαλίας. Δύο φορές τὴν ἡμέρα θὰ κάνετε ἓνα δροσίσιμα τοῦ προσώπου με τὴν κατωθὶ λοσιὸν τὴν ὁποῖαν ἀφίνετε νὰ στεγνώσῃ μόνῃ της δίχως νὰ τὴν σκουπίσετε :

Lait de amandes	50	gr.
Glycerine pure	10	"
Eau de roses	200	"

Καὶ τέλος στὸ μέτωπο θὰ κάνετε μασσάζ πρῶτὶ καὶ βράδυ με τὴν ἐξῆς ἀλοιφήν :

Lanoline	30	gr.
Glycerine pure	40	"
Eau des roses	15	"

«ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗΝ ΜΙΚΡΟΥ-ΛΑΝ».— Ἐνθθαλιν. Περιγράφετε λεπτομερῶς τὴν πάθησίν σας ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτὸ μόνον. Νὰ μοῦ γράψετε πόσων ἐτῶν εἰσθε, ἐάν εἰσθε ἄγαμος καὶ τί ζωὴν κάμνετε (δηλ. τοῦ ὑπαίθρου, τοῦ γραφείου κ.τ.λ.). Ὅσον γιὰ τὸν συγγενὴ σας πέστε

τοῦ πὼς τὸ Fattori εἶναι πολὺ καλὸ.

«ΣΑΛΩΜΗΝ» Πειραιᾶ. Γράψτε μου ἐλεύθερα ὅ,τι θέλετε. Εἶναι ὑποχρέωσίς μου νὰ ἀπαντῶ σὲ ὅλες τὶς ἀναγνώστριες τοῦ «Πανθέου» ποὺ ζητοῦν τὴν συμβουλὴν μου

«ΜΕΝ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΑΝ» Μαρούσι.— 2) Γιὰ τὰ μαλλιά. Θὰ λούζεσθε δύο φορές τὴν ἑβδομάδα με σαποῦνι λευκὸ τύπου Μασσαλίας, τὴν παραμονὴν δὲ ἐκαστοῦ λουσίματος θὰ τρίβετε τὶς ρίζες τῶν μαλλίων με τὸ ἐξῆς φάρμακον :

Teint de quillaya	20	gr.
de romarin	)	aa 10

» jaborandi)

Sulfate de quinine	1	"
Alcool à 60°	140	"
Eau de cologne	20	"

«ΜΑΡΙΑΝ ΚΑΛ.» Κέρκυρα.— Τὸ ὅ,τι ἀπηλλάγητε ἀπὸ τὴν ἐνόχλησιν με τὰς συμβολὰς ποὺ σὰς ἔδωσα μοῦ ἐπροξένησε μεγάλην χαρὰν. Ὅταν ἔλθετε στὰς Ἀθήνας θὰ σὰς περιμένω νὰ σὰς γνωρίσω.

Ἡ κρέμα ποὺ θέλετε εἶναι ἡ κατωθὶ :

Eau de roses	25	gr.
Suc de bulbe de lis	5	"
Cire blanche	7	"
Teint. be benjoin	2,50	"
Alum pulvérisé	1,50	"

«ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ» Πειραιᾶ.— Με εὐ-

χαρίστησιν ἐδιάβασα τὸ βράμμα σας διὰ τοῦ ὁποῖου με πληροφορεῖτε ὅτι οἱ συμβουλές μου σὰς ἐθεράπευσαν τελείως ἀπὸ τὴν πάθησίν σας.

Γιὰ νὰ ἐξαλείψῃ ἡ ἀδελφὴ σας αὐτὸ ποὺ μοῦ γράφετε θὰ κάμνῃ καθε βράδυ μασσάζ τοῦ προσώπου με τὴν κατωθὶ ἀλοιφήν. Τὸ πρῶτὶ θὰ κάμνῃ νέο μασσάζ καὶ ἔπειτα θὰ πλένεται με χλιαρὸ νερό :

Lanoline	30	gr.
Glycerine pure	40	"
Eau de roses	15	"

Ἡ ποῦδρα ποὺ σὰς ἔγραψα πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία.

«ΠΟΝΕΜΕΝΗΝ» Ἐνθαῦθα.— Κάθε βράδυ νὰ τὰ τρίβετε με τὸ ἐξῆς μίγμα :

Eau de camomile	60	gr.
Acetate de plomb liquide	16	"
Alcool camphré	16	"
Sulfate de zinc	8	"

Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα νὰ μοῦ γράψετε σὲ δύο μῆν.

«ΠΑΝ. ΓΕΡΑΚ.» Ἀμφισσαν.— Τὰς ἐνέσεις θὰ τὰς κάμετε ἐνδοφλεβίως.

Τὸ καλοκαίρι πρέπει βεβαίως νὰ πάτε ἐξοχὴ τὸν χειμῶνα ὅμως δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ κοιμᾶσθε με ἀνοικτὰ παράθυρα.

Ἡ τροφὴ σας θὰ εἶναι ἁπλῆ καὶ ἐκλεκτή.

Ο ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Οἱ ἀνασκαφές ποῦγιναν ἐσχάτως πλησίον τῆς βαυαρικῆς πόλεως Ντόρν-τλιγκεντ ἀποκάλυψαν ὅτι ἡ μύρτα ἦταν ἓνα κοινὸ καὶ διαδεδομένον μυστικὸ ποτὸ ἀπὸ τὸ 3500.

Μέσα σὲ σπερμιοθήκες, στὸ βάθος πολλῶν τάφων, βρέθηκε μίαν μύρτη οὐσία, ἡ ἀνάλυσίς τῆς ὁποίας ἀπέδειξε ὅτι ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἓνα εἶδος σταριοῦ βρασμένο με ζύμη.

Σὲ μίαν ἀκτὴ τῆς Καλιφόρνιας ἐξεβράσθηκε ἓνα ψάρι ποὺ φοροῦσε γυαλιά!

Πιθανὸν τὰ γυαλιά αὐτὰ νὰ εἶχαν πέσει στὴ θάλασσα ἀπὸ κανένα πλοῖο

ΝΕΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

καὶ νὰ σφηνώθηκαν στὸ κεφάλι τοῦ ψαριοῦ.

Ὅταν κάποιος πλούσιος περιηγητὴς ἔχασε μέσα στὰ νερά τῆς λίμνης Λενάλα στὸ Κανόας τῆς Ἀμερικῆς, ἓνα ποκύτιμο διαμάντι, διέταξε— με τὰ δολλάρια του φυσικὰ— ν' ἀδιάσουν τὴ λίμνη γιὰ νὰ βρεθῇ τὸ διαμάντι.

Πράγματι οἱ κάτοικοι τοῦ πλησιέστερου χωριοῦ συγκεντρώθηκαν στὴ λίμνη, ἐφοδιασμένοι με διάφορα

δοχεῖα.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς ὥρες ἀδιάσαν τὴ λίμνη τὴν στράγγιξαν ἀπὸ τὸ νερὸ κ' ἔτσι βρέθηκε τὸ διαμάντι.

Ἡ ποσότης τοῦ νεροῦ τῆς λίμνης, ἀνερχόνταν σὲ 300.000 γαλλό-νια.

Ἡ δεσποινὶς Μαρία Μπαρμπιέ, ἡλικίας 24 ἐτῶν, ἀπὸ τῆς Λυὼν, ἀνέβαλε τοὺς γάμους της γιὰτὶ ὅταν πῆγε νὰ βγάλῃ ἓνα πιστοποιητικὸ τῆς γεννήσεως της, τῆς εἶπαν ὅτι εἶχε καταγραφῇ ὡς ἄντρας κ' ἐπὶ πλέον ὅτι εἶχε πεθάνῃ πρὶν ἑξὶ χρόνια.

ΚΥΡΙΕΣ ἐὰν θέλετε νὰ ἔχετε γρήγορα κάτασπρα καὶ γυαλιστερά δόντια ἀκολουθήσατε τὴ συμβουλὴ μου.

Μεταχειρίζεσθε αὐτὴ τὴν εἰδικὴ ὁδὸν-τόκρεμα ἢ ὁποῖα ἀφαιρεῖ τὶς κίτρινες κηλίδες.

Σεῖς ποὺ φοβεῖσθε νὰ γελάσετε, μάθετε ὅτι τὰ θαμπὰ καὶ κίτρινά μενὰ δόντια μετασηματίζονται ἀμέσως σὲ κάτασπρα καὶ γυαλιστερά, ἀληθινὰ μαργαριτάρια, χάρις εἰς τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ.

Τ' ἀποτελέσματα εἶνε ἀπροσδόκητα. Ἐνα μόνον βούρτσισμα με ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ξηρὰς ψήκτρας θὰ σὰς πείσῃ περὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς ἀντισηπτικῆς αὐτῆς κρέμας. Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ χρησιμοποιοῖ συστατικὰ πρῶτης ποιότητος μὴ

λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὴν τιμὴν αὐτῶν.

Μὲ μίαν καταπληκτικὴν ταχύτητα τὰ δόντια σας θὰ πάρουν μίαν καινούργια λάμψιν καὶ λευκότητα ποὺ δὲν εἶχαν ποτέ, τὰ δὲ οὐλα σας θὰ ἐξυγιανθοῦν. Βεβαιώσατε σεῖς ἡ ἰδιότης τῆς ΚΟΛΥΝΟΣ.

Ἀπὸ σήμερα χρησιμοποιήσατε τὴν ὁδοντοκρέμα

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΑΘΗΝΑΙ

ΚΟΠΤΙΚΗ

Εἰδικὴ ἀναγνωρισμένη Σχολὴ Κοπτικῆς—Ραπτικῆς

ΜΠΡΕΝΤ

Τὸ εὐκολώτερο καὶ ταχύτερο σύστημα τῶν μεγαλυτέρων Σχολῶν τῶν Παρισίων

Χρυσᾶ βραβεῖα καὶ Διπλώματα Παρισίων—Λονδίνου—Βιέννης.

Τελειοποιεῖς Πρακτικῶν Μοδιστρῶν ἐντὸς 15 ἡμερῶν. Ἀρχαρίων ἐντὸς 3-4 μηνῶν.

Δίδακτρα Λαϊκὰ Δρ. 1500

Δι' ὅλην τὴν σειρὰν μαθημάτων Haute Couture Φλοῦ, Ζαπωνέ Μαντά, Κάπ, Ρεγκλάν, Ταγιέρ κλπ. Τὸ επίσημον Βιβλίον τῆς Σχολῆς μας, τυπωμένον, με 130 σχέδια καὶ εἰκόνας, εἶνε τὸ καλυτέρον βοήθημα τῆς τελείας Κοπτικῆς.

Δίδακτρα, Βιβλίον, Δίπλωμα 2200

Cours Οἰκιακῆς Κοπτικῆς

Μαθήματα δις τῆς ἑβδομάδος, Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ 4-6 μ.μ. Δίδακτρα Δρ. 1000. Μαθήματα ἀπλοποιημένα. Ποδιές—Ἐσώρουχα—Ρόμπες—Πυτζάμες—Ἀπλά φορέματα καὶ Παλτά.

Ἐπιτρέπομεν τὴν παρακολούθησιν τῶν μαθημάτων δοκιμαστικῶς. Εὐκολαί πληρωμαί. Ζητήσατε πρόγραμμα καὶ Κανονισμὸν. Δεκταὶ καὶ οἰκότεργοι.

Ἡ Σχολὴ μας καυχᾶται διὰ τὴν ἄνευ προηγουμένου ἐπιτυχὴ Μέθοδόν της. Ἐχομεν εἰς τὴν διάθεσίν σας τὰς εὐδοκίμουσας παντοῦ τῆς Ἑλλάδος ἀποφοίτους μας. Εὐχαριστήρια καὶ συστάσεις πραγματικῶς.

ΟΙΚΟΣ BRENDES

Γυναικεῖα φορέματα «FEMINA» Δεχόμεθα ὑφάσματα πρὸς σαφήν. Κροκὶ καὶ Modèles ἀπ' εὐθείας ἐκ Παρισίων.

ΟΔΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ 19. (Ὅπισθεν Μητροπόλεως).

Κυρίες! θέλετε νά αψιερώνετε μερικές δραχμές γιά τόν έαυτό σας;

Τί διαφορά γιά τόσο λίγα!

Μερικές δραχμές — είναι λίγο — αλλά άρκουδν σιό νά σημειώσουν άποφασιστικό σταθμό στή ζωή σας. Σήμερα ό κόσμος θέλει με κάθε θυσία την νεότητα — την νεότητα — πάντοτε την νεότητα: "Ένας κινηματογραφικός άσστηρ χάνει τά 7500 τών άποδοχών του άμα φαίνεται γηρασμένος. Χάνει ήδη 50 οιο μόλις τό χρώμα της μτραίνεται. Ο καθηγητής Dr. Stejskal, του Πανεπιστημίου Βέννης έπέτυχε, άπό νεαρά ζωά μίαν θυμασίαν καλλωπιστικήν ύλην, όνομαζομένην «Biocei» που τρέφει και άνανεώνει ταχέως την έπιδερμίδα. Είς πειράματα διατροφής της έπιδερμίδος γινόμενα άπό του Stejskal έπί γυναικών 55 και 72 έτών αί ρυτίδες έχάθησαν έντός έξ έβδομάδων. (Βλέπε την πλήρη έκθεσιν είς την "Ιατρικήν Έφημερίδα της Βιέννης). Έντός όκτώ ώρων παράγει συχνά τέτοια έκπληκτική μεταβολή του χρώματος, σάν νά έδιδαν καλή τροφή σέ μιά πεινασμένη γυναίκα που σχεδόν πεθαίνει της πείνας. Το πρώτο πράγμα που ένας άνδρας παρατηρεί είναι τό χρώμά σας. Έ-

άν είναι άσχημα δέν θά σάς ξανα προσέξη. Ένα πτωχό κορίτσι που παντρεύτηκε έναν έκατμυριοχό λέγει: "Ότι δέν είχε τό θαυμάσιο χρώμά της ό άνδρας της δέν θά την ξεχώριζε μετ'ξύ τόσων ώραιών κοριτσιών. Η έξαιρετική καλλωπιστική αύτή ύλη, άνακαλυφθείσα ύπό του Dr. Stejskal περιέχεται τώρasiήν κρέμα Τοκαλόν χρώματος ρόζ.

Επιθέσατέ την τό βράδυ πριν κοιμηθήτε. Τρέφει και άνανεώνει την έπιδερμίδα κατά τόν ύπνον σας. Η κρέμα Τοκαλόν, χρώματος λευκού (όχι λιπαρά) πρέπει νά χρησιμοποιήται τό πρώτ. Περιέχει νωπήν κρέμαν και έλαιόλαδον, προαφωμιωμένα. Θά τροφοδοτήση την έπιδερμίδα σας όλην την ήμέραν. Περιέχει επίσης ένα τονωτικόν συστατικόν που συσφίγγει τούς διεστελμένους πόρους, λευκαίνει την έπιδερμίδα και την καθιστά φρέσκια, σκλή ρή.

Γενικός Άντ. Α. Π. Ρεπουρτζάκος
όδός Πραξιτέλους 42, Άθήναι.

ΠΑΝ. Ν. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

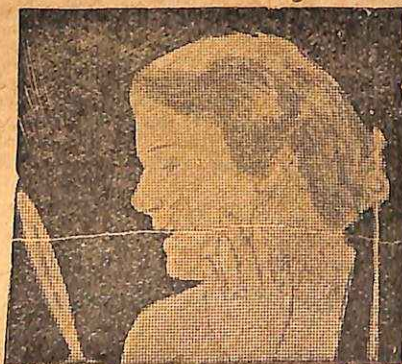
ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ 8^Α

ΤΗΛΕΦ. 20-886

Παρέλαβε πλουσίαν συλλογήν

Αγγλικών Κασμηρίων.

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

"Όπως πάντοτε σέ κάθε έποχή" τό Κ)μα ΑΚΡΟΠΟΛ σάς παρουσιάζει τά καλύτερα και μοντέρνα ύφάσματα έτσι και διά την χειμερινήν σαιζόν παρέλαβε μεγάλας ποσότητας και πωλεί με μεγάλας έκπτώσεις:

"Η τ ο ι:

ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Φορέματα Σκωτσέζικα	Δρ. 40
Φορέματα Μπλανζέ	> 50
Φορέματα Μπουκλέ	> 60
Φορέματα Κλοκέ κτλ	> 70

ΜΑΛΛΙΝΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΩΝ

Παλτά Σπόρ διπλόφαρδα	Δρ. 70
Παλτά Σπόρ μπλανζέ	> 100
Παλτά Σπόρ σκωτσέζικα	> 120
Παλτά Σπόρ χιονέ	> 130
Παλτά Σπ'ρ έξστρα	> 150

ΠΑΛΤΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Παλτά Τουαλέττας σκέτα	Δρ. 140
Παλτά Τουαλέττας μπουκλέ	> 160
Παλτά Τσουαλέττας κλοκέ	> 180
Παλτά Τουαλέττας καμηλό	> 200
Παλτά Τουαλέττας Ντρά	> 160

Παρελήφθησαν Μοντέρνα Μεταξωτά είς πλουσίαν συλλογήν καθώς και μεγάλη ποικιλία είς λευκά διά Νυφικός Τουαλέττας.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΣΤΩΝ (Τιμαί Έργο σταςίου). Κάλτσα μεταξωτή άπό δρ. 58-65-80-90-100-125, Ίδιαιτέρως σάς συνιστώμεν την λεπτήν και στερεάν μεταξωτήν κάλτσx ΑΛΜΑ τών 195 με δρ. 150 της όποίας είμεθα Γενικοί Άντιπρόσωποι.

Επίσης Κάλτσες βαμβακερές άπό δρ. 20-25-40-50 — κτλ. Προς τό συμφέρον σας έπισκεφθήτε την Έκθεσιν μας.

Προσοχή άκριβή διεύθυνσίς μας. Βλέπε

Κ)μα ΑΚΡΟΠΟΛ Έρμου 18Α

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΩΝ

του περιοδικού

ΠΑΝΘΕΟΝ

Άριθ. 31

13 Ίανουαρίου 1935

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Του προσώπου και ολουδήποτε μέρους του σώματος, χρησιμοποιήσατε τό παγκοσμίον φήμης Βιεννέζικον καλλυντικό άποτριχωτικό RAPI-DENTH τό όποιον εξαλείφει διά παντός με την ρίζαν τό περιττόν τρίχωμα Συγχρόνως δέ, λόγω των έκλεκτών του καλλυντικών συστατικών προσδίδει είς τό δέρμα την άπαλότητα βελούδου.

Άποκλειστική πώλησις διά την Ελλάδα.

ERMAN MARX

Στοά Φέξη 59 Άθήναι
(Πρώτος όροφος)

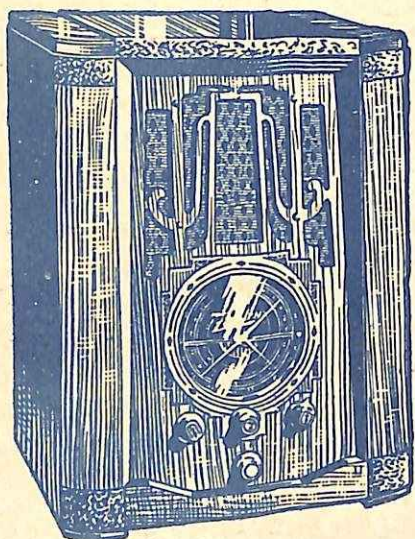

ZENITH

TRADE MARK REG.

RADIO

→ LONG DISTANCE ←

“Ολοι αἱ τελευταῖαι τελειοποιήσεις.— Λυχνίαι ΥΑΛΙΝΑΙ Ἡ ΜΕΤΑΛΛΙΚΑΙ (κατ’ ἐκλογήν). ΦΥΣΙΚΟΤΗΣ ΑΦΘΑΣΤΟΣ.

Τὰ μοναδικὰ ἀμερικανικὰ ραδιόφωνα μὲ κολοσσιαῖον φωτεινὸν πίνακα (cadran télévision) 18 ἐκ. Κάθε κλίμαξ κύματος χωριστὸν χρῶμα.

Μοντέλα 4, 5, 6, 7, 8, 9 & 12 λυχνίων μὲ διπλοῦν μεγάφωνον.

“Ολα τὰ μοντέλα εἶναι ἐφωδιασμένα μὲ λεπτοδείκτην ἀπαραίτητον διὰ τὸν ἀκριβῆ προσδιορισμὸν τῶν σταθμῶν βραχέων κυμάτων.

Διὰ μέρη χωρὶς ρεῦμα, τελευταίου τύπου ραδιόφωνα λειτουργοῦντα MONON ME MIAN μπαταρίαν 6 Volts.

Γεν. Ἀντιπρόσωποι: ΠΟΙΚΙΛΗ ΑΓΟΡΑ Σταδίου 58-Ἀθῆναι